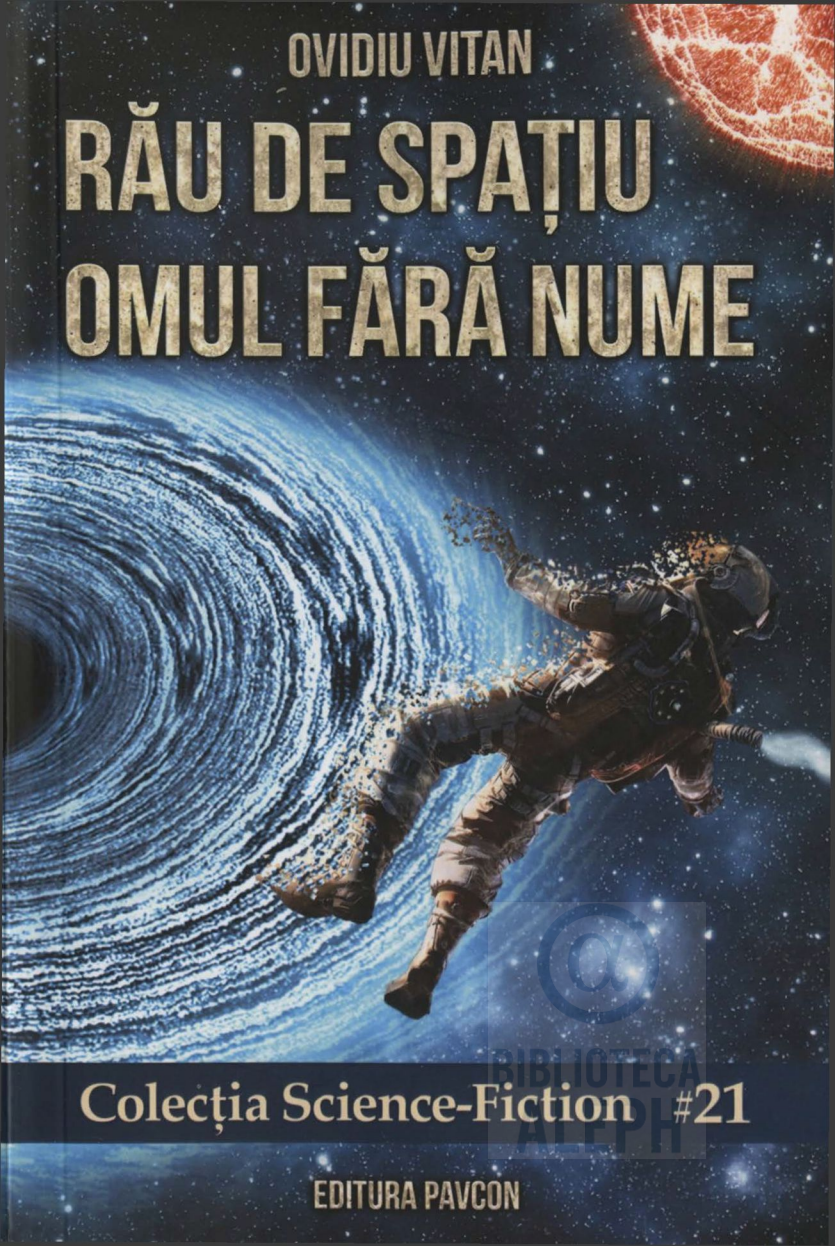

OVIDIU VITAN

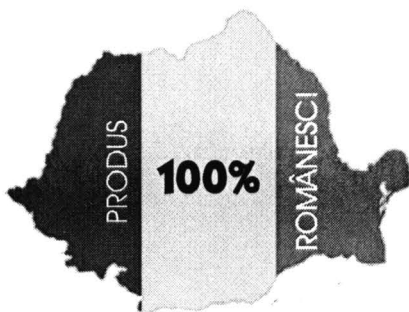
RĂU DE SPAȚIU OMUL FĂRĂ NUME

Colecția Science-Fiction #21

EDITURA PAVCON

RĂU DE SPAȚIU
OMUL FĂRĂ NUME

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

C o l e c Ț i a S c i e n c e - F i c t i o n

21

Ovidiu Vitan
RĂU DE SPAȚIU OMUL FĂRĂ NUME

© 2017, Editura PAVCON

© 2017, Ovidiu Vitan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VITAN, OVIDIU

Rău de spațiu ; Omul fără nume/ Ovidiu Vitan. -
București : Pavcon, 2017

ISBN 978-606-8879-20-8

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: Florentina Pavel

Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-8879-20-8

OVIDIU VITAN

Rău de spațiu

Editura PAVCON
București, România, 2017

"Drumul spre iad e pavat cu bune invenții"
ing. Alexandru Petcu

Prefață

Nu mică i-a fost mirarea subsemnatului când autorul l-a invitat să scrie câteva rânduri în deschiderea cărții sale. Fără îndoială, s-a simțit onorat și mai important decât se considerase vreodată; este însă și o alegere neortodoxă, în primul rând din cauza neobișnuitului conflict de interese (mai evident poate pentru cei cărora numele meu nu le este necunoscut).

Primul lucru pe care l-am aflat despre acest volum a fost că nu autorul i-a găsit titlul, ci titlul l-a găsit pe el: Ovidiu Vitan *l-a visat* în 2013; pasămite, „Rău de spațiu” era, nu mai ține minte exact, titlul unei cărți sau al unui volum; și mai neliniștitor încă, nici măcar nu i-a fost clar dacă era cartea lui sau fusese scrisă de altcineva. Să fi prins el, în lumea visului, momentul în care pisica lui Schrödinger este și vie, și moartă în același timp? Să fi surprins în vis o superpoziție?...

În plus, o lungă perioadă a luptat și cu dilema nefixabilității titlu: să-l pună pe cel visat, „Rău de spațiu”, sau pe unul gândit ulterior, „Omul fără nume”? Avea sens să țină cont de un vis? Alegerea titlului o simțea asemenea unui aparat foto care nu poate focaliza din cauza unui obiect foarte apropiat și a unuia îndepărtat, oscilând de

mai multe ori între cele două, fără să poată stabiliza imaginea. Apoi, într-o zi, îndemnat de scriitorul și editorul Constantin Pavel să vorbească despre volumul aflat pe atunci în lucru, autorul și-a exprimat incapacitatea totală de a alege dintre cele două variante, iar hâtrul Aurel Cărașel, prinzând din zbor spiritul cărții, a scos un porumbel din joben: „Dar de ce nu un titlu pe copertă și celălalt pe pagina de gardă? O să fie prima carte cu două titluri!”. Autorul a îmbrățișat ideea unui titlu născut dintr-un vis și un dialog și a plusat, dezvoltând cuantic conceptul cărășelian către o superpoziție care să oglindească visul – dar nu voi explica mecanismul, lăsându-vă plăcerea de a-l descoperi într-una dintre povestiri.

Parcurgând în premieră volumul, mi-am dat seama că formatarea textului, pe care de obicei o luăm de bună, primește un rol mai important, fusese pusă la muncă pentru a îmbogăți expresivitatea cuvintelor, pentru ca textul să capete o dimensiune în plus. Fiecare povestire profita într-un anume fel de o cutumă sau convenție legată de formă sau formatare, încălcând-o sau modificând-o... Dar de ce să fi făcut asta? Bănuiala mea e că, din solidaritate cu obidita pisică a lui Schrödinger, probabil cea mai motivată adeptă a gândirii *outside the box*!, autorul a vrut și el să renunțe la eterna cutie în care punem textul, să caute o cărare mai puțin umblată și, cel mai probabil, să scrie o carte în care *să primeze experiența receptării*, dacă nu chiar o carte *care să nu poată fi povestită*, în sensul că, desigur, ideile pot fi redată, acțiunea poate fi narată, dar s-ar pierde experiența diferită a citirii. (De altfel, unul dintre

texte nu va putea fi publicat niciodată pe suport digital – lipsa experienței fizice l-ar face inutil, vidat de rost, ar imploda ca o stea care și-a epuizat combustibilul și se prăbușește în ea însăși, rezultând o gaură neagră din care nu mai iese nimic – nici măcar sensul.) Astfel, explorarea expresivității tradițional prea puțin exploatate a tiparului, a formării textului, dar și a străvechiului suport numit hârtie conferă o dimensiune suplimentară textului tipărit, lectura, tradițional bidimensională, ajungând pe alocuri tridimensională!

O altă observație: vă recomand energic să parcurgeți volumul în ordinea așternută pe hârtie – deși povestirile sunt independente unele față de altele ca subiect, totuși alcătuiesc un întreg în care fiecare are rolul ei; poate și din acest motiv, ceea ce poate părea la un moment dat că e gratuit, că nu are sens sau că nu va mai primi explicație, va primi cu siguranță rost, logică și lămurire, chiar și atunci când cititorul, contrariat, își va fi pierdut orice speranță...

În același timp, deoarece genul de receptare propus în volum mi s-a părut un nesfârșit tărâm nou și numai bun de explorat, am scris și eu, cu acordul autorului, un reboot al povestirii din acest volum „Inexplicabila deplasare inductivă către arhetipurile de percepție infinită”. Cum însă autorul a fost șocat de faptul că reboot-ul meu s-a dovedit și mai tăios decât povestirea originală, iar editorul Constantin Pavel mi-a sugerat, de altfel pertinent, să lucrez pe persoană fizică (iarăși, amuzant pentru cei cărora numele meu le este cunoscut!), textul nu este disponibil în acest volum.

O ultimă precizare, la încheiere: ne-am putea întreba de ce ar sta cineva să tragă de bătrâna hârtie și să se joace cu literele bolduite sau cu verzalele când este la modă să scrii, de pildă, fantasy sau cyberpunk. Răspunsul e simplu: e adevărat că s-au născut în ultima vreme scrieri extraordinare în aceste genuri, dar zicea cumva cpt. Picard "To boldly go where all men have already gone before"?

Gheorghe Veonescu

Singurătatea astronautului în țăriile galaxiei

Oare unde mă aflu? De 40 de ani îmi caut printre stele drumul către casă! Ajutor! Sunt aici!..

Cutremurare

Onesa râdea din toată inima, în timp ce unchiul Sile povestea, râzând el însuși, cum îi propusese unei țigănci să-i ghicească el în ghioc, iar aceasta declanșase o viitură de înjurături și, pentru a o opri, fusese nevoie de intervenția armată a bulibașei – a se citi parul din gard. De fapt, toți se prăpădeau de râs, iar vărul ei, dolofanul Gică, sprijinit de vitrină, hohotea atât de tare încât geamurile acesteia și bibelourile zornăiau isteric, de parcă râdeau și ele. Mai ciudat, își dădu seama ceva mai târziu Onesa, cu jumătate de gând, începu să fie când Gică se îndepărtă și, totuși, vitrina continua să se miște și să zornăie... De fapt, stai, toată camera se clătina; bibelourile nu râdeau, ci mai curând țipau speriate, așa cum făceau și Onesa și toți din încăpere, îngroziți, în timp ce lumina se stinse brusc și tot apartamentul, cu mobile și oameni, se zgâlțâia în beznă...

— Cutremur!... strigă ea și își dădu seama că se trezise țipând. Când văzu că era la ea acasă, în sat, la curte, se mai liniști puțin.

Tatăl ei apăru în ușă, cu o figură obosită, nedormită.

— Sunt bine, tată... Am visat iar că era cutremur.

Onesa ieși la poartă. Era o dimineață rece și sumbră de început de martie. Îți venea greu să crezi că după nenoro-

cirea de aseară totul era neschimbat aici: câmpia care se contopea în depărtare cu norii, munții calmi de dincolo de sat, fluviul tulbure, uriaș și liniștit, care curgea indiferent.

— Onesa!

Nu se așteptase în niciun caz la vocea asta. Se întoarse – Horia îi zâmbea de peste drum, în fața porții lui. Ce căuta el acasă? Nu era la facultate, în București? Numai el mai lipsea...

Dar, bineînțeles, își dădu seama în aceeași clipă. Se vede că Horia venise acasă din cauza cutremurului. Îi făcu semn din cap, fără să-i zică nimic.

Se pomeni deodată că ar fi vrut să sară și să-l ia la palme, să-l lovească cu pumnii, ca să se mai liniștească. Firește, nu putea. Și sub nicio formă în fața porții, unde-i putea vedea toată lumea.

— Ce faci? o întrebă Horia, ajuns lângă poarta lor.

— Nu știu.

— Toți suntem puțin confuzi, îi zâmbi el.

Zâmbetul ăla al lui nesuferit!

— Am dormit cam târziu...

— Măcar ai dormit.

— Vorba vine somn... Am adormit spre dimineață și, cum adormeam, visam iar... și mă trezeam... și tot așa.

— S-a simțit așa rău aici?

— Am fost în oraș, la bloc... Parcă și acum, aici, în curte, simt cum se mișcă...

— Te cred. Sărut mâna, tanti Lenuța! strigă el deodată către mama fetei. Voiam să vă întreb dacă o lăsați pe Onesa la o plimbare cu barca!

— Ce barcă visezi?! protestă Onesa revenind la starea inițială.

— Sigur, Horia, o să-i facă bine...

— Nu merg nicăieri, mamă! strigă Onesa.

— O să-ți facă bine să plutești puțin pe râu. Hai, fă o plimbare cu Horia.

— Dunărea e furioasă, făcu Onesa o ultimă încercare.

— Nu mai furioasă ca tine, râse mama ei. Aveți grijă!

Horia vâslea cu siguranță, în timp ce barca își făcea loc discret printre valurile mici. Era pe porțiunea liniștită, unde nu trebuia să se lupte cu râul. Onesa își dădu seama că, deși îl știa pe Horia de-o viață, parcă prima imagine pe care o avea în minte despre el îl înfățișa vâslind, cu brațele puternice trăgând la rame atât de tare încât parcă împingea toată Dunărea spre mare. „Prostii de puștoaică îndrăgostită!” își spuse ea, scuturând capul pentru a goni gândul.

— Țânțari? întrebă el râzând.

— Unde ai mai văzut tu țânțari în martie?!

— Tu parcă ai văzut unul...

— Da, și l-am gonit. Gonesc tot ce mă enervează.

— Și ce te enervează acum cel mai rău?

Onesa zâmbi și își feri privirea, uitându-se spre Dunăre.

— Nu știu ce idei îți faci tu, îi spuse fata continuând să nu se uite spre el.

— Nu sunt idei, Onesa. Pentru că nu vin din cap. Vin de mai jos.

Fata se întoarse brusc spre el, cu ochii măriți.

— Nu, stai, râse Horia. Am vrut să zic... de aici.

— Adică ce vrei să insinuezi? Că ai inimă?

— Onesa...

— Ascultă, a fost o sărutare și atâta tot! Îi aruncă ea. O greșeală, care fii sigur că n-o să se mai repete!

— Ah, dar știi foarte bine că n-o să se mai repete.

Fata îl privi cu multă îndoială, dar, spera ea că pe ascuns, și curioasă. Barca se opri, începuse să iasă puțin soarele, iar un șlep venea molcom din amonte. Adică cum să nu se mai repete?...

— Și deci ai fost ieri la Cernavoda, îi spuse Horia.

— Din toate zilele, tocmai ieri a trebuit să mergem acolo, la etajul 4!

— Dar știi că-ți plăcea să mergi la Cernavoda...

— Îmi plăcea, ridică ea din umeri.

— Se pare că nu e mereu la fel.

— Adică ce vrei să zici?

— Nici sărutul ăla n-o să se mai repete. Următorul o să fie altfel! spuse el zâmbind și privind-o cu mult curaj în ochi. Onesa luă apă din fluviu și-l stropi, ceea ce păru să-l amuze nespus.

— Încurajator, opină Horia. Dacă nu-ți plăcea sărutul ăla, făceam cunoștință nu cu o mână de apă, ci cu toată Dunărea!

— Măi, măi, ce deștept ești tu! Te-ai șmecherit rău la București!

— Să știi că e frumos Bucureștiul și mi-am făcut prieteni... dar m-aș simți mai bine dacă ai fi și tu acolo.

Onesa chiar roși de-a binelea. De rușine, de bucurie, de nervi? Nici ei nu îi era foarte limpede și mai mult acest lucru o înfurie.

— Horia, trebuie să înțelegi un lucru. Nu aș veni cu tine la București, la ne-București, la Honolulu, pe altă planetă, că tot îți plac ție planetele, n-aș veni nicăieri și n-aș fi prietena ta... nici dac-ai fi singurul om de pe pământ! Ba nu, mint, aș veni dac-ai fi singurul om de pe pământ!

Tânărul continua să fie amuzat și reîncepu să vâslească, aparent fără mare efort.

— Ești și mai frumoasă atunci când ești furioasă, îi aruncă el, și ești de-a dreptul superbă când faci afirmații hazardate.

— De fapt, ce ai tu cu mine? izbucni ea. Tu o să rămâi la București, o să te faci fizician, o să citești cu planete și extraterestre și alte bazaconii care nu există. Eu o să rămân aici, în sat, toată viața. Mie îmi place aici. Poate lucrez pământul, poate mă fac învățătoare, cine știe? Și crezi că nu știu că mamei îi place de tine? Păi daaa, mă și vede cu tine la braț pe uliță, ia uite, Oana s-a măritat cu Horia, mândria satului, student la București, sportiv, la naiba, chiar și scriitor științifico-fantastic! Deși, dacă-i spun că m-ai sărutat atunci, cred că te fugărește cu furca prin toată Capidava!

Horia o ascultase cu mult interes, râzând în hohote, dar nu încetase să vâslească în tot timpul ăsta.

— Înțelegi, domnu' astronaut? Eu, cu tine, împreună? Abia asta e ceva științifico-fantastic!

— Permite-mi să te contrazic, spuse el și barca se opri în noroi. Horia legă parâma de o cracă ieșită din apă, sări sprinten din barcă și făcu câțiva pași, prin noroi, până ajunse pe iarbă.

— Ce îți imaginezi că faci?! îl întreabă ea uimită.

— Ai zis că ai fi prietena mea dac-aș fi ultimul om de pe pământ! Ei bine, draga mea Onesa, uite-mă, sunt singurul om de pe pământ!

— Ce?!

— Vezi insulița asta?

— Normal, o știu de când eram mică, cum să n-o văd?

— În jur e apă. Aici e pământ. Și sigur nu mai e nimeni pe insulă acum. Așadar, sunt singurul om de pe pământ! Ce faci în situația asta?!

Onesa se făcuse roșie ca focul la față și, mai mult ca să-i dovedească faptul că nu era impresionată, sări și ea din barcă și urcă pe mica insulă pustie, acoperită cu o pădure deasă, aflată chiar vizavi de satul lor.

— Vin și eu, mai mult ca să văd ce prostii mai poți avea în cap. Așa se cuceresc fetele la București? îi ceru ea socoteală.

— N-am de unde să știu. Mie îmi placi tu și numai tu. Și dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Ai afirmat adineauri că planetele și extraterestrii nu există.

— Horia, prostiile alea științifico-fantastice sunt bune pentru copiii de zece ani. Asta e lumea noastră, nu mai există altă lume!

— Nu există? Și atunci de ce arheologii scormonesc ruinele cetății?

— Păi, cetatea Capidava a existat.

— Da. Acum două mii de ani. Îți dai seama că o navă spațială ar putea ajunge la extraterestri, dacă ei există, dar la cetatea aia de acum două mii de ani nu mai poate

ajunge nimeni? Cetatea aia, care a existat aici, e o altă lume. Cine zice că nu există și altfel de alte lumi?

Fata izbucni în râs și se așeză pe o buturugă. Șlepul trecea prin dreptul insulei și marinarii le făcură semn cu mâna.

— Or exista, făcu Onesa o concesie. Dar cui îi pasă? Viața noastră e aici. Nu e nimic științifico-fantastic în asta.

— Adevărat. Dar dacă există lumi paralele? Ai auzit vorbindu-se despre asta?

— Da, sigur, ieri, în timp ce mulgeam vaca, am dezbătut problema cu mam'mare!

— Fii atentă, în univers există o infinitate de lumi ca a noastră – dar nu chiar exact ca a noastră. Lumile astea stau una lângă alta, ca... nu știu... ca niște cărți într-o bibliotecă. Da! Exact așa. Carte lângă carte, aparent același titlu, în nenumărate exemplare. Dar fiecare volum diferă cu o singură literă de cel dinainte. Acum, imaginează-ți că sunt zeci de cărți pe raft, sute de rafturi, mii de...

— Hei, ajutor! strigă deodată Onesa către marinarii de pe șlep. Am aici un nebun!

— Oamenii ăia nu te aud, Onesa, poți să strigi cât vrei. Pe Dunăre nu te aude nimeni când strigi.

— Ooo, o fi o altă lume!

— Nu e altă lume, e o navă care călătorește între lumi. Insula asta e o lume, satul nostru e o lume, Bucureștiul e o cu totul altă lume. Dar între lumile astea poți ajunge ușor; între lumile paralele, nu știu.

— Hm, probabil că personajele din cărți, dacă tot stau lipite cărțile, pot trece dintr-un volum în altul, spuse fata. Sau măcar pot vedea în lumile de lângă ele.

— Bravo! Ai stofă de sefistă!

— Asta nu sunt convinsă că e de bine!...

Băiatul râse, rupse o nuia, cu care începu să șfichiuiască aerul, și continuă:

— Hai să-ți mai spun un lucru interesant. Mecanica cuantică se referă la particulele subatomice, iar acolo lucrurile se întâmplă altfel decât la nivelul nostru. Uite, șlepul ăla a fost în amonte, apoi a fost lângă insulă, acum e în aval și peste un sfert de oră va fi după cotul Dunării. Sunt poziții diferite și șlepul nu poate fi decât într-o singură poziție o dată. Ei bine, particulele subatomice se comportă diferit de obiectele din lumea noastră; e ca și cum ele ar fi în mai multe poziții deodată, așa-numita superpoziție. Ca și cum șlepul ar fi, în același timp, și în aval, și în amonte.

— Stai să văd dacă am înțeles, domnu' fizician-amorez. Poate voi fi prietena ta, poate nu voi fi prietena ta, poate chiar ne vom căsători! Iartă-mă că râd, dar e foarte caraghioasă ideea!... Așa. Deci, în mecanica cuantică sunt și în același timp nu sunt prietena ta, așa e?

— Ai înțeles perfect! Dar lucrurile, să știi, merg și mai departe. Nu doar că ești și nu ești prietena mea în același timp, dar fiecare posibilitate se produce – însă în lumi paralele. Într-o carte din alea din bibliotecă suntem împreună, în alta nu; în lumea asta eu vin după tine, în alta tu alergi după mine, iar într-o a treia nici nu ne cunoaștem, în timp ce poate în alta suntem frate și soră! În tot cazul, însă, nu poți fi în două cărți simultan. Și chiar dacă la nivel de raft suntem și nu suntem împreună (în super-

poziție), când citești, nu poți citi decât o singură carte deodată. Este așa-numita colapsare a funcției de undă: neobservate, variantele coexistă simultan în superpoziție, dar când cineva face o observație, fiecare posibilitate se produce în altă variantă, altă lume. Practic, poți spune că atâta timp cât nimeni nu citește cartea, toate variantele sunt posibile. Când cineva deschide și citește cartea, una dintre variante se materializează.

— Deci, undeva, într-o lume paralelă, o să-ți spun da?

— Cu siguranță. Iar eu am impresia, și îți zic ca student la fizică, am impresia că asta e lumea aia! Ce zici?

— Dragă Horia, o să-ți răspund.

Onesa îi zâmbea, roșie în obraji, iar Horia aștepta un răspuns care, însă, întârzia. Se opri din șfichiuit cu nuiaua și o îndoi în formă de cerc, apoi o eliberă din nou. În cele din urmă, fata vorbi:

— Am un răspuns cuantic pentru tine. Da... și nu!

— Nu se poate, râse el. Dacă menții incertitudinea, înseamnă că rămânem doar observatori.

— Ai înțeles perfect! izbucni Onesa în râs și sări de pe buturugă, fugind către barcă. Horia rupse nuiaua și o aruncă, dându-și seama că tocmai căzuse în propria-i capcană. Poftim, dă-i unei femei mecanica cuantică – și în loc să dezlege misterele microcosmosului, îți va da cu ea în cap!

— Pun pariu că știi la ce te gândești, continuă fata, așezându-se în barcă. Să o duc la mal? Să nu o duc la mal?... Hai, colapsează odată funcția de undă!

Horia vâslea puțin abătut, deși încerca să pară liniștit și chiar schiță un zâmbet semiconvingător, care însă dispăru destul de rapid în timp ce se apropiau de mal.

— Nu mai fi îmbufnat, îi aruncă fata. M-am simțit bine și am mai uitat de cutremur. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Dar nu există decât o singură lume. Asta! Nu există alte lumi, înțelegi? Nu te mai gândi la ele, pentru că îți pierzi timpul pe care îl ai în lumea asta.

Horia legă barca și dădu să-i spună ceva, dar Onesa o luă la fugă spre casă. Când ajunse lângă poartă, se întoarse spre el și-i mai strigă o dată:

— Nu există alte lumi!

Cu tremurare

Onesa râdea din toată inima, în timp ce unchiul Sile povestea, râzând el însuși, cum îi propusese unei țigănci să-i ghicească el în ghioc, iar aceasta declanșase o viitură de înjurături și, pentru a o opri, fusese nevoie de intervenția armată a bulibașei – a se citi parul din gard. De fapt, toți se prăpădeau de râs, iar vărul ei, dolofanul Gică, sprijinit de vitrină, hohotea atât de tare, încât geamurile acesteia și bibelourile zornăiau isteric, de parcă râdeau și ele. Mai ciudat, își dădu seama ceva mai târziu Onesa cu jumătate de gând, începu să fie când Gică se îndepărtă și, totuși, vitrina continua să se miște și să zornăie... De fapt, stai, toată camera se clătina; bibelourile nu râdeau, ci mai curând țipau speriate, așa cum făceau și Onesa și toți din încăpere, îngroziți, în timp ce lumina se stinse brusc și tot apartamentul, cu mobile și oameni, se zgâlțâia în beznă...

— Cutremur!... strigă ea și se trezi din somn țipând. Era acasă la ea, în sat.

Onesa ieși la poartă. Era o dimineată rece și sumbră de început de martie. Câmpia se contopea în depărtare cu norii și cu fluviul tulbure, uriaș și liniștit, care parcă nici nu știa ce se întâmplase.

— Onesa!

Nu se așteptase în niciun caz la vocea asta. Se întoarse – Horia îi zâmbea de peste drum, în fața porții lui. Se vede că venise acasă din cauza cutremurului.

— Bună, Horia! îi zâmbi ea.

Onesa ar fi vrut să-i sară în brațe, ca el să o strângă într-o îmbrățișare puternică și protectoare, să se liniștească. Firește, nu putea. Și sub nicio formă în fața porții, unde-i putea vedea toată lumea.

— Ce faci? o întrebă el, ajuns lângă poarta lor.

— Am dormit cam târziu... deși ăla n-a fost somn. Cum adormeam, visam iar că e cutremur... și mă trezeam... și tot așa.

— S-a simțit așa rău aici?

— Am fost în oraș, la bloc. Parcă și acum, aici, în curte, simt cum se mișcă pământul sub mine...

— Te-ai simți mai bine pe apă?

Chipul fetei se luminează de-a binelea.

Horia vâslea cu siguranța lui înnăscută, în timp ce barca își făcea loc discret printre valurile mici. Era pe porțiunea liniștită, unde nu trebuia să se lupte cu râul. Onesa își dădu seama că, deși îl știa pe Horia de-o viață, parcă prima imagine pe care o avea în minte despre el îl înfățișa vâslind, cu brațele puternice trăgând la rame atât de tare încât parcă împingea toată Dunărea spre mare. Onesa zâmbi și admiră prelung fluviul.

— Onesa...

— Ascultă, a fost o sărutare și atâta tot! se repezi ea. O greșeală, care fii sigur că n-o să se mai repete!

— Ah, dar știu foarte bine că n-o să se mai repete...

Fata îl privi cu ochi de pitulice speriată.

— Nu?!

Horia izbucni în râs și lăsă vâslele, la care Onesa se refugie în fundul bărcii.

— Dacă te apropii de mine acum, țip!

— Pe Dunăre nu te aude nimeni când strigi.

— Știu, chicoti ea. Doar nu strigam ca să mă audă cineva!

— Ce te mai distrează jocul ăsta! îi replică el, fără pic de supărare.

Onesa lua apă din fluviu și-l stropi, ceea ce păru să-l amuze nespus. Dar apoi fata deveni serioasă și păru că vrea să-i spună ceva, însă ezita. Horia o lăsă în ritmul ei, clipocind cu degetele în apa rece a fluviului. Și până la urmă Onesa vorbea.

— A fost groaznic la cutremur. Am crezut că murim toți. Și știi la cine m-am gândit în clipele alea? La tine. Asta trebuie să însemne ceva, nu?

— Sigur înseamnă, pentru că și eu am venit acasă... nu neapărat pentru ai mei. Și, de altfel, nu e vorba doar de ce s-a întâmplat aseară. E vorba și în general. Bucureștiul e frumos, mi-am făcut prieteni... dar m-aș simți mai bine dacă ai fi și tu acolo.

— Horia, trebuie să înțelegi un lucru. Îmi place foarte mult să stau cu tine, să-mi povestești despre planete și nave și atomi. Te-aș asculta ore în șir. Mă simt liniștită și protejată cu tine. Dar tu n-o să te mai întorci în sat. Ești student la București, o să te faci fizician. Eu, după liceu, n-o să mă duc la facultate. Îmi place când îmi povestești despre lumi paralele, dar nu înțeleg mare lucru. Mie îmi

place satul nostru, îmi place Dunărea, îmi place natura. Tu o să pleci luni înapoi la București. Acolo este viața ta, acolo o să te însori. Aici e doar o aventură cu o fată care te place. O fată dintr-o lume paralelă, surâse ea trist.

— Tu chiar nu crezi că sunt îndrăgostit de tine?

— Eu chiar cred că mi-ar plăcea să fii prietenul meu... dar tot așa mă tem că n-o să vrei sau n-o să poți să rămâi cu mine aici și nici eu nu știu dacă aș veni cu tine acolo.

— Am rămâne amândoi în același loc, fără probleme, dacă între noi e ceea ce cred eu că e.

— Adevărat. Dar ca să aflăm ce e, trebuie să facem pasul mai departe. N-o să știu dacă rămânem împreună decât după ce facem pasul. Și atunci poate va fi prea târziu...

— Interesant, spuse Horia. Tocmai mi-ai exemplificat mai bine decât orice manual de fizică principiul incertitudinii al lui Heisenberg. Știi ce? Cred că de-acum înainte o să-ți spun Heisenberg!

— Atunci o să fiu nevoită să te stropesc în continuare!

Horia o luă în brațe și de data asta Onesa nu se mai împotrivi. Al doilea lor sărut fu și mai plăcut decât primul. Al treilea continuă trendul ascendent și de-abia după cam al zecelea reușiră să vorbească din nou.

— Horia... Crezi oare că e posibil ca, într-o lume paralelă, o altă Onesă să-ți spună acum nu?

— Universul e un loc ciudat, zâmbi el.

Cu tremur are

— Cutremur!... se trezi din somn țipând Onesa.

Fata ieși la poartă. Era o dimineață rece și sumbră de început de martie. Lumea discuta înfiorată pe uliță și nu era greu de ghicit subiectul principal. Câteva curți mai încolo, într-un grup de fete și băieți, o văzu tresărind pe Luminița, prietena ei cea mai bună. Ce căuta ea acasă? Nu era în București? Se vede că venise după cutremur, își spuse fata. Își strânse bundița la piept și traversă.

Se îmbrățișară și se pupară; nu se mai văzuseră de vreo două luni.

— Ce faci, Onesa?

— Nu știu...

— Toți suntem puțin confuzi, îi zâmbi Luminița.

— Am adormit spre dimineață, și cum adormeam, visam iar că-i cutremur... și mă trezeam... și tot așa.

— S-a simțit așa rău aici?

— Am fost în oraș, la bloc... spunea Onesa și abia atunci observă cu adevărat băiatul lat în umeri, frumos îmbrăcat, genul de București, care se uita zâmbind la ele două.

— Onesa, dă-mi voie să ți-l prezint pe Horia, colegul meu de la facultate.

— Oana, roși ea.

— Îmi pare bine, Oana. Eu sunt Horia.

Fetele mai discutară câteva minute, Onesa aflând că prietena ei și tânărul erau împreună de câteva săptămâni, că el era din București și că acolo căzuseră multe blocuri și muriseră mii de oameni. Onesa însă nu voia să mai audă de cutremur și de nenorociri.

— Știți ce? întrebă ea. Ce-ar fi să facem o plimbare cu barca, noi trei?

— Ar fi frumos, îi zâmbi Luminița, dar i-am promis lui Horia că-i arăt cetatea, Dunărea, poate insula... Măine dimineață trebuie să plecăm înapoi.

— Bine, sigur. Mi-a părut bine. La revedere!

— Onesa, unde?...

— M-a strigat mama! spuse Onesa, ajunsă deja dincolo.

— Poate trebuia să mai stai cu ea, spuse Horia. Poate că avea nevoie să stea de vorbă cu prietena ei cea mai bună, să se liniștească puțin.

— Adevărat... Dar nu pot fi cu ea aici mereu. Lasă, o să-și facă ea altă prietenă.

— Nu știu ce să zic, zâmbi ghiduș Horia. Nu știu dacă e posibil.

— Serios?...

— Serios. Nu există alte Lumy!

Cutre mur a re

Onesa ieși la poartă împleticindu-se. Fusese o noapte groaznică, era amețită, obosită. Era o dimineată rece și sumbră de început de martie. Lumea discuta aprins pe uliță. Câteva curți mai încolo, într-un grup de fete și băieți, îl văzu tresărind pe Horia. Ce căuta el acasă? Nu era în București?

— Horia!

Tânărul și ceilalți se întoarseră și izbucniră în exclamații batjocoritoare.

— Aoleo, iar e Onesa beată...

Încurajată că Horia îi zâmbea, Onesa vru să se apropie de el, dar alunecă și căzu într-un genunchi în noroi, spre amuzamentul celorlalți.

— Lăsați-o, le spuse Horia împăciuitor, ajutând-o să se ridice. O fi băut și ea, s-a speriat de cutremur.

— Cutremur? A fost cutremur?! întrebă ea sincer mirată și hohotele de râs izbucniră și mai tare.

— Horia, hai să mergem în poieniță, îl invită Luminița (cutra aia de Luminița, îl pândea de mult!) și o luă totți din loc, lăsându-o singură pe bețiva satului. Onesa nu era însă genul care să se lase cu una, cu două. Se luă după ei și când Horia rămase puțin în urmă, să se ușureze într-un boschet, se pomeni cu fata apărând cu un rânjel victorios.

— Oano, ai înnebunit de tot?! exclamă el acoperindu-se. Te-ai prostit de tot?!

— Nu mai fi așa de rușinos... Nu e ceva ce n-am mai văzut.

Horia păru să se înfurie; se apropie de ea și îi spuse amenințător:

— Dacă mai zici vreodată că... te înec! Ai înțeles, nebuno?!

Și, punându-i palma pe față, o împinse violent, aruncând-o pe spate în noroi, apoi o luă la fugă după ceilalți. Onesa rămase acolo o perioadă; era prea mahmură, o durea capul prea tare și sufletul și mai tare ca să mai aibă putere să se ridice.

Așa o găsi, puțin mai târziu, nea Botache, bărbatul gras, alcoolic și cu mințile rătăcite care își avea culcușul într-o fostă magazie, la marginea satului. Se uită la ea, o atinse pe picior, o strigă încet... Părea leșinată, dacă nu chiar moartă. Ce era de făcut? Se uită în jur, se scărpină în cap... Apoi se urcă pe ea și începu să-i dea fusta la o parte, încercând s-o pătrundă; era o ocazie unică, după câte se pare chiar ultima! Onesa se trezi însă și începu să urle; se luptară puțin și tânăra reuși să-l dea jos de pe ea pe scârbavnicul bețivan.

— Mă duc direct la miliție! îl amenință ea, în timp ce se ridică anevoios de jos.

— Hai, fă, nu te duce, că nu ți-am făcut nimic! Îți dau ce vrei tu!

— Ai țuică?

— Am, fă! Am un jumat de RDV! Ți-l dau ție!

Puțin mai târziu, Onesa dădea pe gât prima înghițitură de rachiu, care o puse pe picioare. „Am terminat cu prostul ăla de Horia! Dă-l în mă-sa!” își spuse ea. La a doua se încălzise și la a treia o porni voinicește spre poieniță, după Horia! Pe drum, însă, îi auzi vocea și constată că băiatul și Luminița stăteau de vorbă lângă șandramaua dărăpănată care fusese, cu ani în urmă, grajd. Construcția din ziduri groase din beton, care acum stăteau să cadă în orice clipă, era socotită periculoasă și până și nea Botache o evita, dar acum cei doi tineri stăteau lângă ea, în iarbă, și Horia mângălea ceva cu un ciob de cărămidă pe perețele gri.

Onesa se furișă printre boscheți și pomi, până când ajunse suficient de aproape de Horia și Luminița, încât să-i audă ce vorbesc.

— Așa se cuceresc fetele la București? îi cerea Luminița socoteală, lovindu-l blând, în glumă, cu o carte.

— N-am de unde să știu. Mie îmi placi tu și numai tu.

— Măi, măi, te-ai șmecherit rău la București! Dar, în fine, e interesant ce spui tu acolo.

— Este, dar lucrurile, să știi, merg și mai departe. Nu doar că ești și nu ești prietena mea în același timp, dar fiecare posibilitate se produce – însă în lumi paralele. Într-o carte din alea din bibliotecă suntem împreună, în alta nu. Și chiar dacă la nivel de raft suntem și nu suntem împreună, când citești nu poți citi decât o singură carte deodată. Uite, de pildă, să luăm cartea asta, îi arată el coperta unui volum pe care începuse să-l citească.

— „Rău de spațiu Omul fără nume”. Ce titlu mai e și ăsta?!

— Este o ilustrare a superpoziției. Cât timp nu deschizi cartea (respectiv, nu observi particula), cartea are ambele titluri în același timp. Când deschizi însă cartea (observi particula) la pagina de gardă, se produce o singură variantă – ce titlu vezi pe pagina de gardă?

— „Rău de spațiu“.

— Da! Cartea asta are două variante, care diferă, printre altele, prin titlul ăsta de pe pagina de gardă: unele se cheamă „Rău de spațiu“, altele „Omul fără nume“. Este așa-numita colapsare a funcției de undă: neobservate, variantele coexistă simultan, dar când cineva face o observație, numai o singură posibilitate se produce.

— Dragul meu Horia, sinceră să fiu, cred că... unda a cam colapsat!

— Asta sună a cedare!

Luminița se ridică de pe buturugă și, emoționată, îi spuse:

— Horia, m-am simțit bine și am mai uitat de... de cutremur. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Dar nu există decât o singură lume. Asta! Nu te mai gândi la lumile care nu există, pentru că îți pierzi timpul pe care îl ai în lumea asta, surâse ea atât de expresiv, încât tânărul prinse curaj, o luă în brațe și o sărută.

Onesa, cu ochii în lacrimi, lăsă privirea în pământ și rămase așa o vreme. După ce Horia și mironosița aia plecară, se duse în locul unde stătuseră ei și se holbă la perețele greu, din beton; tânărul mângălise formule și cuvinte de neînțeles, unele cu litere mari, care însă nu le făceau mai lesne de priceput. Uitându-se prin jur, văzu

cartea căzută în frunze, cu un colț murdar de noroi. Cel mai probabil îi căzuse lui Horia când pleaseră. Onesa deschise la întâmplare și citi în gând: „Bineînțeles, nu putea fi sigur de existența reală a acelor lumi paralele...”. Ce naiba poa’ să însemne asta? Adică sunt bune parălele, dacă le ai, dar...

— Fă, se auzi deodată vocea hârâită a lui nea Botache, care se pare că era atât de dement încât o urmărise, mai ai din rachiu’ ăla de vin?...

Fata oftă adânc și, fără să se întoarcă, îi arătă sticla, în care mai era puțin RDV. Citea cuvintele de pe zid fără să reușească să priceapă nimic, parcă erau din altă lume... „Altă lume?!” își spuse ea.

— Dă, fă, și mie sticla aia!

Îi lăasă sticla tot fără să se uite spre el.

— Oneso... îmi place de tine, șopti el. Îi simți mâinile pe fese, dar nu mai protestă. În fond, ce mai conta? Nu era potrivită pentru Horia. Luminița era potrivită pentru Horia, învăța bine, era cuminte. Și nu bea. Onesa bea și, uite, îl lăsa pe nea Botache s-o pipăie. Poate că Horia chiar era pe altă lume și ea nu va putea ajunge niciodată acolo. Trase o dușcă și își spuse că, în fond, mângâierile lui nea Botache nici nu erau așa de rele.

— Hai înăuntru, îi șopti ea.

Intrară în construcția dezafectată și Onesa se întinse pe jos, pe niște cartoane murdare. După câteva minute nea Botache era în ea și Onesa, care simțea că se îmbătase deja, prinse a mișca abitir înainte și înapoi și nimic nu mai conta. Și în clipa aia avu loc o replică, pereții șandramei

cedară și aceasta se prăbuși cu o bufnitură groaznică peste cei doi. Se lăsă apoi o liniște asurzitoare, iar praful se ridica încet, lăsând să se vadă, pe un fragment de perete rămas în picioare, cuvintele mângălite mai devreme cu cretă, **FUNCȚIA DE UNDĂ**.

De pildă, Steaua Sirius, cea mai mare, este gravul contrabas, în vreme ce mai timidele Alnilam sau Alnitak din Orion închipuie cinelurile. Ursa Mică, steluțele strânse una într-alta, alcătuiesc vesela secțiune a viorilor și violoncelor. Frumusețea cea mai mare este însă că muzica lor, deși îți umple sufletul și ființa, nu se aude; tăcerea perfectă se așterne pe note cosmice; este liniște, este tihnă, este voluptatea simetriei perfecte revărsându-se din tărie. Și tu, infim, ești deasupra orchestrei astrale și, în același timp, sub ea, mare cât ea și vibrezi odată cu ea.

Probabil că în clipele astea de extaz încremenit până și sclavii, care acum se odihnesc sub punte, sunt fericiți. Ei visează poate la o junglă verde care îi ferește de soarele tropical, la munți care le oferă adăpost și umbră, la câmpii întinse, cu lanuri care le pun pe masă pâine caldă. Galera s-a oprit, a rămas complet imobilă, ca un plaur vrăjit de frumusețea apei, ei se odihnesc, tu ești pe punte și te lași îmbătat de tăriile văzduhului. Ești căpitanul vasului și ești generos, azi îi lași să se odihnească mai mult. În fond, strădania celor 60.000 de robi de sub punte nu e ușoară și fără ei galera nu ar putea străbate necuprinsul. Datorită lor, datorită muncii lor grele, vasul a putut ajunge atât de departe, mai departe poate decât a ajuns oricine pe lumea asta. Ești generos, ai coborî la ei să-i întrebi cum se simt, să...

Mă întrerup din visare, în cabina mea (nu am mai ieșit pe punte de mult timp), pentru că i-am auzit mârâitul. Bestia e undeva în apropiere, îmi dă târcoale, mă pân-dește, îi și văd râțul îngrozitor, întredeschis, din care îi picură bale infestate și din care mârâitul iese murdar și

rău prevestitor. Ușa e închisă, deocamdată sunt în siguranță, dar când voi ieși de aici voi fi la voia sorții. Știu că dacă ies pe ușă sunt vulnerabil, pentru că încă nu mi-am dat seama cum poate rămâne bestia nevăzută într-o cabină, pe un culoar, după un stâlp, ca să mă atace.

Mă cutremur cu gândul la ultima dată când m-a prins. Ieșeam din cală, obosit, cu garda jos... și deodată m-am trezit cu picioarele în sus, zguduit ca o păpușă de cârpă, și i-am simțit colții în picior, dar nu mă mutila – dacă ar fi mușcat serios, îmi reteza piciorul –, ci doar îmi străpungea carnea, e drept, adânc, și se uita, cu ochii ei mici și roșii și injectați cu ură, să vadă cum sufăr. Pentru că nu voia, mi-am dat seama după ani și ani, să mă omoare; bestia e ca un parazit care nu-și ucide gazda pentru că ar muri și ea, ci o ține în viață, dar îi suge sângele sau, în cazul de față, mintea, liniștea, puterea. Așa că, sfâșindu-mi carnea, și-a luat doza de frică, care o ținea în viață, și m-a aruncat apoi, dispărând în tainele galerei, în aripa aceea unde știe foarte bine, fiara nenorocită, că nu am curajul să mă aventurez. Am încercat nu o dată să-mi fac curaj să intru acolo, m-am înarmat până în dinți... dar cum ajungeam în apropierea sălașului ei, îi simțeam ura ca pe un câmp de forță care îmi curenta curajul și mintea, și plecam zdrobit, înainte încă să fi început lupta.

Amintirea colților tăioși înfipti prin pielea și carnea mea mă trezise din reveria în care îmi permisese, lux rar, să uit câteva clipe de misiune; evident, știam foarte bine că stelele pe care le vedeam nu erau adevăratele Sirius, Alnilam sau Alnitak; acelea erau la o depărtare pe care mintea nu o poate pricepe, pierdute în străfundurile fără sfârșit

ale universului. Ce vedeam acum erau stele dintr-o porțiune nedescoperită, necartografiată, pe care astrogalera mea, Caris II, la bordul căreia mă îmbarcasem în urmă cu 40 de ani, o dezvirgina înghițind hălci uriașe de spațiu gol în fiecare clipă. Nu știu unde este regiunea asta și nu știu ce vine după ea, în ce direcție merg, unde e Pământul, unde e toată lumea civilizată; nici măcar nu știu cu adevărat ce caut aici. Oare asta să fie viața? Zbori spre nimic și apoi mori? Nu se poate, eram destinat să fac mai multe, să trăiesc altfel, nu poate fi asta toată viața! Cu mulți ani în urmă credeam, copilărește, că într-o bună zi chiar voi ajunge undeva... (După atâta timp, am început să cred că, în cosmos, de fapt, nu ajungi niciodată nicăieri. Oriunde ai fi, mai ai de mers infinit. Ce rost are să ajungi într-un loc, dacă te așteaptă încă un miliard de alte locuri? Orice realizare devine superfluă, orice succes, un eșec sau, cel mult, o victorie plictisitoare. Și atunci, de ce să mai străbați drumul, care, iată, îți ia toată viața? Nu mai bine făceam altceva în viață?)

Cine știe, mă gândeam uneori, poate căzusem pradă inexplicabilului fenomen numit rău de spațiu. La începutul călătoriilor dincolo de atmosferă, pionierii americani și ruși se plângeau de o stare proastă în cursul misiunilor, identificată ulterior drept efectul gravitației scăzute asupra echilibrului și hematiilor, care dădea amețea și oboseala pe care le resimțeau cosmonauții și astronauții după începerea misiunii. Starea însă trecea în câteva ore, odată ce organismul se adapta la noul mediu. Numai că lucrurile nu s-au oprit aici, iar descrierea fiziologică seacă, menită să despoaie răul de spațiu de orice

aură spirituală, nu a reușit să elimine mitul. Odată primul astru cucerit, astronautii au început să vorbească, încă din anii '70, despre un așa-zis efect al vederii de ansamblu, o greu de înțeles de pe Terra mutație în gândire datorată faptului că puteau vedea din spațiu Pământul, înțelegând cât de necuprins e universul și cât de neînsemnați suntem noi de fapt. Efectul acesta a fost socotit, într-o vreme, rău de spațiu; unii au încercat să-l explice prin identificarea cu tehnica de meditație savikalpa samadhi, din yoga, în care contemplarea unui obiect te poate înălța spiritual către înțelegerea deplină.

Însă lucrurile au început să capete mai mult sens când s-a ajuns la călătorii intergalactice, pe distanțe greu de înțeles; se vorbea despre cazuri în care adâncimea mereu neterminată a câmpului stelar avea darul de a vrăji observatorii prea insistenți; aceștia deveneau atât de fascinați de priveliștea magnifică a spațiului cosmic, a ninsorii încremenite de stele, a profunzimilor fără sfârșit ale câmpului cosmic, încât refuzau să mai facă altceva. Rămâneau cu ochii ațintiți la stele, pătrunzând mereu în profunzime, dincolo și dincolo de dincolo, găsind mereu ceva nou, cu zilele, cu lunile, uneori până la nebunie sau chiar moarte. Se înaintaseră mai multe explicații, inclusiv mistice, dar niciuna nu reușise să elucideze mulțumitor misterul. Și, cum se întâmplă întotdeauna când știința nu găsește răspunsuri suficient de rapid, existența fenomenului fusese, în mod comod, contestată și aruncată în fundul unui dosar ascuns, cu jenă, într-un subsol al academiei. Eu însă simțeam că undeva acolo există un adevăr

pe care nu îl înțelegem, nu știm ce e, dar în mod cert există. Pentru că spațiul cosmic are o anumită fascinație, puțin șocantă la început, dar care, ulterior, se transformă în ceea ce unii au numit dependență. Și, ca orice dependență, dacă e nesatisfăcută, poate afecta mințile mai slabe și chiar poate ucide drogații cu spațiu. Personal, nu aș fi mers până la a-l socoti un drog; îl simțeam mai curând ca pe o gigantică și inepuizabilă culegere de povestiri științifico-fantastice, dar și de aventuri, de iubire, chiar de texte de astrofizică sau astronomie. Și, ca orice culegere bună, fiecare povestire care îți lasă un gust plăcut te face să vrei s-o citești și pe următoarea, și pe următoarea, să vezi ce i-a mai trecut prin cap autorului și până unde va merge... Poate asta făceam și eu? Poate, fără să-mi dau seama, eram o victimă a răului de spațiu, blestemat să-mi iau zilnic doza de cosmos fără să mă pot opri, amăgindu-mă că zbor printre stele, dar nu știu de ce?... *Mârâitul care îmi strângea stomacul se auzi din nou, ca și cum fiara era la un metru de mine, în spatele peretelui, și mă făcu să revin cu picioarele pe pământ (ironia expresiei o simțeam mereu dureroasă ca și colții fiarei) și să renunț la fantezii și explicații romantice. Am aruncat un pahar în perete și mârâitul încetă.*

M-am întins pe pat și am închis ochii. „Dară ochiun-chis afară, înăuntru se deșteaptă...” Pentru că, în același timp, pe lângă căutarea prin spațiul cosmic, trăiam și cealaltă căutare deznădăjduită, cea din mintea mea. Așa cum Pământul există, undeva acolo, în țăriile cosmosului, dar nu știam cum să ajung la el, tot așa în străfundul parcă

nesfârșit al memoriei se ascundeau, ca niște animale care se tem de lumină și, când sunt măturate de raza unui gând se ascund speriate și mai adânc, niște amintiri, care mi-ar fi putut spune de ce sunt pe navă, de ce sunt singur, de ce nu am nici cea mai vagă idee în ce colț al universului mă aflu. Sap mereu în minte după amintiri, dar fiecare mișcare nu face decât să le îngroape și mai adânc. Poate mintea mea, prinsă în cătușele amneziei, încearcă atât de mult să poată readuce lucruri la suprafață, încât hăul stelar nu face altceva decât să-i amintească faptul că a uitat. Amintirile pe care în fiecare clipă a vieții mele le caut cu disperare, ocultate mereu de strălucirea evenimentelor mai recente, sunt ca niște steluțe infime, aproape imposibil de văzut în strălucirea astrilor vizibili; când ochii mei încearcă să pătrundă dincolo de stelele cele mai evidente, să deslușească luminițele mai slabe, greu, dar nu imposibil, de distins, apoi, și mai departe de ele, pâlpâirile stinse, care cer exercițiu, este exact ca și atunci când îmi forțez mintea să aduc la suprafață fărâmitura unei amintiri care este, cu siguranță, acolo – dar mintea omului e un univers la fel de adânc ca și tăul cosmic. E ca și cum în conștiința mea există o gaură neagră, nu astronomică, ci sufletească, o gaură neagră care, aidoma entropiei deplânse de cosmonauți încă dinainte de epoca spațială, recoltează, pe an ce trece, tot mai multe amintiri și, hulpavă, se hrănește cu ele, lăsându-mi mie tot mai puține, până la înfometare.

Nu, nu din nou mârâitul acela! O aud iar frecându-se cu blana ca de sârmă de ușa cabinei. Uneori mă gândeam că fiara este un gardian fioros al amintirilor mele, că mă împiedică să sap prea adânc ogorul sterp, uscat de arșiță,

al memoriei... dar asta n-o făcea să fie nu fiară, ci înger? În fond, pentru mine, fiara era singura prezență de zeci de ani încoace, singurul prieten. Omenirea mă uitase, echipajul mă părăsise, cunoscuți nu mai aveam, fiara însă... era mereu acolo, la pândă; dar era acolo pentru mine. Era o prietenie pentru care plăteam un preț exorbitant și dureros și sângeros, însă era mai bună decât bezna spațiului pustiu.

Am încercat să nu-i mai dau atenție fiarei și, ridicându-mă, am înfruntat măreția hubloului panoramic, înalt cât toată încăperea. Frumusețea infinită a galaxiilor, de care nu mă puteam sătura, mă făcuse ca, în vreme ce nava mea se năpustea sfâșiind nimicul, să cad pe gânduri și să privesc firmamentul care îmi oglindea hăul memoriei și eram atât de binedispus încât îmi zburase mintea la cerul înstelat de deasupra și la dragii mei sclavi de sub punte.

Numai că astfel de momente fericite sunt foarte, foarte rare în spațiu. În general este apăsător. Viața singur în țările universului este dură. Viața ți se scurge trăind singur. Și, de fapt, nici măcar nu ești, propriu-zis, singur; singur ești pe Pământ, când nu ai prieteni la liceu, când îi urăști pe toți și ei te urăsc pe tine la serviciu, sau când, bătrân, nu mai ieși din casă cu lunile, pentru că nu mai cunoști pe nimeni; îi respingi, dar ei sunt acolo, sute în clădirea liceului, zeci în birou, iar în bloc ai în permanență câteva persoane la doi-trei metri de tine, fie și în spatele zidurilor sau al tavanelor. Singur ești și în mijlocul deșertului sau în largul oceanului, când totuși undeva, la sute sau mii de kilometri, există oameni, orașe, civilizație și, cu puțin noroc, poți ajunge la ei. Dar în spațiul cosmic,

aici unde sunt eu acum, nu ești singur; cuvântul „singur” este complet depășit. El și-a pierdut orice încărcătură semantică, a rămas o piele năpârlită pe care a lăsat-o un animal străin care s-a strecurat cumva pe navă și care, de unde părea inofensiv, acum a crescut și te pândește primejdios din cine știe ce colț. Vechiul cuvânt nu mai poate descrie starea de izolare deznădăjduită; probabil ar trebui inventat unul nou. Nu am mai văzut altă ființă omească de zeci de ani și câteodată mă întreb dacă oamenii chiar există sau sunt o iluzie pe care mi-am creat-o ca să nu înnebunesc la gândul că sunt *singur în univers*! Atât de singur încât, uneori, povara timpului este zdrobitoare, ajung să cad într-un genunchi, tremurând sub greutatea stâncii cât o galaxie pe care o duc în cârcă, și mă simt la un pas de a mă lăsa strivit de nemărginirea timpului. Zi după zi privesc abulic stelele prin hublou, zilele trec chinuitor de lent, le simt grozav de departe una de alta, zilele t

r

e

C

g

r

O

a

znic de încet, încerci să alergi, dar ești un scafandru uitat în adâncuri, la mii de metri, cu bocanci grei din plumb, toate eforturile tale sunt complet inutile, de-abia te miști, iar singurătatea și timpul te ajung din urmă și te înfundă definitiv în mîlul murdar, unde nu mori, dar nici nu vei mai ieși niciodată la suprafață și risipa anilor tăi pierduți pe nimic te apasă și mai rău în străfunduri. Ești singur în imensitatea neagră, viața este statică și monotonă. Te-ai

săturat de tot ce poți să faci, nu-ți trebuie nimic din ce n-ai făcut, aștepți să se întâmple ceva, orice, te uiți la nemărginirea punctată cu ace de foc, zile întregi, zile întregi, zile întregi, nesfârșite zile după zile, una după alta...

Alteori, însă, tot ce până atunci era nemișcat ca o pânză de păianjen care a cuprins stelele și s-a întins din planetă în planetă și ține nemișcată toată ființa cerului, se sfâșie deodată; evenimentele se precipită, timpul o ia la goană și, de unde te înecai în mijlocul oceanului fără fund, acum timpul te arde și fața îți e scorojită de radiația neiertătoare a timpului!

Am pățit-o, de pildă, la cutremurul care a zguduit Caris în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Inițial a fost o vibrație subtilă care m-a făcut să cred, o clipă, liniștit, că trece Escalade-ul constructorului navei, Thom Schneider (ne deplasam pe distanțe lungi prin Caris cu mașina. Ce voluptate aveam la început, june cadet care condusesese doar un plictisitor Renault, să gonesc prin navă cu câte o Dacia-Benz decapotabilă! Și chiar și mai târziu, rămas singur în spațiu, mă năpusteam pe culoarele largi în câte un Porsche la care înainte nu aveam acces...) Dar stai! Exact, sunt singur în spațiu și singurul care mai făcea curse prin vasul stelar eram eu, deși, cu timpul, interesul îmi scăzuse, ca și interesul pentru aproape orice, de altfel, iar bolizi exorbitanți de care nu m-aș fi putut atinge pe Pământ zăceau acum părăsiți prin navă. Și atunci, dacă nu trecea nimeni cu Escalade-ul, de ce vibra totul?!

Am înțeles, după această nesfârșită fracțiune de clipă, că era cutremur. Mesele începură să trepideze, să joace,

să alunece metri întregi, îmi cădeau lucruri în cap, eram trântit pe jos de smuciturile violente, pereții de metal scrâșneau îngrozitor, pereții de umplutură se prăbușeau, alarma a răsunat asurzitor, înștiințându-mă că un generator aflat în partea cealaltă a navei se supraîncinsese, sistemul de răcire nu funcționa pentru că îmi pierdusem interesul să-l repar, nesocotindu-l important, iar acum aparatul, montat într-o cală pe un perete exterior, amenința să explodeze și să facă o gaură care însemna că temperatura în navă avea să scadă instantaneu până la un distrugător minus 273,15 grade! Sigur, cutremurul se opri (era primul seism mecanic pe care îl trăiam; se vede că software-ul care controla sistemul gravitațional al navei fusese sabotat înainte de plecarea de pe Pământ și fusese infectat cu un virus care genera aleatoriu cutremure); dar cum aș fi putut spera să ajung la timp din observatorul astronomic tocmai în partea cealaltă a navei ca să opresc manual generatorul și să evit spărtura fatală?!

Normal că nu aveam cum. Astrogalera avea câțiva kilometri lungime, iar generatorul era exact în partea opusă a navei, atât de departe încât numai gândul la distanță și mă paraliza. Într-o clipă m-am liniștit: dacă nu se poate, nu se poate! Eram, brusc, resemnat în fața morții. „Fie ce-o fi!” Secunde treceau necruțător. Mă uitam în jur, la încăperea devastată de seism. Era haos; un birou fusese strivit de un motor prăbușit prin plafon, cutii și scaune fuseseră aruncate unele peste altele și pe podea, o bucată de zid căzuse peste un monitor și-l făcuse zăb, resturile, eioburile și praful promiteau să nu poată fi

curățate niciodată, praful se așează și, după câteva clipe, am început să disting, dincolo de unul dintre pereții prăbușiți, camera de alături...

Am sărit în picioare! În încăperea îngustă de alături, ultraluxosul Aston Martin Valkyrie pe care îl căutam de zeci de ani fără să știu că fusese ascuns într-o cameră falsă, îmi dădea o speranță că pot trăi! Cursa începea, am sărit în mașină, am călcat accelerația și, propulsat ca un trăsnet de cei 1.000 de cai putere, am ajuns în jumătate de minut la destinație, săream din mașină și

intram
 în viteză
 pe o
 pasarelă
 îngustă
 suspendată
 la o sută
 de metri
 deasupra
 calei
 pentru
 depozitarea
 minereurilor,
 acum goală,
 orice pas
 greșit
 mă putea
 arunca
 cu 9,81 metri

pe secundă
la pătrat
către oțelul
nemilos
al calei,
trebuia să
alerg
imposibil
pe puntea
de o palmă,

nuștiu nicie cum am ajuns dincolo, mai aveau câteva zeci
de metri, generatorul deja se umfla, căldura scorjei aparaturii
în jur, monitoarele se umflau și plesneau, eu alergam, trebuia
să ajung în clipa în care se va deschide anavagerului
absolut și flăcările aveau să înghețe în cremente pe vecie cum
necutotși am închis generatorul, salvându-mi viața!

Dacă stau să mă gândesc, avariile sunt singurele lucruri
care animă viața în spațiu. Câteodată mă întreb dacă, în
sinea mea, nu așteptam încă un cutremur, încă un asteroid,
încă o nenorocire care să mă facă să simt că trăiesc
pentru ceva, că trăiesc fie și pentru a scăpa cu viață! Ca și
fiara, care era blestemul meu și, totodată, prietenul meu,
defecțiunile erau singurul entertainment la care aveam
acces. Desigur, nu erau întotdeauna la fel de grave, uneori
era chiar amuzant; cum a fost, de pildă, ziua în care
îmi turnam ceva de băut și era să scap paharul când am văzut
că lichidul stătea oblic! Uităndu-mă în jur, însă, am constatat
că eu însumi eram aplecat nefiresc sub un unghi, nu accentuat,
dar în niciun caz natural! A durat ceva până să-mi dau seama

că, din cauza unei erori de software, sistemul gravitațional procesa datele greșit și încerca să stabilească un echilibru imposibil; l-am resetat imediat, apa a revenit la poziția normală și a plescăit în pahar, stropindu-mă în ochi și făcându-mă să mă întreb și în fond cu ce naiba mă încurca dacă rămânea înclinată!

Altădată citeam „Rangkook” (da, știu, e lectură obligatorie la liceu, dar așa eram eu, îndrăgeam clasicii!), am lăsat cana de cafea pe masă, am dat foaia, râdeam încet, amuzându-mă de felul în care detectivul macho o strunea pe Lolla, și când să iau din nou cana... nu mai era acolo. Fără să-mi iau ochii din carte, bâjbâiam după cană, n-o găseam și buf! cana se sparse de podea fără s-o fi atins – ce se întâmpla? Era cumva fiara?! Nu se poate! Dar nu, era cu totul și cu totul altceva. Tot o eroare de soft și același sistem gravitațional erau de vină: totul începea să fie atras către babord; mai întâi au zburat obiectele mai ușoare, resturi de pe jos, lucruri de pe mese, ghivece cu flori, apoi și scaune sau tablouri, în continuare mobila mai mare, după care pereții începură să scârțâie amenințător, totul era atras spre stânga navei și am sărit în Porsche, dar și acesta scârțâia tras spre babord, totuși am călcat-o, a țâșnit și prin minune am izbit panoul de comandă fix cu bara frontală și brusc sistemul gravitațional, veșnicul vinovat,

s-a resetat și după câteva momente de plutit prin aer mașina căzu pe toate roțile, cu o zguduitură pe care am simțit-o până în creier. Totul revenise la normal! Și dacă vi se pare că am zis-o cu o oarecare părere de rău, probabil așa și este. Când nu aveam probleme, mă plictiseam înspăimântător. Nu mă mai interesa nimic. Nu mai voiam nimic. Trăiam din inerție. Cu vremea, nu m-au mai preocupat nici sănătatea, nici forma fizică. **Nu mai făceam mișcare, stăteam trântit pe fotolii toată ziua, holbându-mă la stele, mă îngrășasem, aveam burtă, gâfâiam la orice efort, contemplarea stelelor rămăsese singura mea ocupație, relaxare și distracție.** A trebuit ca într-o zi **SĂ LEȘIN ÎNCERCÂND SĂ URC NIȘTE SCĂRI CĂTRE O PUNTE DE OBSERVAȚIE** ca să-mi dau seama că riscam să mor prostește și să reiau exercițiile, să alerg din nou, să țin o oarecare dietă, până când am revenit la forma mea obișnuită.

Uneori, într-adevăr, ieșeam pe puntea exterioară, echipat în costumul spațial, și îmi închipuiam că sunt acasă, într-un avion, și văd dedesubt Pământul noaptea. Stelele sunt, pasămite, luminile orașelor, eu trec peste ele și le păzesc de aici, de sus, și sunt fericit că totul este în regulă.

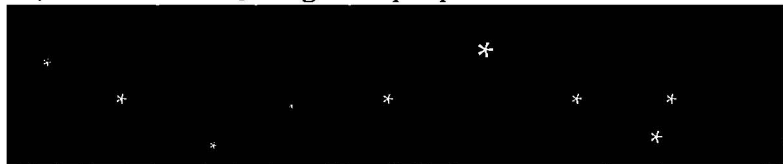
Mi-am amintit într-o zi, pe punte, primul meu zbor cu avionul:

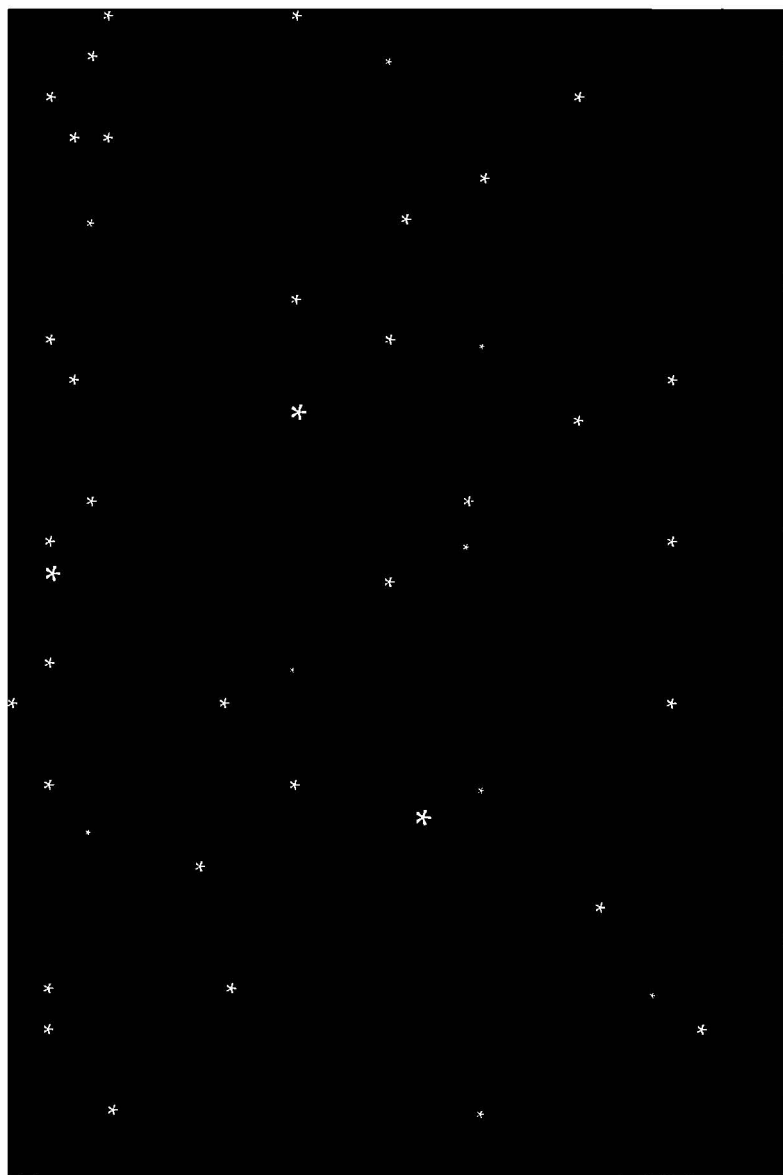
Aveam câțiva ani, tata, care era pilot,
avion de agrement, decolasem

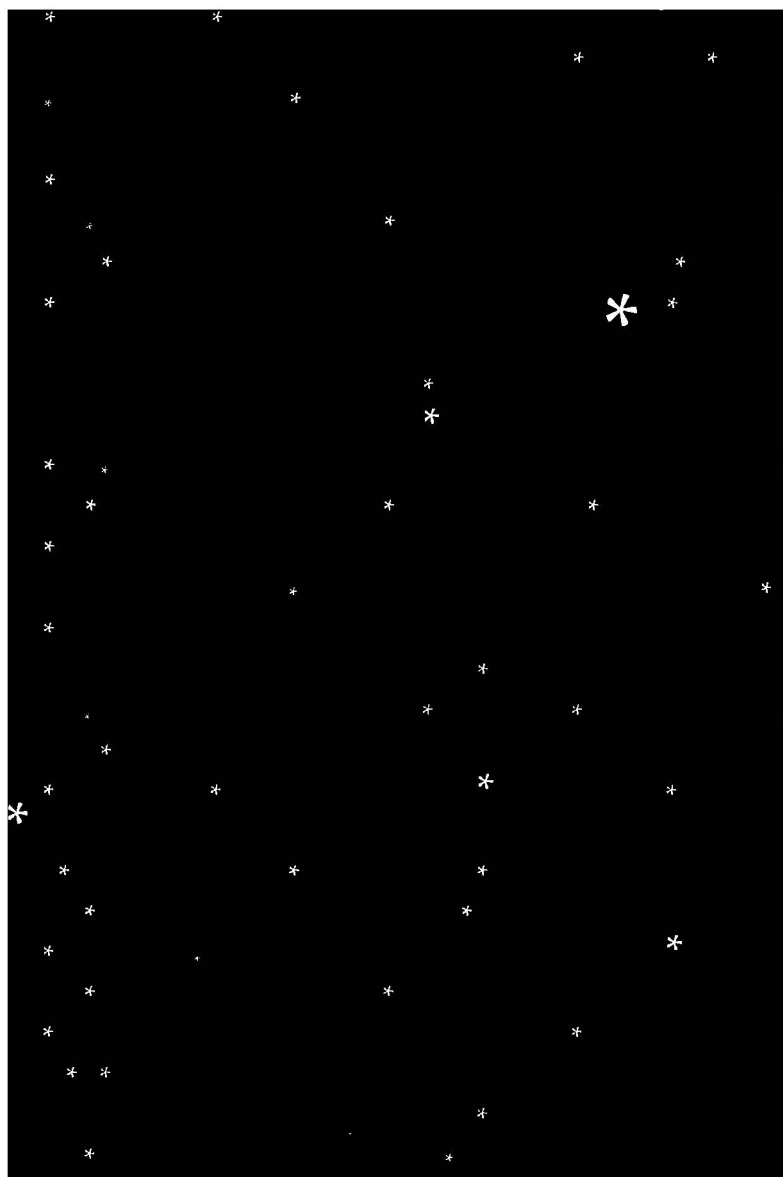
în asfințit, nu țelegem
foa te bine ce

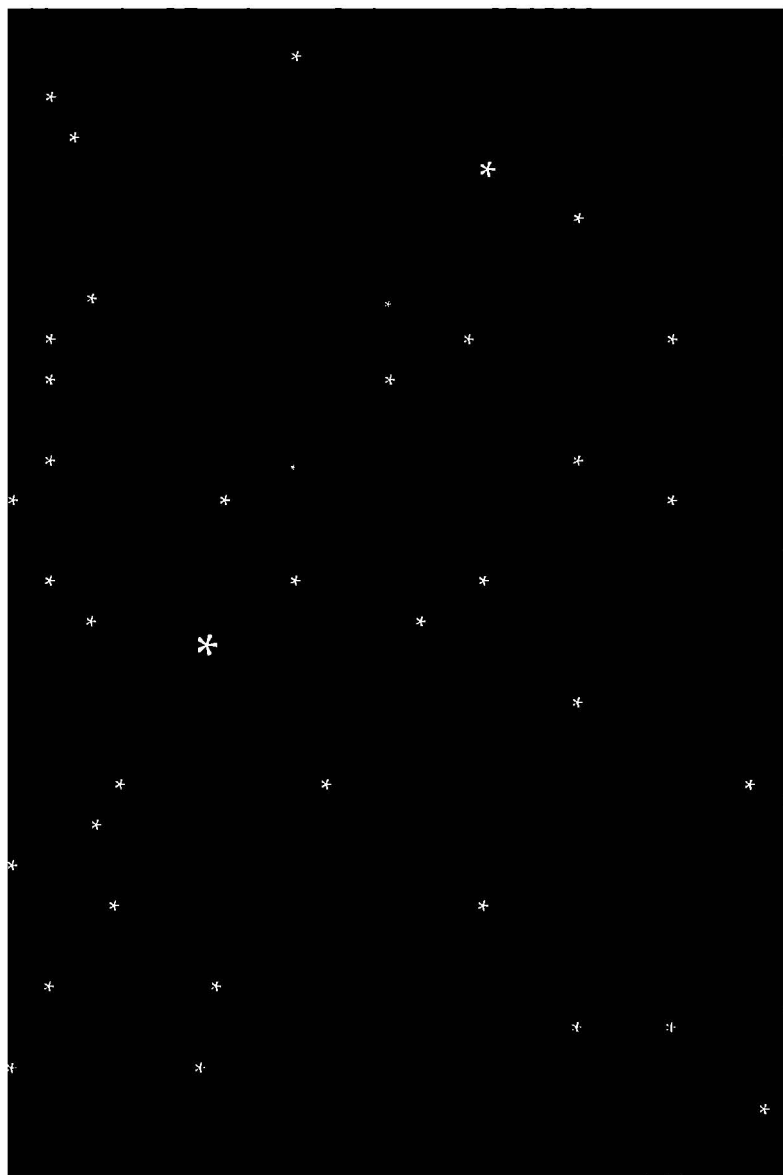
— Pent că u col , să
le!

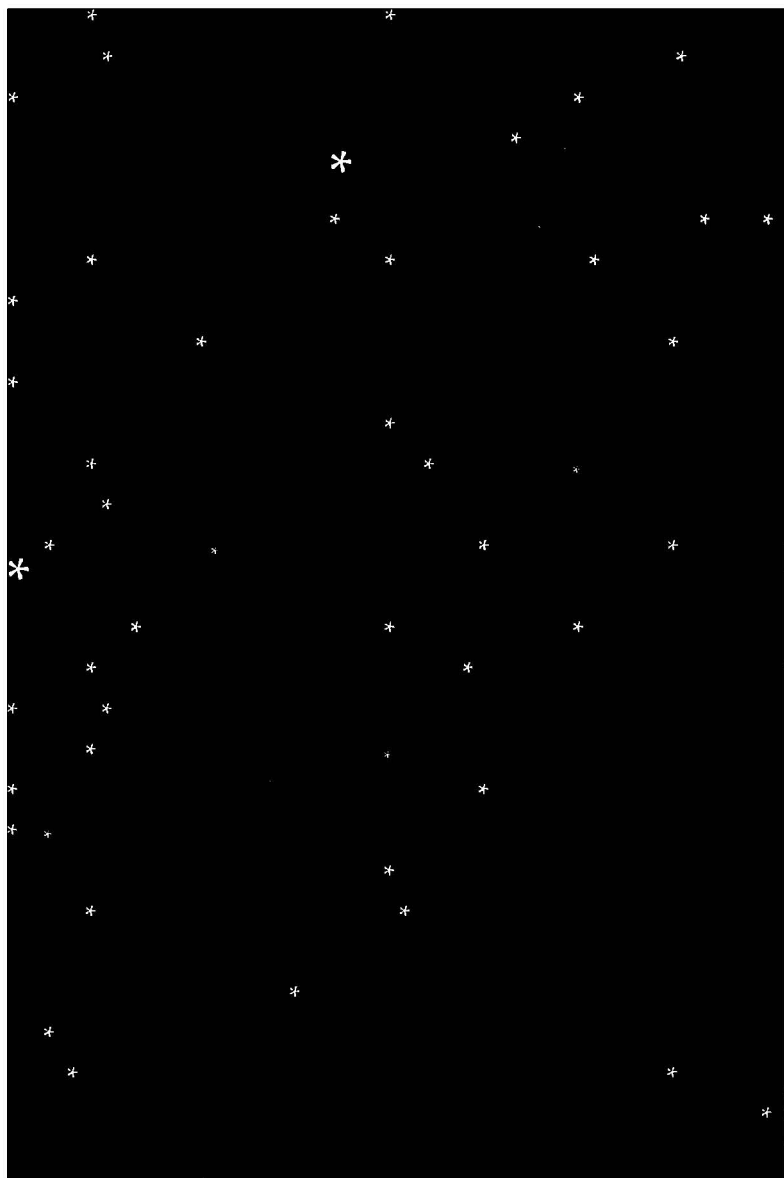
Am revenit în prezent cu un oftat și, resemnat, m-am rezemat cu o mână de hublou, privind afară. Asta să fie toată viața? Te uiți la stele și apoi mori? Atunci, fie, dacă altfel nu se poate! Dacă ăsta e să fie sfârșitul, să mor fără să primesc răspunsurile după care tânjesc, o să fiu bărbat și o să-mi joc rolul până la capăt, chiar dacă nu îl înțeleg! Acum vă las, o să stau și o să-mi pierd privirea și gândurile și, în final, mințile, privind afară din navă, la frumusețea întunecată și bogată a prăpastiei astrale:

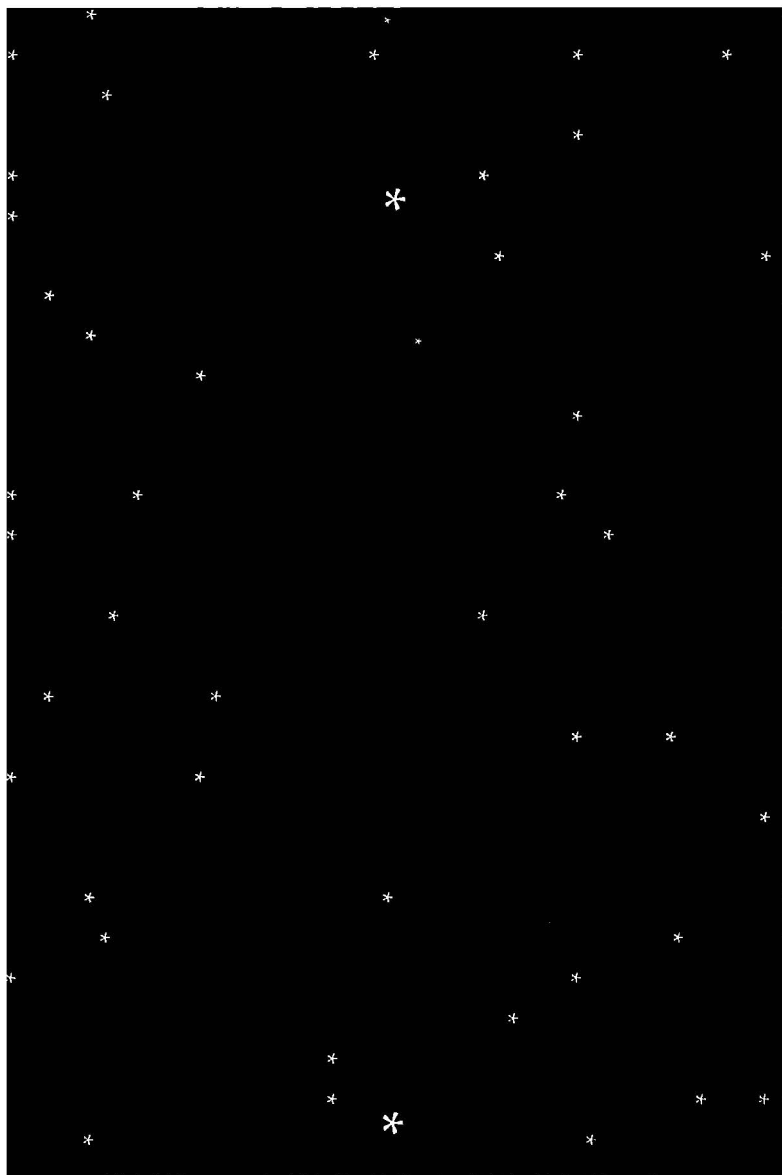

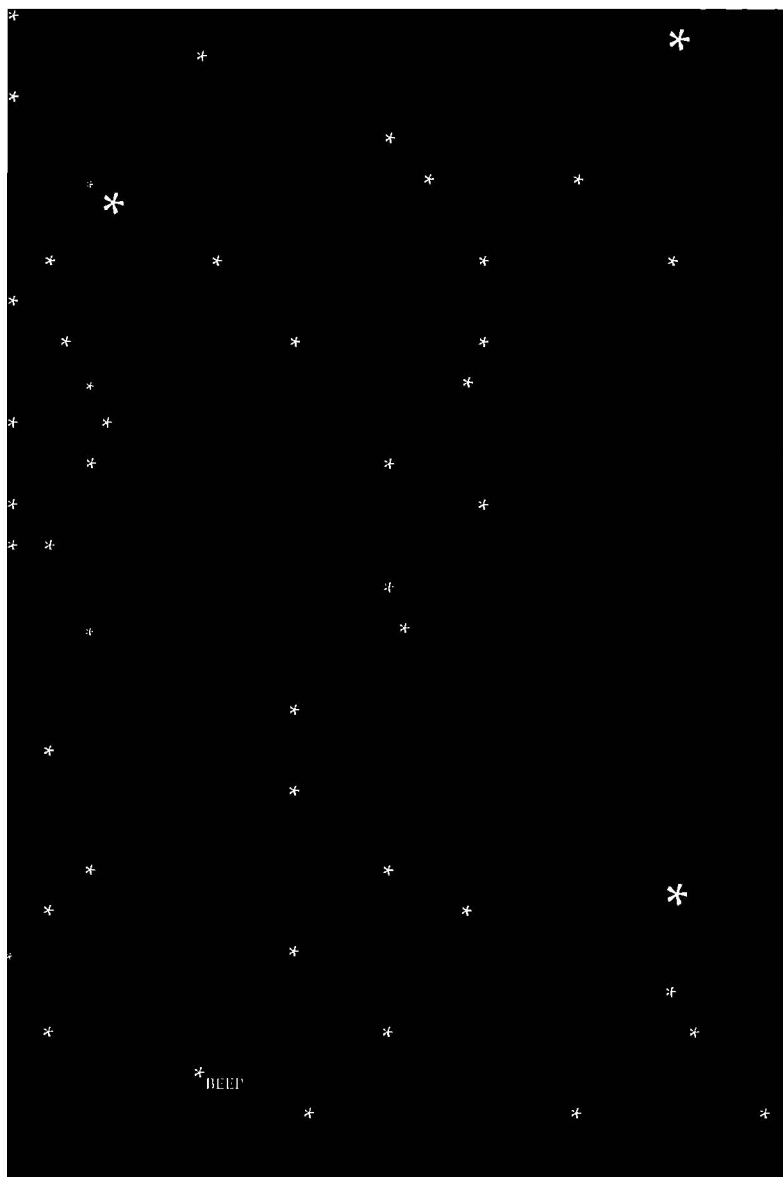

Am tresărit, trezit din reverie, adus brusc cu picioarele pe pământ de un semnal. Era primul semnal din afara navei din ultimele decenii! Venea de la o baliză spațială, ceea ce inițial mi-a amortizat puțin entuziasmul, deoarece o baliză era la fel de lipsită de viață ca și pietrele și praful din spațiu. Pe de altă parte, fusese creată de *cineva*, deci implica viață, fie și la mâna a treia! În definitiv, așteptam o șansă ca asta de 40 de ani. Oare chiar era posibil ca drumul meu prin tărie să se termine și oare chiar exista șansa, socotită pierdută definitiv, să ajung înapoi acasă? Întrucât mesajul balizei lăsată acolo de *cineva* la care nici nu vreau să mă apuc să mă gândesc era că mă apropii de „Puțurile Spațiale, unde vezi în adâncimea stelelor și în afundurile trecutului”. Era o minune dumnezeiască. Era, posibil, ultima șansă care mi se arăta în necuprinsul spațiului să găsesc drumul spre Pământ și să aflu de ce sunt aici. Era posibil să fi găsit acul în Carul Mare cu fân!

Mă uitam la monitor, dând din cap a uimire, umilință, bucurie, recunoștință și multe alte sentimente care dădeau năvală să-și afirme întâietatea, fericite să iasă din anchilozarea la care fuseseră silite ani și ani și ani la rând. Începeam să mă trezesc și, prima dată după mult timp, să mă minunez. Și aveam toate motivele: atâta amar de ani am căutat în mine, în mintea mea, în adâncul amintirilor mele, în microcosmosul din creierul meu, informații pe care, iată, e posibil să le găsesc acum printre stele, în nemărginirea universului, în macrocosmos. Ironia universului îmi dovedea încă o dată că nu-l vom cunoaște niciodată până la capăt!

Mă uitam cu ochii măriți, ca un copil. Încercam, totuși, să înțeleg cine a plasat baliza și de ce și când, explicându-mi situația măcar prin faptul că ajunsesem poate la capătul universului, iar acesta, fiind sferic, poate că eram mai aproape de casă decât credeam și așa s-ar fi putut explica și prezența artefactelor de genul balizei. Sigur, o idee nebunească, dar când realitatea e plictisitoare, doar nebunia te mai ține sănătos! În timpul acesta, așteptând să ajung efectiv la inexplicabilele puțuri, mai întâi nu am dat atenție, apoi a trebuit să accept că văd ceva cu coada ochiului,

c

e

v

a

c

o

b

o

r

a

p

e

n

e

s

i

m
ț
i
t
e

d
i
n

t
a
v
a
n

și brusc fiara împuțită, slinoasă și cu duhoare de mortăciune, care se strecurase printr-o trapă din tavan, sări pe mine! M-a pus la pământ, cu o forță brutală în fața căreia eram complet neajutorat, îmi putea smulge capul cu râțul, a urlat împrôscându-mă cu bale negre în care pluteau firimituri de mucegai ca niște stele putrede într-un cer vâscos, și-a băgat colții în mâna mea stângă și am urlat și eu atât de tare încât poate am speriat-o... sau poate doar își luase porția de frică; dintr-un salt imposibil a trecut prin trapă și a dispărut. În timp ce îmi bandajam tăieturile de pe mână, mi-am dat seama că de data asta mușcase mai blând, colții nu mai tăiaseră carnea, mai mult mă zgâriseră. Își pierdea puterea oare?... Mi-am scos-o însă din minte: pentru prima dată după prea mult timp aveam ceva important de făcut!

După câteva minute ajunsesem. Părea că cineva pusese între mine și negrul rece punctat cu luminițe la fel de reci al spațiului un geam uriaș, din loc în loc ud, astfel încât distorsiona ușor imaginea în câteva locuri. Fără îndoială, mă uitam la puțurile spațiale. Le-am studiat cu atenție prin hubloul larg cât cerul, manevrând uriașul Caris II astfel încât să mă pot uita într-unul dintre aceste puțuri. Nu se vedea din orice unghi. Din unele poziții nu l-ai fi putut vedea nici de la câțiva metri distanță. Dar dacă te poziționezi în unghiul potrivit, distingeai mai întâi o blurire a stelelor din fundal, care creștea în dimensiuni, până începeai să distingi ceva asemănător cu luciul unei ape unduindu-se fin, un lac sau, mai exact, suprafața unui lac de sute și sute de metri diametru, plutind în spațiul cosmic. Dacă te poziționezi însă și mai bine, începeai să vezi că luciul apei ascundea o adâncime de proporții, la propriu, astronomice. Era, practic, o fereastră către hău. Sau o lentilă. Era un instrument pentru ochi și pentru minte și, se pare, pentru amintiri. Era un telescop și, în același timp, un microscop, dacă nu chiar un memoscop.

Stăteam acolo, deasupra lentilei, cu tot universul sub mine, și mă uitam tot mai în adânc. Și, privind, înțelegam treptat. Dacă te uitați suficient de mult, nu mai vedeai stele. Punctele strălucitoare începeau să formeze forme. Dispunerea lor începea să fie logică. Nu erau constelații, erau formațiuni. Erau atomi. Erau molecule. Erau planete. Erau galaxii. Începeam să înțeleg cum s-a născut universul. Și puteam să văd orice lucru din univers – în spațiu, dar și în timp. Mă făceam una cu cosmosul și eram

cât cosmosul și eram o hartă 1:1 a cosmosului. Mă uitam la un fel de Cuprins al universului. Stăteam călare pe caseta tehnică a existenței! Sau poate găsisem, la capătul universului, oglinda de cerneală a vrăjitorului Abderrahmen El Masmudi al lui Borges sau oglinda care înfățișa orice loc din lume a Părintelui Ioan, presupus rege al unui regat creștin în Orient, undeva după anul 1000. Ca și acela, puteam să văd *orice*. În anii '50, adolescentul Ion Popa, din satul Remetea, ascultase la difuzorul din căminul cultural o melodie care-i umpluse sufletul de fericire și cu care rezonase atât de bine încât n-o uitase niciodată, doar că nu știa cum se cheamă sau cine o cânta și nici nu reținuse versurile; mai la bătrânețe, când nepotul său putea găsi orice melodie pe internet, îl rugase de mai multe ori să-i identifice cântecul, dar nu-i ajutaseră nici Google, nici Trilulilu, nici Shazam; până la urmă, Ion Popa murise de bătrânețe, fără să afle care era cântecul și fără să mai existe posibilitatea ca vreodată cineva în univers să poată afla. *Eu însă știam care e melodia*. Știam și care au fost ultimele cuvinte pe care le-au schimbat Toma Caragiu și Alexandru Bocăneț, înainte să piară în cutremurul din 1977. Vedeam asasinarea lui Kennedy și știam exact cine, de ce și cum. Știam ce a fost fenomenul Tunguska. Puteam identifica primul om din lume care a vorbit și puteam afla care a fost primul cuvânt rostit. Știam exact de ce a apărut cancerul și cum poate fi învins!

Vedeam prezentul și trecutul și le puteam accesa în orice ordine doream. Vedeam universul cunoscut, vedeam ce e dincolo de el și ce este dincolo de ce este dincolo de el, deși nu mai înțelegeam și, probabil, aș fi avut

nevoie de mai mult timp pentru a înțelege geografia cosmosului. Cert este că dacă insistam să ajung cât mai departe, dincolo de granițele universului, stelele dispăreau, însuși cerul dispărea, eram într-o imensitate albă; mă întrebam dacă nu cumva am părăsit arealul realului alune-când în ficțiune, poate eram pe pagina albă a unei cărți, într-un volum de SF, locul unde aș fi putut găsi oameni interesați de soarta unui astronaut pierdut în tăria cosmosului, și atunci am simțit nevoia să strig: „Oare unde mă aflu? De 40 de ani îmi caut printre stele drumul către casă... Ajutor! Sunt aici!“...

Și, bineînțeles, mă puteam uita inclusiv în mintea mea! Puțurile spațiale îți arătau și lucruri uitate, și lucruri reprimite, și lucruri nebănuite. Cunoașterea venea în valuri și, iată, pricepeam cum lentila era o punte, ba chiar o interfață între macrocosmos și microcosmos, din galaxii în sinapse, din posibilități în amintiri. Mă uitam îndelung în abis și mă vedeam uitându-mă îndelung din abis la mine însumi. Mă uitam în hăul cosmosului și începeam să văd adânc în mintea mea, în tainițe prăfuite din copilărie, cu uși metalice groase ferecate cu drugi masivi din oțel și închizători sofisticate, să văd amintiri șterse pentru că erau complet lipsite de importanță și adevăruri uitate ca să nu mă prăbușesc sub greutatea lor. Primul astfel de adevăr dur mi-a fost revelat în modul cel mai improbabil: vedeam, din tării, un fluviu, pe fluviu o insuliță nelocuită, pe mal, în dreptul insuliței, un crâng, în crâng, iarba de primăvară înghițea o construcție din beton șubrezită, asemenea unui anaconda care devorează foarte lent un tapir,

iar în iarbă, pătată de noroiul al cărui gust aproape îl simțeam, era uitată o carte, „Rău de spațiu Omul fără nume”, pe care o puteam vedea ca și cum aș fi ținut-o în mână, iar când fata cam beată din povestire – singură în crâng după ce băiatul, student la fizică la București, și o altă fată, plecaseră – îi răsfoi ultimele zeci de pagini dinspre final, ținând cartea cu mâna stângă și dându-le cu dreapta, am putut vedea tocmai din creierii spațiului, de unde mă aflam, de fapt, cum textul din partea de sus a cărții se schimbă aidoma desenelor cu creionul pe care le făceam cu toții când eram mici pe cărți și, răsfoindu-le, le animam, astfel încât am putut citi cu claritate (și îmi doream ca și oamenilor adevărați care parcurg cartea respectivă să le treacă prin cap să se oprească o clipă din citit și să o răsfoiască la fel) revelația pe care Puțurile Spațiale mi-o comunica prin intermediul volumului!

Nu se poate! Să fie adevărat?! Deci nu eram...?! Am sărit de la hublou, împiedicându-mă nici nu știu de ce și căzând pe jos, încercând zadarnic să mă îndepărtez de puțul spațial, în timp ce revelația la care nu mă așteptasem îmi pătrundea în fiecare celulă din corp, iar eu încercam să mai salvez ceva, dar nu puteam: trebuia să accept adevărul. „Puțurile Spațiale, unde vezi în adâncimea stelelor și în afundurile trecutului!” Începeam, în fine, să văd în trecut, în Zona strugațkiană din mintea mea, unde mă pândeau lucruri primejdioase, pe care până acum nu avusesem puterea de a le înfrunta. Avusese însă loc un cutremur și tencuiala începea să cadă de pe zidul amneziei!

Prinzând curaj, m-am mai liniștit, am respirat adânc, apoi, chiar dacă precaut, m-am apropiat din nou de geam. Mintea mea era o psihodronă care survola deșertul în care erau îngropate amintirile mele sub dune uriașe, sub nisipul uitării, în care sapi zadarnic ca într-o clepsidră și însuși săpatul va face până la urmă ca amintirea să cadă în partea de jos a vasului, de unde nu o vei mai putea recupera vreodată. Dar elicele dronei spulberau nisipul și la suprafață ieșeau lucruri care, după atâta timp greu, erau nou-nouțe și sclipitoare.

Instantaneu mi-am reamintit perfect primul meu zbor cu avionul, cu tatăl meu. Ceea ce înainte era doar o amintire difuză, cu multe porțiuni dispărute pentru totdeauna, era acum un film 3D la rezoluție mai bogată decât cea naturală. Simțeam mirosul metalic al avionului, mă puteam uita la ceas, vedeam ce culoare are fiecare mașină care rula sub noi. Îmi aminteam scena complet, cu tot cu detaliile până acum lipsă:

Aveam câțiva ani, tata, care era pilot, mă luase cu el într-un mic avion de agrement, decolasem cum îi plăcea lui, în asfințit, dar nu chiar pe întuneric, eu nu înțelegeam foarte bine ce se întâmplă, dar îmi plăcea la culme. Când am văzut de sus farurile mașinilor de pe autostradă, luminile caselor, strălucirea magazinelor, îmi aduc aminte că am vrut să le ating prin sticla parbrizului și l-am întrebat pe tata:

— Dar de ce nu pot să pun mâna pe ele?

Tata a râs, m-a ciufulit și mi-a răspuns:

— Pentru că locul tău nu e acolo, tu ești făcut să zbori în stele!

În același timp în care îmi recuperam amintirile pe care le crezusem imposibil de recuperat, așa cum nu mai poți spera că vei găsi moneda de cinci bani pierdută pe jos în clasa a patra, încercam să procesez noua revelație; bun, încercam eu să mă apăr, inițial am lucrat pe Caris II ca pilot și dacă, ulterior, preluasem cu de la sine putere rolul căpitanului astrogaleriei, cu mulți ani în urmă, fusese pentru că nu mai era nimeni altcineva la bord și nici pe o rază de infiniti ani-lumină... ȘI ASTA PENTRU CĂ ECHIPAJUL FUSESE UCIS!

Încă o revelație! Bineînțeles, eram conștient că membrii echipajului muriseră. Nu știam însă de ce sau, mai exact, nu reușeam să mă gândesc la ziua aceea deoarece știam că, dacă încercam, fiara mă ataca! Pe măsură ce plonjam mai adânc în abis, lumina făcea să explodeze cămăruțele, lăzile, seifurile în care îmi ascunseseam amintirile. Începeam să mă luminez, eram un foarte tânăr absolvent al academiei când am pornit în voiaj cu Caris II, apoi s-a întâmplat ceva, fiara a pătruns pe navă și echipajul a murit. Pe mine m-a cruțat, nu știu de ce, pentru că ziua aceea a rămas interzisă pentru mine, nu îmi amintesc absolut nimic. Amnezia însă intra acum în remisie, gândul meu era amplificat de lentilă ca un laser și extirpa tumoarea uitării, raza taie în două un lacăt, ușa din oțel sare de pe rețea, ERAU VÂNĂTORI DE SCLAVII! Da, exact, Caris II plecase într-un raid, misiunea echipajului era să strângă zece milioane de sclavi de pe o planetă, o lume asemănătoare cu Pământul, o protocivilizație de brute, mai mult maimuțe decât oameni, care oricum peste câțiva ani ar fi murit toți într-un cataclism cosmic...

Pe vremea aceea, pe Terra, inteligența artificială își trăise deja epoca de aur. Oamenii își puseseră toate speranțele în robotizare, dar se ajunsese în punctul în care, în loc să-i ajute și să le ușureze viața, roboții le dictau viața. O agendă din hârtie este un obiect pe care îți notezi ce ai de făcut într-o zi, pentru a-ți ușura viața; un software implantat în creier *îți spune el* ce să faci în ziua respectivă; practic, devii sclavul softului. Agenda nu îți mai amintește, ci îți poruncește. Incidentele deveniseră atât de numeroase, încât se născuse un curent care propovăduia renunțarea la roboți. Au fost țări în care mișcarea aceasta a dat naștere unor partide care au câștigat alegerile; Finlanda a fost primul stat în care roboții au fost interziși prin lege. Moda s-a răspândit rapid pe tot globul și, la un moment dat, după ce aruncaseră roboții și aparatura la gunoi, oamenii s-au trezit că trebuia să dea la vâsle ei înșiși, pentru că nu mai existau roboți!

Civilizația avea nevoie de o soluție nouă și mai ales care să nu ridice probleme de etică. Dar de ce să găsești o soluție nouă când există una veche, uitată, care funcționează perfect? Și așa s-a întors civilizația umană la sclavie. La care renunțase cu mult înainte de epoca zborurilor spațiale și care păruse că va rămâne pentru eternitate doar în manualele de istorie. Însă, cu roboții eliminați și oamenii comozi ca urmare a progresului, autoritățile decisese că sclavia luminată era o soluție mult mai etică decât utilizarea roboților, socotită mult mai problematică și periculoasă. Această decizie, la rândul ei, impulsionează și mai mult călătoriile spațiale, oamenii explorând lumile pentru a vâna sclavi.

Așa ajunsese Caris II să fie propulsată și alimentată de cei 60.000 de sclavi. Aceștia, de obicei ființe primitive (legea permitea doar sclavia raselor umanoide inferioare echivalentului lui *Homo sapiens sapiens*) care adesea nici nu-și dădeau seama ce se întâmplă, erau scoși din medii neprietenoase, periculoase, și puși să muncească pentru om. Iar sacrificiul robilor nu trecea neobservat; civilizația avea grijă de ei, îi recompensa cu simulări, induse permanent prin intermediul cablurilor conectate la creier și la nervi, în care trăiau în belșug în jungle luxuriante și prietenoase, pe plaje scăldate în lumina soarelui tropical, prin văi și piscuri mărețe. Într-un fel, pentru ei era mai bine. Nu mai trebuia să vâneze prin stepe periculoase, să se spintece cu dușmanii lor pentru un rest de mâncare sau să moară de la boli care pentru noi erau ridicole. Ei erau hrăniți, vindecați și protejați în interiorul navelor, caselor și uzinelor.

Simulările acestea, însă, am aflat de-abia la bordul lui Caris II, nu au durat prea mult. Publicul larg nu știa, dar se luase de mult, în secret, decizia unor scenarii noi pentru simulări; se constatare că imaginile idilice le reduceau productivitatea, așa că fuseseră introduse situații în care sclavii erau fugăriți de monștri scabroși, încercau să scape din cutremure de gradul 9, trebuia să evadeze împreună cu familia din lagărele morții. Scopul era ca sclavii să gândească rapid și instinctual, pentru că instinctul de supraviețuire furnizează întotdeauna energii nebănuite, pe care altfel oamenii nu le pot invoca. Imaginile care le erau injectate în creier îi făceau să secrete în permanență adre-

nalină și alți hormoni de care avea nevoie biosistemul navei. Viața sclavilor care propulsau navele cosmice, am aflat pe Caris II, era, în sine, un iad. Ei trăiau toată viața legați într-un scaun din oțel, cu tuburi, catetere și fire înfipte în vene, în mușchi, în creier, în organele genitale, iar aparatele le furau energia vitală și o transformau în putere de propulsie, în electricitate, în protecție. Minteă sclavilor nu era nici ea irosită; conectate cu forța la navă, creierele lor însemnau o colosală putere de calcul fără de care nava nu ar fi putut funcționa..!

Din aceste motive, speranța de viață a sclavilor nu depășea 25 de ani, deși situația nu era văzută ca o risipă, deoarece, atunci când aparatele sesizau valori critice ale analizelor sclavului, ceea ce arăta ca acesta se afla foarte aproape de moartea prin epuizare, el era, încă viu, rupt în bucăți de aparate și dat celorlalți să-l mănânce cât încă era cald. O soluție elegantă pentru a hrăni armate întregi de sclavi! Iar faptul că, în fiecare zi, erau dezmembrați și canibalizați mii de robi, nu scădea în timp cantitatea de energie produsă pentru navă, deoarece bărbaților li se inoculau în permanență substanțe afrodisiace și le era recoltată zilnic sperma, cu care erau înseminate femeile chiar în timp ce energia le era furată de navă, astfel încât populația rămânea constantă, iar copiii treceau la aparate de mici. Înșiși cei 60.000 de robi de pe Caris II, am aflat atunci îngrozit, aparțineau unei civilizații similare cu a noastră undeva în secolul XX (bineînțeles că vânătorii de sclavi nu mai respectau legea, pentru a obține profit mai mare), ceea ce însemna că lumea le fusese distrusă și ei

fuseseră răpiți ca să muncească pentru noi, pe aceeași navă, dar fără să existe posibilitatea să ajungi vreodată la ei, pentru că între cala robilor și restul astrogalerei exista o precauție ingenioasă a proprietarilor de sclavi: un planșeu metalic de zece metri grosime, care nu putea fi străpuns sub nicio formă!

Pentru mintea mea de tânăr idealist, cu inima curată deschisă către explorarea spațiului cosmic și convins de cauza progresului civilizației, ceea ce aflasem pe navă fusese mai mult decât puteam îndura. Iar faptul că tatăl meu se opusese cu dârzenie sclaviei și fusese concediat din acest motiv, până la urmă prăbușindu-se cu avionul în condiții neelucidate încă, în mod cert nu mă ajutase prea mult. Fiind fiul tatălui meu, am intrat în grevă, pentru a protesta împotriva misiunii navei. De aici, evenimentele s-au precipitat. Am fost arestat... Întâmplător sau nu, m-au deținut exact în actualul sălaș al fiarei. Dar stai, bineînțeles că nu putea fi întâmplător! Priveam în puțul spațial pentru a afla ce se întâmplase acolo și, *deodată, în fața mea, în amintirea mea, pătrunsă în propria mea amintire!*, fiara găfâia încordată, o cocoașă enormă, care se ridica la cel puțin cinci metri înălțime, puțin îmbolnăvitor, cu gheare ascuțite și colți tăioși, și mârâi la mine, care mă simțeam mic:

— NU INTRA ACOLO! CE FACI AICI?!

— Nu sunt aici!

— DAR UNDE EȘTI?

— Sunt la puțurile spațiale!

— ATUNCI DE CE TE POT
RĂNI?!

— Nu mă poți ră... aah!!

— TE DOARE, AȘA E?!

— Cum e posibil?!

Partea bună e că acum puteam afla cum e posibil! Am căutat amintirea primului atac al fiarei: aveam până în 30 de ani, eram în cabină, pe pat, în întuneric, și din senin am simțit o tăietură adâncă pe mână, care aproape mi-a dat un atac de cord, apoi încă una, loveam în stânga și-n dreapta, neștiind cu cine mă lupt! Amintirea, până acum, se oprea aici, fiara nu mi se arătase, dar din Puțurile Spațiale am văzut și ce nu văzusem atunci: când am aprins lumina, eram singur în cabină, tăindu-mă cu lama pe mână, din disperare și deprimare și singurătate! FIARA ERA VINOVĂȚIA MEA! ERAM EU! Fiara nu exista (și din clipa asta dispăru pe vecie!), mă tăiam singur, porția de durere a fiarei era antidotul contra amintirii, îmi mai câștiga timp, mă ferea de unda de șoc care mi-ar fi împrăștiat mintea pe pereții navei când mi-aș fi dat seama că fiara nu exista, era doar vinovăția mea care mă apăsa de atâția ani... Vinovăție, însă, pentru ce? Pentru ce?!

Mintea mea deschidea amintirile ca un tren de mare viteză care spulberă un grup de căruțe puse pe șine, iar așchiile care săreau în toate direcțiile îmi răneau mintea

și mi-am dat seama că mă apropiam de ceea ce fusese su-fletul fiarei, capul mă durea și mai îngrozitor, dar nu voiam să mă las, plonjasem cu tot corpul și mintea și su-fletul prin lentilă, coborând în sine mai departe decât aș fi putut crede că se poate coborî, coboram din cer în min-tea mea ca să văd adevărul, că EU ÎI UCISESEM PE CEL-LALȚI MEMBRI AI ECHIPAJULUI!, bănuiam că urma să fiu arestat și programasem computerul de bord să scoată aerul din navă, mai puțin încăperea în care mă aflam eu, dar, în grabă, nu calculasem corect și astfel tot echipajul, toți cei 200 oameni de la bord, atât vânătorii de sclavi, cât și colegii mei nevinovați, victime cum eram și eu și erau și robii, și-au găsit sfârșitul în ziua aceea sufocați, în chinuri, horcăind desperați, smulgându-și hainele de pe ei, rupându-și unghiile în carne, încercând zadarnic să tragă aer în plămâni până le-a curs sânge din laringe... și totul chinul ăsta degeaba, pentru că în câteva minute erau morți!

Iar scheletele lor zăceau, de patruzeci de ani, claie peste grămadă în încăperea care devenise sălașul fiarei și aceasta nu mă lăsase să mă apropii de mormântul lor, pentru că aș fi conștientizat că sunt, de fapt, un criminal, ucigașul a două sute de tați și mame de copii, două sute de soți, soții, copii și nepoți și...

Dar ce făcusem era corect!, îmi spuneam în genunchi. Oamenii ăia mințiseră, îmi deturnaseră viața, chinuiau 60.000 de oameni în navă și urma să distrugem la întâmplare o civilizație doar ca să-i folosim ca sclavi! Ucisesem 200 ca să salvez 10.000.000!

Nu mă mir că subconștientul îmi blocase accesul la perioada aceea. Zile întregi cărasem cadavre, și asta era par-

tea bună, pentru că au fost câțiva din care viața încă nu se scursese cu totul, a trebuit să-i sufoc cu mâna mea și apoi să-i arunc, ca pe toți ceilalți, în oribila încăpere. Ah, cât îi uram, ce satisfacție mușcătoare aveam că mă răzbu-nasem pe ei! Le luasem viața, le dădusem ce meritau!

Bineînțeles, entuziasmul nu a durat mult. Am început să-i visez, să le visez copiii. Am început să mă simt tot mai vinovat, apăsător și deprimat. Nu am anunțat acasă ce se întâmplase, ar fi fost sinucidere curată și nu ar fi ajutat la nimic. Am încercat să supracontrolez sistemul de navigație, aflat până atunci sub comanda căpitanului. Dar cum căpitanul putrezea într-un colț, eram nevoit să încerc o modificare a sistemului... care nu mi-a reușit. Sistemul a cedat, nava a țâșnit haotic, când am reușit să repar eroarea, după mai bine de două luni, ajunsesem în locuri complet necunoscute, la distanțe imposibil de înțeles... și de atunci străbat spațiul în căutarea unor amintiri pe care, de fapt, nu voiam să mi le amintesc.

Forța care săpa în subconștientul meu terminase de deschis forțat seifurile, acum izbea înșiși pereții, sfărâmându-i și scoțând la lumină adevăruri zidite până atunci, cărămizile cădeau scoțând nori uriași de praf din care ieșeau, hâde, revelațiile îngrozitoare: în tot acești zeci de ani scurși după ce pedepsisem echipajul pentru că exploata sclavii, aceștia continuaseră să fie legați de scaune metalice reci și murdare, secați de sevă, terorizați psihologic, abuzați, ruși în bucăți de vii, siliți să-și mănânce prietenii și rudele... și toate astea pentru mine, să pot trăi și să-mi găsesc scuze! Probabil undeva în perioada aceea

s-a născut fiara, care nu m-a lăsat să înfrunt realitatea imposibil de suportat că dădusem greș, că eram un criminal, un dezertor și mă foloseam de robi la fel ca și căpitanul dinaintea mea! Zeci de mii de oameni care cu ani în urmă aveau o viață, aveau familie, mergeau la serviciu și se pregăteau pentru concediul la plajă, au fost răpiți de pe stradă, duși pe altă planetă și sleiți de toată viața din ei, apoi mâncați poate chiar de familia lor – toate astea ca eu să am transport, oxigen, curent electric, mâncare, lux, orice, totul...

N-am mai putut suporta să mă uit în puțul spațial. Era prea mult! Și era cumva ironic. Am călătorit atât de mult în sus, în cer, în imensitatea incomensurabilă a spațiului cosmic, dincolo de galaxii și nori de galaxii, numai ca să descopăr că secretul era de fapt în mine, în adâncimile în egală măsură incomensurabile ale minții mele. Zburasem ani-lumină ca să pătrund în sufletul meu în ani-întuneric. Avusesem secretul tot timpul la mine și călătorisem în spațiu ca să-l găsesc. Dar dacă nu aș fi zburat în cer, nu aș fi putut coborî nici în sufletul meu. Ca să vezi în suflet, trebuie să te înalți la cer.

Undeva, acolo, sub picioarele mele, în fiecare secundă în care eu îmi permiteam luxul de a mă cunoaște pe mine însumi, șaizeci de mii de oameni erau torturați și uciși pentru ca nava asta să poată zbura, absolut fără niciun țel, prin cosmos. Oamenii ăia sufereau degeaba. Trebuia să le dăruiesc libertatea și liniștea. Dar cum? Planșeul mă împiedica să ajung la ei. Sigur, puteam îndrepta nava către cel mai apropiat pod Einstein-Rosen, care acum știam

exact și unde se afla, să călătoresc prin gaura de vierme și să mă întorc, de la ani-lumină și de la ani-ani, pe Pământ înainte de lansarea navei. Călătoria ar fi durat nu mai mult de cinci ani. Însă... însemna să prelungesc agonia sclavilor încă cinci ani. Or, deja fiecare secundă în care robii sufereau mi se părea că mă arde! Sabotasem nava pentru a protesta împotriva crimelor și sclaviei, iar acum, ca să mă salvez, aș fi prelungit-o încă cinci. Era un act de cruzime care trebuia să înceteze! Și, oricum, chiar dacă aș fi putut să ajung la ei și să opresc aparatele, ce făceam cu 60.000 de oameni care nu știu nimic, nu înțeleg nimic, nu se pot descurca în cele mai elementare situații, care nu au hrană și care în cel mai scurt timp aveau să se războiască între ei pentru a se mânca unii pe alții?

Pe de altă parte, aș fi vrut să rămân aici, la puțurile spațiale lăsate de vreun zeu *otiosus*, uituc sau doar sadic, pentru a deveni eu însumi un zeu și a mă dedica studiului universului, unde aveam de văzut lucruri extraordinare, la care nici măcar nu mă puteam gândi, pentru a le înmagazina și apoi a le trimite cu o suflare unor scriitori de pe Pământ, pentru a îmbogăți culegerea de povestiri științifico-fantastice și nu numai a universului. Poate, cine știe, aveam să împing cititorii să uite de lumea lor cenușie și să se lase pradă răului de spațiu... În plus, aveam aici toate răspunsurile din lume, aveam și întrebări noi, aveam lucruri care m-ar fi ținut interesat o veșnicie. Și poate chiar aduceam mai aproape un alt puț spațial și le puneam față în față și, multiplicat infinit între oglinzi cosmice paralele, aveam să trăiesc veșnic!

Ar fi însemnat, însă, încă o minciună, care, cu vremea, avea să se transforme, la rândul ei, într-o altă fiară, care să mă chinuiască și să-mi piardă mințile și sufletul. Trebuia să extirp minciunile, să le dau libertate sclavilor și să ofer orice fel de ceremonie membrilor echipajului. Trebuia, de asemenea, să-mi primesc pedeapsa. Și mai trebuia să admit că poate ajunsesem la destinație: în singurul loc din univers care îmi putea arăta adevărul, aplica sentința și curma chinul sclavilor. Luată așa, lucrurile aveau, de-abia acum, sens!

Cu un entuziasm cumva nepotrivit cu situația fără ieșire în care mă aflu, am început pregătirile. Am pus pe hârtie toată povestea mea, căreia i-am dat titlul cărții văzute mai devreme prin lentila cosmică, „Rău de spațiu”, și am tipărit-o; volumul l-am expus într-o vitrină ermetică, singurul obiect dintr-un tronson al navei pe care l-am detașat, lăsându-l să păzească puțurile spațiale, pentru a fi găsit de oricine ar fi ajuns acolo și s-ar fi întrebat ce sunt ciudatele învolburări ale apei negre a cosmosului.

În continuare, am luat cele două sute de schelete și, cu cea mai mare grijă, le-am expus pe puntea principală, acoperite cu cearșafuri și cu câte un buchet de flori la capăt. M-am spălat, m-am aranjat, mi-am pus costumul de ceremonie și am preluat controlul manual al astrogalerei Caris II, îndepărtându-mă de puțul spațial. După puțin timp am întors nava și am pornit, fără grabă, cu viteză mai curând ceremonială, către lacul spațial în care îmi văzusem viața.

Nici nu îmi dădeam seama dacă lacrimile mele erau de tristețe sau de bucurie, dacă le vărsam pentru moarte

sau pentru eliberare. Caris II, luntre sublimă și destinație mortală, plutea maiestuoasă, strălucind în lumina unei comete care parcă o saluta, către puțul spațial, și urma să pătrundă cu totul în acesta! Cu mine, cu trupurile echipajului, cu sclavii încă chinuiți pentru mine. Ce avea să se întâmple acolo... nu știu. Era o trecere în necunoscut despre care nu aveam nicio informație. Îmi era groază de ea, dar eram și curios. Poate, pur și simplu, nava avea să fie distrusă, amintirile, uitarea, crimele, suferința robilor, oțelul aveau să se topească într-o străfulgerare orbitoare; sau poate pătrundea pentru eternitate în altă lume, în ficțiune sau poate în memoria colectivă, părăsind definitiv și pe drept realitatea, pentru a se sublima în niște semne pe hârtia unei cărți și într-o poveste din puțurile spațiale, pe care să o poată citi oricine are pasiunea sau norocul de a se cufunda voluptuos, cu ochelarii pe nas, la lumina veiozei, într-o seară cu viscol, în tihna și căldura casei sale, în răul de spațiu. În ambele cazuri, eu dispăream, echipajul va fi avut parte de o oarecare ceremonie funerară, iar sclavii erau eliberați din lanțuri și spiritele lor se puteau întoarce pentru a se reîncarna cu norocul pe care karma li-l datora. Segmentul navei care adăpostea ca pe un odor prețios povestea mea se îndepărta tot mai mult, pe măsură ce Caris II se apropia de puțul spațial pregătindu-se să treacă Dincolo. Muzeul aventurilor mele sclipea tot mai departe, se făcea tot

mai mic, tot mai greu de discernut, și am uitat

Cum s-a făcut de-a rămas teratomul

Cred că oricine își poate imagina șocul pe care l-am avut atunci când, după mai bine de un deceniu în care nu mai vorbisem – în care eu mă căsătorisem, aveam copii, publicasem două romane, începusem să chelesc, făcusem burtă, o dădusem jos prin sport, o pusesem puțin la loc, schimbasem prefixul – am primit un telefon de la Ana*.

Da, exact, Ana care mă lăsase cu ochii în soare cu vreo 13 ani în urmă, după ce, în urma unui pariu, îmi promisese că va fi a mea pe vecie. Și nu zic că nu fusese a mea pe vecie; zic doar că vecia durase o singură zi, după care codobatura își luase zborul din nou, așa cum obișnuia înainte să dispară și apoi să se întoarcă la mine, mereu, ca o floare.

Așa că oricine își poate imagina, poate, surpriza – dar nimeni nu-și poate imagina că, de fapt, după atâtea lucruri care avuseseră loc înăștia 13 ani, nu am simțit nimic. Totul se întâmplase cu atât de multă vreme înainte, încât era ca și cum m-aș fi văzut cu o verișoară de-a doua, e

* Vezi povestirea *Cum s-a făcut de-a rămas Terra fată bătrână*, din volumul „Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța”, de Ovidiu Vitan – în *Colecția Science-Fiction* nr. 3, pe www.pavcon.ro (n.a.).

drept, simpatică, pe care n-am mai întâlnit-o de la o petrecere de familie, pe când eram în școala primară. În concluzie, seara i-am spus lui Astrid că mă sunase o fostă iubită care vrea să se vadă cu mine, pentru că are să-mi spună ceva important.

— Nu am nimic împotriva, mi-a răspuns Astrid, atâta timp cât ceva-ul ăla important nu are vreo 12 ani.

— Ei, uite că la varianta asta nu m-am gândit!

— Pentru un scriitor, ești destul de naiv în materie de personaje feminine, zâmbi Astrid și mă sărută, semn că aveam aprobarea ei.

A doua zi m-am întâlnit cu Ana la o cafea. Era neagră, tare și mirosea foarte bine. Mă refer la cafea, nu la Ana. Bine, și Ana era neagră, tare și mirosea foarte bine, dar asta nu pot spune. Pot spune doar că era bronzată, arăta superb și avea o rochie scurtă de vară... OK, nici asta nu merge, ce e treaba mea cu ce era îmbrăcată?! O să zic doar că Ana era, practic, neschimbată. Am discutat o vreme despre una, despre alta, am întrebat-o finuț câți ani are fetița ei, am respirat ușurat, apoi am ajuns și la subiectul care ne făcuse să ne reîntâlnim după mai bine de un deceniu.

— Se întâmplă ceva cu textele, îmi spuse Ana, făcând apoi o pauză, ca și cum încerca să vadă ce reacție am.

— Cu textele.

— Sunt sigură că ai auzit de cazurile cu texte digitale care s-au deteriorat.

— Te referi la fișiere cu texte?

— Implicit, dar este vorba nu de fișierele în sine, ci de textul din fișiere. Hai, George, e imposibil să nu fi auzit despre asta.

— Te referi, poate, la teoria aia, potrivit căreia textele au prins viață?... Da, parcă am citit ceva. Dar nu mi se par lucruri serioase.

— Fără îndoială sunt prostii, la același nivel penibil cu teoriile conspirației. Dar... crezi că e posibil ca, măcar o dată, niște idioți să vorbească idioțenii despre o idioțenie care, întâmplător, chiar există?

— Crezi că e cazul aici?

— Nu știu ce să cred. Tu ești scriitor, lucrezi într-o editură, ai terminat filologia... aș zice că ai un cuvânt de spus în toată treaba asta.

Am recunoscut imediat o armă din panoplia Anei: persuasiunea prin lingușire deșănțată și, totuși, cumva irezistibilă. Dar dacă încerca să mă ducă de nas, înseamnă că avea și un motiv. Care să fie ăla?

— Am citit că există oameni care consideră textele digitale bolnave. Pentru că, vezi Doamne, textele ar fi un fel de forme de viață. Ana, asta este o comparație care se studiază în anul I de facultate, la teoria literaturii. Textul literar este comparat cu un mecanism sau un organism – dar cred că numai un idiot o poate lua ad litteram. Și dacă te uiți, cei care cred asta sunt cam aceiași care se bat cu pumnul în piept că aselenizarea a fost o farsă, că 9/11 a fost înscenat, că universul te ajută dacă te scremi. Oameni triști, fără cultură generală, care în felul ăsta se simt mai puternici decât oamenii care, spre deosebire de ei, au muncit din greu să obțină lucruri în viață... Dar, hei, dacă o luăm pe panta asta, o pot ține așa până diseară! De fapt, de ce ești atât de interesată de subiectul ăsta?

— Gândul că textele alea pe care le învățăm încă din școala primară sunt niște ființe... Că „Amintiri din copilărie” e, într-un fel, o persoană, că „Jocul cu mărgelile de sticlă” are sentimente și planuri... Asta întoarce totul cu susul în jos. (Văzând figura mea probabil neconvinsă, plusă.) Ești om de litere și, în plus, ai colaborat cu Academia de Film a SUA*, ai cunoscut niște oameni acolo... Pe cine să întreb, dacă nu pe tine? Îmi zâmbea ea și, deși nu mi-am amintit exact care dintre zâmbetele ei era, aș fi pariat pe nr. 17, „Zâmbetul care te încurajează să dai din casă”.

Discuția mai continuă puțin pe linia asta, în care amândoi ne ascundeam pe după cireș și aruncam unul în celălalt cu cireșe, dar fără a reuși să ne lăsăm pete importante. Văzând că nu merge așa, Ana ridică nivelul și trecu la șantaj.

— George, îmi spuse ea. Sunt speriată! O să zici că am luat-o razna, dar mi-e puțin frică. Și nu atât pentru mine, cât pentru aia mică. Se duce la școală la toamnă și noi credem că va face literatură, când colo însă îi vor fi introduse ființe vii în minte! Nu pot accepta asta...

— Ana, e ridicol. Adică teama ta e normală, nu mă înțelege greșit, dar ideea că „Moromeții” ar fi o ființă e ridicolă. Și apoi, nu uita că așa-zisele texte afectate sunt numai digitale. E cea mai bună dovadă că nu e vorba de texte, de opere, ci de suport. De ce numai textele digitale și nu și cele pe hârtie?

* Vezi povestirea *Cum s-a făcut de-a rămas Terra fată bătrână*, din volumul „Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța”, de Ovidiu Vitan – în *Colecția Science-Fiction* nr. 3, pe www.pavcon.ro (n.a.).

— Poate că le-a dat viață curentul electric, fie el și slab, din gadgeturile pe care rulează – te-ai gândit vreodată? Sau poate că internetul a atins o masă critică și a căpătat conștiință. Cine poate ști?! Și apoi... am auzit că s-ar fi găsit și cărți din hârtie afectate de molimă.

— Stai așa! Deja vorbim de o molimă?! Parcă erau doi-trei exaltați triști.

— Știi și tu că lumea exagerează... Totuși, ceva tot e adevărat. Și numai două cazuri dacă există, și tot e incredibil.

Discuția s-a prelungit și până la urmă chiar am aflat unele lucruri noi. Textele digitale din mai multe părți ale lumii începuseră să fie afectate, în sensul că, aparent fără a fi editate de cineva, apăreau caractere în plus, literele se dublau, se triplau, invadau textul inițial, începeau să acopere pagina până când lectura devenea mai întâi enervantă, apoi greoaie și în cele din urmă imposibilă. Un exaltat celebru lansase atunci ipoteza că operele literare nu sunt construite pe modelul unor ființe vii, ci chiar sunt ființe vii, iar acum începeau să fie decimate de o molimă. Care molimă fusese identificată de un esoterist drept *cancer*! Cancer literar, care distrugea operele scrise după același mecanism prin care tumorile distrug organismul uman: apar celule greșite, bolnave, care se multiplică dând naștere tot unor celule bolnave, care la rândul lor se înmulțesc atât de mult încât organismul începe să funcționeze tot mai greu, apoi, când sunt afectate și organele vitale, își încetează complet funcționarea. Și, asemenea cancerului la oameni, care adesea înseamnă o boală neanunțată, nevăzută, venită din senin și care își bate joc de planurile

și dorințele bolnavului, și molima literară – epilivria, cum deja fusese denumită! – avea efectul de a răpi cititorului satisfacția deznodământului, de a-l frustra, fără motiv, de explicații.

În același timp, fenomenul textelor vii avea și alte dimensiuni, mult mai nebunești, iar mintea umană normală nu putea ști dacă era vorba de invenții ale unor oameni triști sau realități, fie ele și interpretabile. De pildă, spunea Ana, două povestiri dintr-un volum ar fi dat naștere unui al treilea! Unul dintre texte, cel romantic, un fantasy despre o prințesă și un voinic care încercau să scape de un rege monstruos, se vede treaba că era feminin; în vreme ce textul violent, o fantezie macho despre o partidă de sex brutal într-o cabană la munte, era, pasămite, masculin. Cartea însă, obiectul fizic în sine, fiind închisă și cele două povestiri învecinate, practic textul masculin stătea fizic peste cel feminin și, în împrejurări încă necunoscute, avusese loc (spuneau zvonurile) un soi de fecundare, care intercalase alt text în volum! Titlul nou apăruse peste noapte, stângaci vârat în cuprins. Din nefericire, textul nou-născut, poate unde părinții lor puteau fi socotiți în fond rude, suferise malformații: avea cap, însă era acromegalic – altfel spus, titlul era mai lung decât povestirea în sine, care era mică și diformă, deși altfel funcționa foarte bine.

Și nu era singura anomalie reclamată. Un editor serios de la noi rămăsese consternat când constatase că într-un volum de care se ocupase, o carte de povestiri SF românești, în limba română, apăruse fără nicio logică o povestire în limba engleză! Inițial bănuind un sabotaj la tipo-

grafie sau pre-press, investigase ipoteza, dar nu găsisese nicio dovadă. El declarase că nu trage concluzii, de genul că ar fi vorba de magie sau poate de vreo tehnologie superioară, ci doar expune faptele: nu se știe cum, textul fusese tradus *după* publicarea cărții!

Teoria cea mai îngrijorătoare, după mine, pe plan nu literar, ci pur psihiatric, venea însă de la un guru – el însuși autor al mai multor cărți de succes cu titluri oximorice gen „Nimicul este ceva”, numai bune pentru persoanele ușor impresionabile – care susținea că nu, bineînțeles că operele literare nu sunt vii. Ce, sunteți nebuni? Nu sunt vii. *Sunt și mai incredibil decât vii!* Este vorba despre o formă superioară de organizare a universului. Întâi a fost, spunea guru-ul în aplauzele și cheltuiala fanilor, nimic. Chestia aia care nici măcar nu era o chestie, înainte de Big Bang. A urmat crearea spațiului în sine; după care materia nevie: stele, planete, munți, pământ, apă. Treapta următoare – materia vie: plante, animale, oameni. Dar stai! Dacă cumpărați materie nevie și materie vie, vi se dă ca bonus gândirea! Gândirea nu este doar o proprietate a creierului uman, ci este în sine o formă de organizare a materiei, a lumii. Noi credem că o creează creierul nostru, dar, ehei, cât sunteți de naivi! Gândirea este un fel de ființă, universală și generală, care adie prin creierele noastre care au avut doar rolul de a-i da naștere. Și totuși, nici gândirea, nous-ul, conștiința, nu e ultima treaptă: pentru că au apărut operele literare. Gândirea este imaterială; textele însă sunt gândire întrupată, materială și în același timp imaterială. În termeni umani, spunea guru-ul, de la

înălțimea jilțului său din care avea o privire de ansamblu asupra universului și a nimicniciei supușilor săi, textele au o însușire comparabilă cu viața, deși nu viață în sine, ci ceva superior vieții, ce nici nu înțelegem pe deplin și nici nu-l putem numi. Ele par imobile, în realitate însă ființează, există, lucrează. Și poate n-am fi aflat asta niciodată... dacă nu s-ar fi îmbolnăvit. Pentru că textele, fiii mei, sunt bolnave! Epilivria le ucide pe capete și e contagioasă! În curând nu vor mai exista deloc opere literare; ele au început deja să se șteargă din mediul digital, apoi va veni la rând ștergerea tuturor textelor scrise, de la romanele lui Dostoievski sau povestirile lui Vasile Voiculescu la informațiile de pe biletele la meciuri de fotbal și la înjurăturile scrise cu cretă pe pereți!

Mințile mai practice, mai puțin înclinate spre visare la mahnireală, vedeau însă în acest încă neverificat fenomen, un simplu virus informatic care afecta textele digitale și pe care spiritele mai încinse îl învestiseră cu puteri magice. Ce nu se știa era cum se putea propaga offline, dar nici nu existau dovezi că acest lucru s-ar fi întâmplat.

Ana îmi spusese toate aceste lucrurile strecurând comentarii care arătau că râde de asemenea presupuneri, dar tonul ei, avântat, îmi spunea că e neliniștită de epilivrie și, mai ales, că o crede reală. Oare într-adevăr asta să vrea de la mine? m-am gândit, constatând mirat că eram puțin dezamăgit. E posibil să fi prins din zbor faptul că mă uitam la ea mai mult decât o ascultam, pentru că tăcu, zâmbi și dădu capul puțin într-o parte, un gest de cochetărie complice. Acum nu zic că gesturile ei erau false; zic

doar că aveau întotdeauna o semnificație. În cel mai fericit caz, o semnificație de care nici ea nu-și dădea seama. Iar eu, ca „om de litere”, cum formulase ea, eram obișnuit să mă autosizesez imediat la figuri de stil.

— Știi, acum câțiva ani, când ți-ai publicat jurnalul, în care eram menționată și eu...

— Îhî.

— De ce pentru tine ai folosit un pseudonim, în schimb mie mi-ai lăsat numele adevărat?

— Nu ți-am lăsat decât prenumele. „Ana”, în sine, nu spune nimic concret. Poate fi o prințesă, o cercetătoare, vânzătoarea de la un chioșc de bilete la periferia orașului...

— Deci cineva care nu mă cunoaște citește cartea ta și Ana e doar un personaj fictiv. Pentru cine mă cunoaște, însă, și știe de relația noastră, e vorba de mine, personal. Nu cumva asta dă un fel de suflet personajului și cărții?...

— Nu. E doar o dimensiune în plus pentru anumiți cititori.

— Și înseamnă că personajul Ana citit de un necunoscut și personajul Ana citit de mine, de pildă, sunt diferite. În cazul ăsta, și cele două cărți, a lui și a mea, sunt diferite. A mea are suflet!

— Ana, uite care-i treaba, i-am spus într-un târziu, în pofida speculațiilor ei, de altfel extrem de fine. Îți spun ca om, ca prieten, ca filolog, (hai s-o încerc puțin) ca fost iubit... E ingenios ce-mi spui, dar sunt vise. Textele nu sunt nimic altceva niște urme lăsate de oameni pe o hârtie, mă rog, într-un fel sau altul. Sunt niște semne. Niște

zgârieturi. Nu au viață, nu gândesc, mai mult ca sigur nu fac sex și copii și nu evadează! Fetița ta se poate duce liniștită la școală: nu suntem invadați de ființe din litere! Pe bune, cum poți să crezi așa ceva?...

Se pare că mica mea tiradă o mai liniștise și, pentru că nu îmi propuse să ne vedem din nou, nu îmi propuse să bem un vin și nu încercă să ne sărutăm când ne-am ridicat de la masă, mă hazardai să trag concluzia că totuși nu o interesam eu, ci era pe dos: se folosisese, benign, de mine, ca să-și aline griji firești de mamă. Ceea ce, de altfel, mi se părea foarte în regulă. Am condus-o la mașină, a intrat, a pornit motorul.

— Îmi pare bine că te-am văzut, îmi spuse ea. Ne mai vedem? Poate ieșim odată la un vin...

După atâta amar de ani, încă știa să se joace cu mintea mea! Când eram împreună mă înfuria talentul acesta al ei, înnăscut și personal, însă ulterior îmi dădusem seama că de fapt o făcea interesantă. Chiar și așa, însă, i-am răspuns evaziv și i-am urmărit mașina îndepărtându-se. Încă nu dispăruse bine în trafic când am scos telefonul.

— Hello, George Veonescu speaking. This is an emergency! I want to summon a meeting as soon as possible.

— Of course, Mr. Veonescu. Would tonight at 0600 suit you?

— Oh, I'm afraid I won't be able to make it that soon. I'm 5.000 miles out.

— I'll send a jet for you in an hour, Mr. Veonescu, and set a meeting for tomorrow morning at 0000 hours, would that be fine, sir?

— It's much better. Thank you!

Bun, deci pusesem roțițele în mișcare, convocasem o ședință cu factori de decizie din patru continente, care, dacă se dovedea inutilă, putea însemna sfârșitul carierei mele și la care trebuia să fiu peste 12 ore și un ocean, după un drum cu un avion militar la care trebuia să ajung într-o oră. Perfect, și acum să rezolv și partea cu adevărat grea:

— Astrid! Te țin din treabă?!

Eram încă la telefon cu ea, în fața barului, când o mașină opri și (într-adevăr ca în filme) se deschise o ușă fără să se vadă cine e înăuntru. Tot ca în filme, am intrat fără să mă obosesc să verific și m-am lăsat dus la aerodrom, în timp ce eram încă la telefon.

— Astrid, iubito, știu că e foarte din scurt, dar nu am cum să amân. Știam amândoi că e posibil să vină și ziua asta...

— Stai liniștit, iubitoare. În fond nu e nimic ciudat ca după ce te vezi după cînșpe ani cu o fostă iubită să dispari vreo două zile pentru că te așteaptă un avion secret să te ducă în State la o ședință cu membri ai guvernului american!

— Astrid, nu e...

— Tot ce sper e să mai vii acasă. Nu uita că ai promis copiilor azi-dimineață că le iei setul ăla de carioci!

— Astrid...

— Ah, George! Tu nu-ți dai seama că mă amuz? Am încredere în tine, nu-mi fac nicio grijă pe partea asta. Mă distrează tonul tău vinovat, asta e altceva!

— De-aia te iubesc eu!

În avion, după ce m-am odihnit puțin, am prins a parcurge mai multe dosare groase cu informări de la ceilalți membri ai Grupului de Lucru pentru Amenințări Improbabile (da, da, exact aceasta era titulatura oficială), cu care urma să intru în ședință la orele 0000, cum spun americanii la ora 12 noaptea atunci când vor să fie interesați. Nu știu de ce, dar în timp ce încercam să absorb informația, mintea îmi mai scăpa, câte o clipă, la Ana. Mai precis, la ipoteza ridicolă că mă căutase, de fapt, pentru mine, că ar fi putut fi interesată de mine, după atâta timp. Nu prea avea niciun sens. Ea m-a părăsit atunci, eu aș fi vrut să continuăm. De ce ar apărea acum, după mai bine de un deceniu? M-am gândit atunci că poate îmi scapă ceva. Poate undeva în povestea noastră rămăsese ceva nefăcut, nespus, neîmplinit. Am lăsat puțin dosarele și am scos cartea în care povesteam cum se încercase ștergerea oricăror urme ale războiului și violenței de pe Pământ pentru a fi primiți în comunitatea galactică și cum acest lucru se întorsese uimitor împotriva noastră*; am început să parcurg paginile, încercând să găsesc ceva relevant legat de ea. Inevitabil, o comparem pe Ana de adineauri cu Ana de acum un deceniu și jumătate. Poate că avea dreptate: cele două Ane erau identice și, totuși, cumva, diferite. Ana-azi purta o povară a timpului (nu fizic, ci ca experiență) pe care Ana-ieri nu o avea. Dar, în același timp, Ana-carte era, în timp ce citeam, mai reală decât Ana-realitate. Ochii citeau literele, creierul le descifra și undeva

* Vezi povestirea *Cum s-a făcut de-a rămas Terra fată bătrână*, din volumul „Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța”, de Ovidiu Vitan – în *Colecția Science-Fiction* nr. 3, pe www.pavcon.ro (n.a.).

acolo, după toată aparențele, în cap, se năștea o amintire, vizuală și tactilă și nu numai, care nu era Ana, dar era Ana. O simțeam, o prezență firavă, nedefinită, care însă ființa acolo, în mintea mea, în creierul meu, și nu o puteam atinge cu gândul pentru că scăpa mereu în ultima clipă și creștea tot mai mult și vorbele ei îmi resciau circuitele din cap și se umfla apăsându-mi dureros craniul și se mărea x în interiorul capului meu și al minții mele și îmi dădeam seama, urlând către cer, că virusul din carte mi-a intrat în creier și asta era modul oode contaminvccc fueGr9w2cJ1rt43EHfgv

M-am trezit speriat! Adormisem cu dosarele în brațe. Bineînțeles că nu era nicio Ana acolo, după cum nu sunt atât de van încât să port cu mine cartea pe care am scris-o. Psihanalitic vorbind însă, visul putea trăda vinovăția pe care, pesemne, o simțeam față de Astrid, în ciuda faptului că mă întâlnisem cu Ana fără nici cea mai mică intenție neacademică. Dar în căsnicie până și prezumția de vinovăție te face vinovat!

Mai aveam o oră și jumătate x până la destinație. Am lăsat dosarele și m-am ridicat puțin, ca să mă dezmoțesc. Trebuia să fac o pauză, să mă limpezesc, mă așteptau o ședință grea, briefinguri, argumentări. Trebuia să mă rup puțin de subiectul ăsta care, recunosc, îmi stârnise imaginația.

La bordul avionului, în afară de piloți, stând cu o tabletă în mână câțiva metri mai încolo, mai era doar ofițerul care îmi asigura securitatea, colonelul xx Stan. Îl cunoșteam de mai mulți ani, mă condusesese de câteva ori și mi

se părea un tip uns cu toate alifiile, plus câteva noi, inventate de el, dar părea să mă simpatizeze.

— V-ați săturat de hârtii? mă întrebă el.

— Nici n-aveți idee...

— Atunci poftim la meci!

— Meciul! Vă vine să credeți că am uitat de meci, cu toată nebunia asta xx?

Dădu din cap cu înțelegere și întoarse tableta spre mine, în timp ce mă așezam lângă el. Era, fără îndoială, un dur. Nu poți să ajungi în funcția lui fără să fii nemilos. Era probabil genul care împărțea oamenii în două categorii: scursuri care trebuie stârpite și cei pe care îi simpatiza. Probabil că își simpatiza și soția și copiii!xxx

— L-a băgat pe Grecean? l-am întrebat.

— Pe „Greuceanu”? Tot zice că îl bagă, dar nu l-a băgat, domnule. Parcă e nebun antrnorul ăsta. Eu știu că Greuceanu rupe totul și faultează rău, dar cu el avem șanse să învingem.

— Chiar credeți că putem învinge? Totuși, e finala...

xxx — Parcă până aici ne dădea cineva șanse?... Și uite că am ajuns. Știți ce aș face eu? Aș pune la națională nu un om de fotbal, ci un om de arme. Un militar de carieră, din trupele speciale. Un ofițer care să nu-i antreneze, ci să le dea misiuni. „Misiunea voastră în acest meci este să bateți Brazilia!” Nu poți refuz misiuni, nu te poți scuza că erai obosit. Militarii întotdeauna duc misiunea la capăt. Poate mor pe drum, da – dar termină misiunea.xxx

— Adică să pună mai puțin accentul pe tehnică și mai mult pe scop?

— Mai mult pe legea marțială,, răsese Stan. Era liniștitor să-l vezi zâmbind, ca pe un om normal, dar nu o dată m-am întrebat dacă nu cumva misiunea lui, pe lângă protecția mea, era și protecția organizației, a țării, a Terrei – nu știu a cui exact, dar genul de protecție care scade viața mea sub cauză ca importanță. Cu alte cuvinte, dacă primea vreun ordin secret, mă puteam aștepta ca în timp ce vorbim despre vreme jart! să constat că eu sunt aici și capul meu la ușă?

— Ei poftim! 1-0 pentru xxxBrazilia!

— De ce nu-l bagă, domne, pe Greuceanu?!

— A zis că e prea tânăr, ridică din umeri Stan.

— Dar să dea xxxxșase goluri până acum n-a fost tânăr!

Cât mai e din meci?

— De-abia a început repriza a doua...xxxx

A trebuit să mă întrerup, îmisunase telefonul. Conform protocolului, eram obligat să-i spun ofițerului cu securitatea cu cine comunicam.

— Este Jeff Warren*, de la Aresterra, l-am înștiințat, iar el dădu din cap. Jeff! Să înțeleg că ai ajuns xxxxxxxx

— Sunt de mult aici și aștept să veniți toți. Ți-am citit informarea. Voiam să vorbesc cu tine încă de acum, pentru că există zvonuri că armata pregătește interzicerea scrieriixxxxxxxxxx

xxxxxxxx — Care scriere?

— *Toată scrierea!* Tot ce e scris. Note ultrascrete, cărți, manuale școlare,subtitrări la televizor, chitanțe, acte – ab-

* Vezi povestirea *Cum s-a făcut de-a rămas Terra fată bătrână*, din volumul „Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța”, de Ovidiu Vitan – în *Colecția Science-Fiction* nr. 3, pe www.pavcon.ro (n.a.).

solut totul, Au zis că până nu ne lămurim ce se întâmplă, ar fi bine să evităm orice risc. De unde xxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxx știm – zic ei – că următorul pas nu este să le posedez și să le utilizez împotriva noastră? Textele sunt cultură, textele sunt viață, sunt peste tot, dacă s-ar întoarce împotriva noastră, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx am fi pierduți... Până și lupta de apărare cere texte, cere scriere...

— Îmi pare rău să la dau dreptate, Jeff..

— Ce, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx există epilivria?

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx — E mai mult decât atât. Nu e vorba doar de o boală a textelor. Jeff, cred că suntem atacați!

— Atacați de cine?!

— Aici este aspectul cel mai delicat: nu am nici cea mai vagă idee cine e răspunzător de acest atac. Să fie extraterestrii? Să fi prins viață personajele literare? xxxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxx Să fi descoperit teroriștii o altă dimensiune? Oare cancerul se ia de la oameni la cărți? xxxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxare radiațiile solare au conferit un fel de viață literelor? Nu știu, dar cred că lucrurile se precipită.

Jeff râse, deși fără veselie.

— George, îmi spuse el, ești singurul om din lume care poate spune așa xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx ceva fără să mi se pară că e dus. Totuși, măsura de interzicere a scrierii mi se pare exagerată. Generalul care a venit cu ideea asta filistină a spus că putem începe direct cu literatura, care oricum nu ne îmbogățește viața cu nimic! Doamne, n-au

Stan îmi arată tablta, zâmbind atât de încântat cât putea fi el de ceva: de-abia intrat pe teren, Greuceanu marcase!

— Jeff, trebuie să închid. Te sun mai târziu, bine? OK.

xxună ziua, am zis.

— Ana?...

— De ce nu? amzâmbit.

— Nu știu... dar după 13 ani... xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

— Poftim?

— Ai treabă? Te deranjez?

— Nu, nu, dar... am vorbit adneaur, nu?

xx oftim?...

Lucrurile păreau, într-adevăr,să se precipite: îi închisesem lui Jeff, mă sunase Ana (și nu înțelegeam ce vrea să zpună, că veni vorba), xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxum eram silit să întrrrerup și convorbyrea cu ea: tocmai mă

98

Vecivigeno

Pășind prin zăpada care îi ajungea deja aproape de genunchi, se apropie de pârau din gheață, pe care ninsoarea se depunea în continuare fără vreun semn că avea să se oprească foarte curând. Trecând pe lângă un pom singuratic, sperie o cioară rătăcită, care împinse în cracă pentru a-și lua zborul; un mic norișor de zăpadă, scuturat de pe cracă, i se așternu pe față.

— Da, bine! grăi el cu glas tare, uitându-se spre cerul înfundat. Înțelesesem deja că ninge!

ETF/ETO SRL

Inginerul Sandu Petcu își privea invenția. Muncise 20 de ani la aparatul din fața sa, iar calcule făcea de vreo 30. Și acum, ieșit la pensie de ani buni, încununarea multor nopți nedormite și motivul pentru care își riscase cariera și mariajul – și le pierduse pe amândouă – căpătase în cele din urmă o formă fizică. Petculatorul se afla pe bancul de lucru, așteptând să fie folosit. Și totuși inginerul nu se grăbea să apese pe buton. Deja nu mai era vorba de realizarea tehnică în sine, ci devenise în timp, pe măsură ce depășise piedică după piedică, o ambiție personală care îi dădea o satisfacție mult mai mare chiar și decât existența aparatului în sine. Bineînțeles, nu

ETF / ETO SRL

Inginerul Sandu Petcu își privea invenția. Muncise 20 de ani la aparatul din fața sa, iar calcule făcea de treizeci. Și acum, ieșit la pensie de ani buni, încununarea multor nopți nedormite și motivul pentru care își riscase cariera și mariajul – și le pierduse pe amândouă – căpătase în cele din urmă o formă fizică. Petculatorul se afla pe bancul de lucru, așteptând să fie folosit. Dar inginerul nu se grăbea să apese pe buton.

Deja nu mai era vorba de realizarea tehnică în sine, ci devenise în timp, pe măsură ce depășise piedică după piedică, o ambiție personală care îi dădea o satisfacție mult mai mare chiar și decât existența aparatului în sine. Bineînțeles, nu

ETF/ ETO SRL

Inginerul Sandu Petcu își privea invenția. Muncise 20 de ani la aparatul din fața sa, iar calcule făcea de 30. Și acum, ieșit la pensie de ani buni, încununarea multor nopți nedormite și motivul pentru care își riscase cariera și mariajul – și le pierduse pe amândouă – căpătase în cele din urmă o formă fizică. Petculathorul se afla pe bancul de lucru, așteptând să fie folosit. Însă inginerul nu se grăbea să apese pe buton.

Deja nu mai era vorba de realizarea tehnică în sine, ci devenise în timp, pe măsură ce depășise piedică după piedică, o ambiție personală care îi dădea o satisfacție mult mai mare chiar și decât existența aparatului în sine. Bineînțeles, nu

putea fi sigur de existența reală a acelor lumi paralele, nu putea fi sigur că imaginile pe care aparatul i le va aduce vor fi din alte lumi. Singura cale de a fi sigur era ca acestea să fie puțin diferite de a sa. O particulă la nivel subatomic care poate fi în mai multe poziții va fi în toate aceste poziții, fiecare într-un univers paralel; dar ca diferențele între universuri să fie mari trebuie să intervină mai mulți factori, care în mod natural împing lumile tot mai departe de punctul de schimbare. De aceea, lumile paralele cel mai apropiate, decelabile cu ajutorul Petculatorului, ar trebui să fie foarte asemănătoare cu lumea sa. În toate lumile din jur îl va fi chemat Sandu Petcu, într-o lume ceva mai îndepărtată Andu Petcu, iar în una extrem de distantă, cine știe, poate Dumitru Horvat. Și ca să-l cheme Andrei Horvat într-o lume apropiată nici nu se punea problema, pentru că ar

putea fi sigur de existența reală a acelor lumi paralele, nu putea fi sigur că imaginile pe care aparatul i le va aduce vor fi din alte lumi. Singura cale de a fi sigur era ca acestea să fie puțin diferite de a sa. O particulă la nivel subatomic care poate fi în mai multe poziții va fi în toate aceste poziții, fiecare într-un univers paralel; dar ca diferențele între universuri să fie mari trebuie să intervină mai mulți factori, care în mod natural împing lumile tot mai departe de punctul de schimbare. De aceea, lumile paralele cel mai apropiate, decelabile cu ajutorul Petculatonului, ar trebui să fie foarte asemănătoare cu lumea sa. În toate lumile din jur îl va fi chemat Sandu Petcu, într-o lume ceva mai îndepărtată Andu Petcu, iar în una extrem de distantă, cine știe, poate Dumitru Horvat. Și ca să-l cheme Andrei Horvat într-o lume apropiată nici nu se punea problema, pentru că ar

putea fi sigur de existența reală a acelor lumi paralele, nu putea fi sigur că imaginile pe care aparatul i le va aduce vor fi din alte lumi. Singura cale de a fi sigur era ca acestea să fie puțin diferite de a sa. O particulă la nivel subatomic care poate fi în mai multe poziții va fi în toate aceste poziții, fiecare într-un univers paralel; dar ca diferențele între universuri să fie mari trebuie să intervină mai mulți factori, care în mod natural împing lumile tot mai departe de punctul de schimbare. De aceea, lumile paralele cel mai apropiate, decelabile cu ajutorul Petculathorului, ar trebui să fie foarte asemănătoare cu lumea sa. În toate lumile din jur îl va fi chemat Sandu Petcu, într-o lume ceva mai îndepărtată Andu Petcu, iar în una extrem de distantă, cine știe, poate Dumitru Horvat. Și ca să-l cheme Andrei Horvat într-o lume apropiată nici nu se punea problema, pentru că ar

fi echivalat cu o minune, cu încălcarea legilor fizicii. Sau, cum ar zice unii, cu existența lui Dumnezeu...

Într-un târziu își făcu curaj și apăsă butonul. Monitoarele prinseră viață și inginerul Sandu Petcu se uita acum la doi ingineri Sandu Petcu!

— Sunt inginerul Sandu Petcu, spuse inginerul Sandu Petcu, în același timp cu omologii săi. Am 73 de ani și, inspirat din tehnica de translare a clădirilor, cu care m-am ocupat în anii '80, am creat Petculatorul.

Denumirile aparatului erau diferite – deci erau alte lumi! Cei trei Petcu zâmbeau fericiți și continuă înregistrarea:

— Am gândit acest aparat cu scopul de a demonstra că Dumnezeu nu există. Argumentul este simplu: conform mecanicii cuantice, există o infinitate de universuri paralele care izvorăsc perpetuu din fiecare poziție a fiecărei particule. Dacă o particulă

fi echivalat cu o minune, cu încălcarea legilor fizicii. Sau, cum ar zice unii, cu existența lui Dumnezeu...

Într-un târziu își făcu curaj și apăsă butonul. Monitoarele prinseră viață și inginerul Sandu Petcu se uita acum la doi ingineri Sandu Petcu!

— Sunt inginerul Sandu Petcu, spuse inginerul Sandu Petcu, în același timp cu omologii săi. Am 73 de ani și, inspirat din tehnica de translare a clădirilor, cu care m-am ocupat în anii '80, am creat Petculatonul.

Denumirile aparatului erau diferite – deci erau alte lumi! Cei trei S. Petcu zâmbeau fericiți și continuă înregistrarea:

— Am gândit acest aparat cu scopul de a demonstra că Dumnezeu nu există. Argumentul este simplu: conform mecanicii cuantice, există o infinitate de universuri paralele care izvorăsc perpetuu din fiecare poziție a fiecărei particule. Dacă o particulă

fi echivalat cu o minune, cu încălcarea legilor fizicii. Sau, cum ar zice unii, cu existența lui Dumnezeu...

Într-un târziu își făcu curaj și apăsă butonul. Monitoarele prinseră viață și inginerul Sandu Petcu se uita acum la doi ingineri Sandu Petcu!

— Sunt inginerul Sandu Petcu, spuse inginerul Sandu Petcu, în același timp cu omologii săi. Am 73 de ani și, inspirat din tehnica de translare a clădirilor, cu care m-am ocupat în anii '80, am creat Petculathorul.

Denumirile aparatului erau diferite – deci erau alte lumi! Cei trei Petci zâmbeau fericiți și continuă înregistrarea:

— Am gândit acest aparat cu scopul de a demonstra că Dumnezeu nu există. Argumentul este simplu: conform mecanicii cuantice, există o infinitate de universuri paralele care izvorăsc perpetuu din fiecare poziție a fiecărei particule. Dacă o particulă

în poziția 0 poate trece în poziția 1 sau poziția 2 sau poziția 3, ea va intra într-una singură dintre aceste trei poziții. Dar aceasta este observația unui observator aflat într-una dintre cele trei lumi; el nu poate observa că într-o lume paralelă particula trece în poziția 2 și în altă lume în poziția 3. Dacă variantele există, ele se produc, toate. Iar dacă pentru o particulă miza este poziția 1 sau 2, la scară macroscopică, de pildă, al doilea război mondial a fost câștigat de aliați, de naziști sau poate a continuat încă vreme de 20 de ani. Toate variantele se produc!

(Inginerul se ridică în picioare, gesticulând vehement.) Or, nu ar avea sens ca Dumnezeu să facă atâta risipă! Dumnezeu, fiind perfect, ar fi făcut direct lumea perfectă, nu variante imperfecte, rele sau greșite! Deci, dacă există lumi paralele, nu există Dumnezeu!

Inginerul Sandu Petcu făcu o pauză. Se

în poziția 0 poate trece în poziția 1 sau poziția 2 sau poziția 3, ea va intra într-una singură dintre aceste trei poziții. Dar asta este observația unui observator aflat într-una dintre cele trei lumi; el nu poate observa că într-o lume paralelă particula trece în poziția 2 și în altă lume în poziția 3. Dacă variantele există, ele se produc, toate. Iar dacă pentru o particulă miza este poziția 1 sau 2, la scară macroscopică, de exemplu, al doilea război mondial a fost câștigat de aliați, de hitleriști sau poate a continuat încă 20 de ani. Toate variantele se produc!

(Inginerul se ridică în picioare, gesticulând vehement.) Or, nu ar avea sens ca Dumnezeu să facă atâta risipă! Dumnezeu, fiind perfect, ar fi făcut direct lumea perfectă, nu variante imperfecte, rele sau greșite! Deci, dacă există lumi paralele, nu există Dumnezeu!

Inginerul Sandu Petcu făcu o pauză. Se

în poziția 0 poate trece în poziția 1 sau poziția 2 sau poziția 3, ea va intra într-una singură dintre aceste trei poziții. Dar asta e observația unui observator aflat într-una dintre cele trei lumi; el nu poate observa că într-o lume paralelă particula trece în poziția 2 și în altă lume în poziția 3. Dacă variantele există, ele se produc, toate. Iar dacă pentru o particulă miza este poziția 1 sau 2, la scară macroscopică, spre exemplu, al doilea război mondial a fost câștigat de aliați, de germani sau poate a continuat încă 20 de ani. Toate variantele se produc!

(Inginerul se ridică în picioare, gesticulând vehement.) Or, nu ar avea sens ca Dumnezeu să facă atâta risipă! Dumnezeu, fiind perfect, ar fi făcut direct lumea perfectă, nu variante imperfecte, rele sau greșite! Deci, dacă există lumi paralele, nu există Dumnezeu!

Inginerul Sandu Petcu făcu o pauză. Se

înfierbântase și începea din nou să-l doară capul. Căută pastilele în buzunarul sacoului ponosit. Studie preocupat cutiuța de „Eutenol (tafaceutină de beomorax)”. Cine naiba venea cu denumirile astea idioate? Producătorul pastilelor, ETF/ETO SRL (cine naiba or mai fi și ăștia? Nu mai auzise de ei), merita o critică furibundă pe site, cu sudalme grele dar în același timp elegant argumentată, așa cum obișnuia inginerul să posteze atunci când produsele capitalismului feroce îl exasperau și nu mai suporta obida.

Dar Petcu zâmbi. Bineînțeles că trecuse vremea comentariilor caustice pe net. Probabil se gândea la asta pentru că voia, în adâncul sufletului, să mai întârzie puțin momentul fatidic. Știa însă și că dacă se va gândi prea mult, poate va amâna, din frică, experimentul!

Inginerul își scutură gândul și continuă.

înfierbântase și începea iar să-l doară capul.

Căută pastilele în buzunarul sacoului ponosit. Studie preocupat cutiuța de „Eutenol (tafaceutină de beomorax)”. Cine naiba venea cu denumirile astea idioate? Producătorul pastilelor, ETF/ETO SRL (cine naiba or mai fi și ăștia? Nu mai auzise de ei până acum), merita o critică furibundă pe site, cu sudalme grele dar în același timp elegant argumentată, așa cum obișnuia inginerul să posteze atunci când produsele capitalismului feroce îl exasperau și nu mai suporta obida.

Dar Petcu zâmbi. Bineînțeles că trecuse vremea commenturilor caustice pe net. Probabil se gândea la asta pentru că voia, în adâncul sufletului, să mai întârzie puțin momentul fatidic. Știa însă și că dacă se va gândi prea mult, poate va amâna, din teamă, experimentul! Inginerul își scutură gândul și continuă.

înfierbântase și începea iarăși să-l doară capul. Căută pastilele în buzunarul sacoului ponosit. Studie preocupat cutiuța de „Eutenol (tafaceutină de beomorax)”. Cine naiba venea cu denumirile astea idioate? Producătorul pastilelor, ETF/ETO SRL (cine naiba or mai fi și ăștia? Nu mai auzise de ei până acum), merita o critică furibundă pe site, cu sudalme grele dar în același timp elegant argumentată, așa cum obișnuia inginerul să posteze atunci când produsele capitalismului feroce îl exasperau și nu mai suporta obida.

Dar Petcu zâmbi. Bineînțeles că trecuse vremea comment-urilor caustice pe net. Probabil se gândea la asta pentru că voia, în adâncul sufletului, să mai întârzie puțin momentul fatidic. Știa însă și că dacă se va gândi prea mult, poate va amâna, din lașitate, experimentul! Inginerul își scutură gândul și continuă.

— Sigur, credincioșii vor spune că lumile paralele nu sunt de ajuns ca să demonstrăm că Dumnezeu nu există. Ei susțin că am fost făcuți de Dumnezeu, că facem în viață ce vrea el, că murim când vrea el. Eu zic că este o minciună retrogradă și că fac ce vreau eu cu viața mea!

Inginerul Petcu scoase teatral un pistol.

— Da, o să mă sinucid! Fac asta pentru că e voința mea și ca să-i arăt că eu sunt stăpânul meu, nu el, nu preoții, nu nimeni! Și nu numai eu voi face asta, dar și alter egourile mele Petcu 2 și Petcu 3 și Petcu 4, 5, 1.000, 1.000.000.000, Petcu Infinit – or, ar lăsa oare moșul cu barbă să se producă un asemenea protest galactic la adresa lui?!

Bătrânul inginer, trebuie să recunoaștem, avea curaj. Pentru că imediat ce încheie de vorbit, își puse țeava pistolului în gură și apăsă pe trăgaci!

...Poate un minut mai târziu, inginerul

— Sigur, credincioșii vor spune că lumile paralele nu sunt de ajuns ca să demonstrăm că Dumnezeu nu există. Ei susțin că am fost făcuți de Dumnezeu, că facem în viață ce vrea el, că murim când vrea el. Eu zic că este o minciună retrogradă și că fac ce vreau eu cu viața mea!

Inginerul Petcu scoase teatral un revolver.

— Da, o să mă sinucid! Fac asta pentru că e voința mea și ca să-i arăt că eu sunt stăpânul meu, nu el, nu preoții, nu nimeni! Și nu numai eu voi face asta, dar și alter egourile mele Petcu 2 și Petcu 3 și Petcu 4, 5, 1.000, 1.000.000.000, Petcu Infinit – or, ar lăsa oare moșul cu barbă să se producă un asemenea protest galactic la adresa lui?!

Bătrânul inginer, trebuie să recunoaștem, avea curaj. Pentru că imediat ce încheie de vorbit, își puse țeava revolverului în gură și apăsă pe trăgaci!

...Poate un minut mai târziu, inginerul

— Sigur, credincioșii vor spune că lumile paralele nu sunt de ajuns ca să demonstrăm că Dumnezeu nu există. Ei susțin că am fost făcuți de Dumnezeu, că facem în viață ce vrea el, că murim când vrea el. Eu zic că este o minciună retrogradă și că fac ce vreau eu cu viața mea!

Inginerul Petcu scoase teatral un Glock.

— Da, o să mă sinucid! Fac asta pentru că e voința mea și ca să-i arăt că eu sunt stăpânul meu, nu el, nu preoții, nu nimeni! Și nu numai eu voi face asta, dar și alter egourile mele Petcu 2 și Petcu 3 și Petcu 4, 5, 1.000, 1.000.000.000, Petcu Infinit – or, ar lăsa oare moșul cu barbă să se producă un asemenea protest galactic la adresa lui?!

Bătrânul inginer, trebuie să recunoaștem, avea curaj. Pentru că imediat ce încheie de vorbit, își puse țeava Glockului în gură și apăsă pe trăgaci!

...Poate un minut mai târziu, inginerul

Sandu Petcu deschise ochii. Care i se măriră a uluire. Cum era posibil să nu fie mort?! Își trăsesese un glonț în cerul gurii! De ce nu murise?

Horcând, plin de sânge și cu dureri groaznice de cap, se târî până la Petculator. Spre surprinderea sa, și ceilalți Petcu trăiau! Cumva... să fie o minune?! Oare se înșelase și Dumnezeu exista?

Instinctul de conservare îi pompa adrenalină, învingând durerea și făcându-l să gândească mai intens. Așa analiză totul rațional, științific, și își dădu seama că nu era nicio minune; era doar probabilitatea. Din miliardele de lumi, în câteava a scăpat, și asta era una dintre ele, iar lumile de lângă el fiind similare, și Petcii paraleli vor fi scăpat cu viață! Uitându-se în jur, ochii îi căzură pe cutia cu pastile, a cărei etichetă era stropită acum cu sânge; dacă ar fi putut, ar fi izbucnit în râs – parcă însuși moșul bărbos, exasperat de denumirile idi-

Sandu Petcu deschise ochii. Care i se măriră a uluire. Cum era posibil să nu fie mort?! Își trăsesese un glonț în cerul gurii! De ce nu murise?

Horcând, plin de sânge și cu dureri groaznice de cap, se târî până la Petculator. Spre surprinderea sa, și ceilalți Petcu trăiau! Cumva... să fie o minune?! Oare se înșelase și Dumnezeu exista?

Instinctul de conservare îi pompa adrenalină, învingând durerea și făcându-l să gândească mai intens. Așa analiză totul rațional, științific, și își dădu seama că nu era nicio minune; era doar probabilitatea. Din miliardele de lumi, în câteava a scăpat, iar asta era una dintre ele, iar lumile de lângă el fiind similare, și Petcii paraleli vor fi scăpat cu viață!

Uitându-se în jur, ochii îi căzură pe cutia cu pastile, a cărei etichetă era stropită acum cu sânge; dacă ar fi putut, ar fi izbucnit în râs: parcă însuși moșul bărbos, exasperat de denumirile idi-

Sandu Petcu deschise ochii. Care i se măriră a uluire. Cum era posibil să nu fie mort?! Își trăsesese un glonț în cerul gurii! De ce nu murise?

Horcând, plin de sânge și cu dureri groaznice de cap, se târî până la Petculator. Spre surprinderea sa, și ceilalți Petcu trăiau! Cumva... să fie o minune?! Oare se înșelase și Dumnezeu exista?

Instinctul de conservare îi pompa adrenalină, învingând durerea și făcându-l să gândească mai intens. Așa analiză totul rațional, științific, și își dădu seama că nu era nicio minune; era doar probabilitatea. Din miliardele de lumi, în câteava a scăpat, asta era una dintre ele, iar lumile de lângă el fiind similare, și Petcii paraleli vor fi scăpat cu viață!

Uitându-se în jur, ochii îi căzură pe cutia cu pastile, a cărei etichetă era stropită acum cu sânge; dacă ar fi putut, ar fi izbucnit în râs; parcă însuși moșul bărbos, exasperat de denumirile idi-

oate de medicamente, încercase să le șteargă!

Știind că și ceilalți Petcu vor aprecia ironia, îndreptă camera video spre cutia căzută pe podea, ca să o vadă și ei. Râdea greu, cu dureri, dar râdea, privind toate cele trei cutii de...

Ochii i se măriră și groaza îi descompuse trăsăturile. O transpirație rece îl străbătu.

— Nu! Nu e posibil! încercă să strige, dar nu mai putea. Vrând să se ridice, se împiedică într-un fir al Petculatorului și căzu cu capul pe masa ferăstrăului electric, care, lovit de mâna sa, porni și-i reteză un obraz, o falcă și mai mulți dinți, îi despică umărul și numai când lama, trecută prin rinichi, începu să așchizeze din bazin, inginerul Sandu Petcu muri. Dar mult, mult mai rău decât durerea fizică îl duru că va rămâne în istorie drept omul care a demonstrat că Dumnezeu există. Pentru că pe monitoare, în primplan, rămăsese cutiuța de Eutenol (tafaceutină

oate ale medicamentelor, încercase să le șteargă!

Știind că și ceilalți Petcu vor aprecia ironia, îndreptă camera video spre cutia căzută pe podea, ca să o vadă și ei. Râdea greu, cu dureri, dar râdea, privind toate cele trei cutii de....

Ochii i se măriră și groaza îi descompuse trăsăturile. O transpirație rece îl străbătu.

— Nu! Nu e posibil! încercă să strige, dar nu mai putea. Vrând să se ridice, se împiedică într-un fir al Petculatorului și căzu cu capul pe masa ferăstrăului electric, care, lovit de mâna sa, porni și-i reteză un obraz, o falcă și mai mulți dinți, îi despică umărul și numai când lama, trecută prin rinichi, începu să muște din bazin, inginerul Sandu Petcu muri. Dar mult, mult mai rău decât durerea fizică îl duru că va rămâne în istorie drept omul care a demonstrat că Dumnezeu există. Pentru că pe monitoare, în primplan, rămăsese cutiuța de Eutenol (tafaceutină

oate ale pastilelor, încercase să le șteargă!

Știind că și ceilalți Petcu vor aprecia ironia, îndreptă camera video spre cutia căzută pe podea, ca să o vadă și ei. Râdea greu, cu dureri, dar râdea, privind toate cele trei cutii de....

Ochii i se măriră și groaza îi descompuse trăsăturile. O transpirație rece îl străbătu.

— Nu! Nu e posibil! încercă să strige, dar nu mai putea. Vrând să se ridice, se împiedică într-un fir al Petculathorului și căzu cu capul pe masa ferăstrăului electric, care, lovit de mâna sa, porni și-i reteză un obraz, o falcă și mai mulți dinți, îi despică umărul și numai când lama, trecută prin rinichi, începu să sape în bazin, inginerul Sandu Petcu muri. Dar mult, mult mai rău decât durerea fizică îl duru că va rămâne în istorie drept omul care a demonstrat că Dumnezeu există. Pentru că pe monitoare, în primplan, rămăsese cutiuța de Eutenol (tafaceutină

de beomorax), cu eticheta care-i provocase groaza, acoperită parțial de sânge, astfel încât se mai vedeau doar câteva litere:

EUTEenol (tafaceutină de beomorax)

ETF/ETO

de beomorax), cu eticheta care-i provocase groaza, acoperită parțial de sânge, astfel încât se mai vedeau doar câteva litere:

Eutenol
(ta**FACEUT**ină de beomorax)

ETF/ETO

de beomorax), cu eticheta care-i provocase groaza, acoperită parțial de sânge, astfel încât se mai vedeau doar câteva litere:

Eutenol (tafaceutină de b**EOMOR**ax)

ETF/ETO

Vecivigeno

Dimineața, la prima oră, după ce își făcu o cafea, ieși lângă cabană, în ninsoare. Ceilalți dormeau; el se trezise puțin mahmur și simțea nevoia să ia o gură de aer curat. Cu cana caldă în mână, încerca să-și umple sufletul cu tabloul ninsorii care cădea calm, dar insistent, peste pârâul înghețat bocnă, peste pomii goliți de frunze și deja încărcăți de zăpadă, peste silueta avântată a munților. Fulgii cădeau liniștit, însă masiv și hipnotic, încât avu la un moment dat impresia că ninsoarea e nemișcată, în schimb el însuși se ridică neconținut spre țării. Ce diferență față de astă-vară, când totul în jur era viu, verde, parcă respira, păsările dădeau glas pădurii, pomii erau încărcăți cu fructe zemoase, în loc de ninsoare cerul albastru cobora într-o îmbrățișare caldă! „Și astea ar putea fi două lumi paralele”, își spuse, încă sub influența cărții pe care tocmai o terminase de citit. „Nu poți sări de pe un sloi de gheață pe un pat de narcise înflorite, nu ai cum să miroși iarba grasă în timp ce ninge. Sunt lumi născute în permanență una din cealaltă, dar care nu se pot întâlni nicio dată. De fapt, e atât de frumos poate pentru că, în lumea asta, sunt într-o povestire! Eu însumi sunt poate doar un personaj literar”, își spuse înfiorat, privind neîncrezător

către cer, acolo de unde ninsoarea nu cădea, ci se prăbușea. „Deci, poate nu exist cu adevărat. Nu contează ce știu, ce cred, ce fac – eu sunt doar litere pe hârtie. Albul zăpezii poate că e albul hârtiei; poate ninsoarea înseamnă că mi se așterne și mai multă hârtie, pe care gândurile mele se depun și, undeva, acolo sus, cititorul pătrunde în mintea mea. Eu cred că trăiesc, dar de fapt privirea cititorului îmi dă viață.”

Pășind prin zăpada care îi ajungea deja aproape de genunchi, se apropie de pâ râul din gheață, pe care ninsoarea se depunea în continuare fără vreun semn că avea să se oprească foarte curând. Trecând pe lângă un pom singuratic, sperie o cioară răătăcită, care împinse în cracă pentru a-și lua zborul; un mic norișor de zăpadă, scuturat de pe cracă, i se așternu pe față.

— Da, bine! grăi el cu glas tare, uitându-se spre cerul înfundat. Înțelesesem deja că ninge!

Ciudat! își spuse. Ar fi putut jura că mai trăise o dată clipele astea. Ninsoarea, pomul, cioara răătăcită, zborul, norișorul de zăpadă, cuvintele lui întocmai... Mai trăise sigur o dată momentul. Recunoștea totul, fiecare detaliu. Sau era doar o impresie?

Sorbi din cafeaua tare și încercă să găsească o explicație. Sigur, există așa-zisele explicații științifice ale déjà-vu-ului, în fapt doar niște supoziții. Pentru că o bănuială științifică devine legitimă deoarece are aparență științifică și, deci, e mai respectabilă decât o presupunere mult mai plauzibilă dar „ne”-științifică! Să fie serioși, își zise, este doar o presupunere că de fapt déjà-vu-ul e o funcție a

memoriei și doar se bănuiește că ar fi un semnal nervos întârziat, care trece de două ori, din partea fiecărei emisfere a creierului, prin lobul temporal...

Bâzâitul WhatsApp-ului, în buzunar, îl trezi din soluționarea marilor enigme ale psihologiei. „asa rau a fost, ca ai fugit?” Zâmbi amuzat și, totodată, simțindu-se important. Când te caută, deși vă cunoașteți de numai trei zile... Intră la loc, turnă încă o cafea și i-o duse la pat. Se trezise, era senină și parcă și mai frumoasă ca ieri, iar petrecerea de aseară părea să nu fi lăsat nicio urmă pe chipul ei luminos.

— Cafea?

— Mulțumesc! Miroase bine.

— Spune-mi, te rog... Ce părere ai despre déjà-vu?

Tânăra râse încet și-l amenință cu degetul:

— Om fi făcut noi dragoste azi-noapte, dar asta nu înseamnă că mă poți întreba orice!

„Frumoasă și deșteaptă”, se simți el foarte încântat.

— Am avut adineauri un déjà-vu, îi spuse el.

— Sper că de azi-noapte, îi zâmbi ea parșiv, ascunzându-se șăgalnic pe după cana de cafea.

— Ala e déjà-fu!

Izbucniră amândoi în râs.

— Știi, spuse ea, întâmplător am citit ieri o povestire în care personajele își dădeau seama că sunt personaje, că lumea lor era o carte și că trăiau, într-adevăr, mai multe vieți, doar că nu în trupuri diferite și vremuri diferite, ci aceeași viață, același trup, aceeași persoană, ori de câte ori cineva citea cartea.

— Doar nu citești SF! exclamă el, tot mai impresionat.

— Doar cu nave și lupte în spațiu, râse ea. Uite, te rog, pe rucsacul meu e o carte...

Tânărul luă volumul și nu-și putu ascunde surpriza:

— „Rău de spațiu Omul fără nume“?!

— Ai citit-o?

— Tocmai am terminat „Nerecurgerea la Forță...“, tot a lui...

— Veche, glumi fata. (Răsfoi paginile cu un gest care lui i se păru, inevitabil, foarte distins.) Uite, am găsit, e o povestire care se cheamă „Vecivigeno“: „«Eu însumi sunt poate doar un personaj literar», își spuse înfiorat, privind neîncrezător către cer, acolo de unde ninsoarea nu cădea, ci se prăbușea. «Deci, poate nu exist cu adevărat. Nu contează ce știu, ce cred, ce fac – eu sunt doar litere pe hârtie. Albul zăpezii poate că e albul hârtiei; poate ninsoarea înseamnă că mi se așterne și mai multă hârtie, pe care gândurile mele se depun și, undeva, acolo sus, cititorul pătrunde în mintea mea. Eu cred că trăiesc, dar, de fapt, privirea cititorului îmi dă viață»“. De ce n-ar fi asta explicația déjà-vu-ului?

— Adică... sunt un personaj literar și cineva tocmai recitește povestirea?

— De ce nu? Poate că cititorului i-a plăcut pasajul respectiv.

— Nu știu ce să zic... Nu a fost niciun moment deosebit. Eram afară și mi-a căzut în cap zăpadă scuturată de pe o cracă. Înțeleg să fi vrut să citească vreo scenă... de azi-noapte...

— Ba sper să-i fie prea rușine! chicoti ea de după cană. Apoi redeveni serioasă: ție ți s-a părut că era un moment banal. Dar poate cititorul, din lumea lui, din realitatea lui unde noi suntem doar semne pe hârtie, simte altfel. Poate are motivele lui să fie emoționat, îi amintește de ceva sau vede mai mult decât simțim noi. Sau poate noi vedem, pur și simplu, cum ninge, dar cititorul vede, nu știu, tăriile coborând spre pământ cu flote nesfârșite de porumbel efemer! El citește metafore, noi însă trăim realitatea austeră. Poate autorul scrie cu bold, iar noi credem că ne-am îngrășat!... În fond, autorul scrie pentru cititor, nu pentru personaje.

— Sau, preluă el din zbor, cititorul nu recitește toată cartea, ci numai pasajul în cauză, de pildă îi trebuie ca să-l citeze undeva. Așadar, nu ne retrăim toată viața, ci doar, netam-nesam, câteva clipe din viață, cât parcurge cititorul pasajul!

— Și evident că ni se pare aiurea, spuse ea gânditoare, dându-i cartea. Sorbi din cafea în timp ce iscodea tavanul.

— Când scrisul are valoare artistică, capătă o pondere, o masă critică, altfel spus, prinde viață sau ceva asemănător cu viața... Unde te uiți? zâmbi tânărul.

— Dacă tu ai avut un déjà-vu, Geo, înseamnă că suntem niște litere într-o carte. Cu alte cuvinte, cineva ne vede în clipa asta. Acolo, sus, un ochi uriaș ne umflă din hârtie și ne face oameni adevărați, ca o legumă deshidratată pe care o pui în apă.

— Dar cum îți explici că și noi, la rândul nostru, citim cărți în care sunt personaje literare?

— Poate lumile astea paralele sunt și un fel de oglinzi paralele. Hei, cititorule! spuse fata, uitându-se în sus, și cel mai seducător surâs îi arcui buzele. Da, tu, tu!, care citești acum „Hei, cititorule! spuse fata, uitându-se în sus, și cel mai seducător surâs îi arcui buzele. Da, tu, tu!, care citești acum“! Exact, tu! Ai avut vreodată senzația de déjà-vu? Pentru că, dacă ai avut-o, de fapt viața ta e o carte, o povestire, iar tu ești doar un personaj literar!

Roci seci reci

Așteptase de mult timp noaptea aceea. De prea mult timp. Voia să fie o noapte perfectă, la înălțimea viselor și dorințelor ei. Voia ca totul să meargă perfect. Erau singuri, la câțiva kilometri de cel mai apropiat sat, într-o cabană cochetă, mai ferită vederii, într-un decor montan de poveste. Nu spusese nimănui unde se duce. Închisese telefonul, tăiasse netul, blocase poarta, încuiase și ușa cabanei. Muzica răsună în surdină, nu făcuse foarte cald, lumina era discretă, iar ea își cumpărase lenjeria cea mai îndrăzneată pe care o găsisese, care dezgolea sugerând și acoperea atâtător. Erau, practic, câteva șnururi, puțină dantelă și o mână de voal, care îi acopereau sau, mai exact, descopereau trupul generos, poate puțin prea generos, și încă destul de tânăr.

Voia să vadă dacă poate obține de la el nu simpla atracție erotică, nu doar dorința sexuală, ci un sentiment veritabil. Nu, nu iubire, era bineînțeles imposibil peste noapte, însă un val de sânge la cap, o atracție dureroasă cu localizare la inimă, o tângire sufletească pe care contactul sexual brusc, menit s-o atenueze, mai rău o întărește...

Intră în sufragerie; totul era perfect aranjat. Șemineul, blana de urs din fața focului, frapiera cu șampanie... și

bărbatul cu trup de zeu care o aștepta cu un surâs jumătate promițător, jumătate amenințător. Nu avea să fie un simplu contact sexual; ăla era ușor de găsit. Simon urma s-o posede, să facă ce vrea el din ea. Cine știe, poate o va violenta, poate îi va lăsa vânătăi, poate va pătrunde în intimități ale trupului ei care nu mai fuseseră pătrunse de carne de bărbat niciodată... totul depindea de el și de poftele lui. Nu avea să fie amanta lui, avea să fie obiectul lui.

Plătise o groază de bani (în fine, își permitea, așa că plătise fără să stea pe gânduri suma umflată cu nesimțire, ca un șliț care stă să plesnească în public; prietena ei, care deja încercase serviciile domnului în cauză, fusese atât de mulțumită încât, după aceea, simțise nevoia să-i adauge, din proprie inițiativă, un mic procent), așa că voia să obțină exact ce comandase. În mintea ei (dar asta, desigur, nu-i mai spusese lui) se vedea luată în brațe puternice, mângâiată, sărutată, linsă, posedată, umplută. Îl ghicea tandru la început și apoi brutal, îl bănuia că-i poate intuit stările, când are nevoie să fie dulce și când va decide să fie folosită pentru plăcerea lui. Dar toate acestea să năruiră atunci când Simon, pentru început, îi puse mâna în gât! Ea se sperie de-a binelea.

— Tu, îi șuieră bărbatul, tu ești târfa mea! Sunt în călduri și vreau să-mi potolesc poftele cu trupul tău. Trebuie să mă folosesc de carnea ta și să mă descarc până îmi trec poftele, îi șopti el cu buzele frigându-i obraji.

O ridică așa cum ai ridica o pernă și o duse pe pervazul lat, acoperit cu o blană pufoasă de urs, al geamului, prin

care se vedeau, în înserare, mai mult ghicite, crestele reci ale munților...

...Nu ar fi putut spune că mai era foarte conștientă ce face. Trecuseră doar câteva minute, trecuse o jumătate de oră? Nu știa. Știa doar, în zbaterea trupurilor, că stătea pe spate, iar el, peste ea, ținând-o în brațele groase dintre care nu avea scăpare, o pătrundea violent, zguduind-o de fiecare dată, încât dădea cu capul de tocul ferestrei, iar cu piciorul ridicat parcă în tării dărâma un tablouaș în care doi îndăgostiți urcau trepte de aur către Lună. „Nu... știam... că există... așa ceva!”, gândi ea în rarele momente în care mai putea gândi, simțindu-se într-adevăr dusă în Lună. Era acum arcuită toată, atingând pervazul doar cu umerii, țipa, gemea, scuipa, nu mai știa ce zice!

— Ia-mă! Te iubesc! Iubește-mă ca și cum lumea se sfârșește mâine! Nu te opri, nu te opri niciodată! Aaaaaa!...

...Nici nu-și dădea seama cât timp trecuse. O iubea a treia oară, sau a patra?... Era, de departe, cea mai bună noapte de amor a vieții ei! Ah, Simon, unde ai fost până acum?!... Simon se dezlănțuise, era de neoprit, o iubea parcă în toate străfundurile trupului și sufletului și minții ei! Nu mai exista nimic altceva!...

...oare o iubește a noua oară la rând sau și-a pierdut mințile?! Posedată în continuare, cu picioarele pe umerii lui, reuși să se uite la pendulă – care arăta 5:12 dimineața... Făceau dragoste de... de 7 ore?! Dar...

...era deja dureros, era epuizată, îi secase izvorul orgasme-
lor, Simon intra pe uscat, Simon, iubitule, oprește-te!...
Simon... mă doare!... deja am vânătăi pe pulpe!... Simon!!...
dar oare chiar vorbește sau e doar în mintea ei, pentru că
nu mai poate nici vorbi?!...

...ajutor! urlă în gând, văzând parcă prin ceață că afară
ningea. ajutor! nu mai pot! sunt prinsă aici! de când du-
rează asta?!... mi-e foame, mi-e sete, mă doare, sunt epui-
zată, dă-te de pe mine!... ce faci?!... AJUTOR!!

Despre ce s-a întâmplat în seara aceea fatidică nu s-a
mai aflat. Nimeni nu știuse de escapada femeii. După câ-
teva săptămâni, o alunecare de teren a izolat cabana de
cea mai apropiată așezare, iar anul următor cutremurul
a prăvălit un versant de pământ peste clădirea din lemn,
îngropând acolo povestea întunecată a dorinței, pasiunii
și morții.

Anii au trecut, s-au transformat în decenii, și numai cu
puțin înainte de marcarea primului secol, alți oameni, doi
montaniarzi proaspăt căsătoriți, au ajuns la cabană.

Tânărul cuplu pășește fericit prin pădure. Deodată, se
opresc vrăjiți. În fața lor, versantul prăbușit parcă se des-
făcuse, pesemne după ultimul cutremur, lăsând să se
vadă ceea ce părea să fie resturile unei clădiri din lemn.

După ce urcă până acolo, amândoi dau la o parte lem-
nele, mușchii crescuți pe bârne, pietrele căzute și încearcă
să intre în cabană.

- Stai așa, spune el. Parcă aud ceva înăuntru...
- Vreun iepure, probabil.
- Lasă-mă pe mine primul.

Cabana, cât a mai rămas din ea, este înclinată într-o parte, parțial strivită de stânci, acoperită cu noroi și pietre și lemne. Montaniardul înaintează anevoios pe podeaua înclinată... și când ajunge în camera de unde venea zgomotul rămâne înmărmurit.

Pe restul unui pat, înconjurat de vegetația crescută în fosta cabană ca un cancer, un cuplu făcea dragoste!

Dar apoi privirea montaniardului se mai adaptează la lumina scăzută și vede că ceva nu e deloc în regulă.

Un bărbat voinic se împreunează cu... nu, nu e o femeie. Ar fi trebuit să fie o femeie, dar de fapt e un schelet. Bărbatul execută neobosit mișcărilor, cine știe de când, dar sub el sunt doar oasele fostei partenere. Un femur cade cu zgomot pe podea...

Montaniardul iese alb la față...

...Munții sunt mai tociți, un lac a apărut de mult timp în vale, iar cabana nu mai există de cel puțin o mie de ani. Pe piatra goală și înghețată se află statuia unui bărbat tânăr, complet dezbrăcat. Dar nu! Nu e o statuie. E viu? Pentru că execută, din când în când, câte o mișcare din bazin. Mai de mult zvâcnea la fiecare săptămână, acum frecvența a scăzut la două luni. Bateriile i s-au dus, generatorul s-a defectat, celulele solare nu mai au soare, el conservă ultimele firișoare de energie, care însă se vor irosi și ele cât de curând. Cu acele ultime fărâme de ener-

gie el inscripționează, în interiorul craniului, un disc cu informațiile finale:

„Data curentă: [eroare cronometru].

Energie rămasă: 0,01%.

Estimare descărcare completă: maximum 3 zile.

Cea mai recentă comandă utilizator: executare simulare contact intim durată nelimitată.

Îndeplinit la: în desfășurare.

Comanda inițială utilizator: executare simulare contact intim cu rezultat apariție sentiment.

Îndeplinit la: neîndeplinit.

Observații: explicație neîndeplinire comandă apariție sentiment prin incompatibilitate utilizator uman femelă. Rog studiere și înțelegere termeni: sentiment, iubire, veșnic. Tentativa înțelegere concepte cauzat blocare circuite logice, care cauzat malfuncționare, eroare 4343, buclă dinamică continuă.

Simulantul Ontologic Umanoid se va închide.”

Plaur de aur în apele cerului

Preafrumoasa prințesă Rowyna se zbătea, se smucea, îi ocăra pe oștenii din garda regală care o țineau și mai ales îl blestema pe Împăratul Urs. Oștenii masivi o țineau pe loc netulburați și poate chiar s-ar fi amuzat de zbaterea ei zadarnică, însă imprecățiile fetei la adresa Împăratului Urs îi îngrozeau, în adâncul a ceea ce cu multe omoruri în urmă fusese sufletul lor.

— Tacă-ți gura și mai bine uită-te cum Împăratul Urs îți trimite neghiobul amorez în Noaptea de Dincolo, mârâi unul dintre ei.

Nu era departe de adevăr. În mijlocul Bârlogului Puterii, care, în pofida titlului modest, era cea mai bogată sală de tron din lume, stăpânul Regatului Norilor, al Undelor și al Argilei, Împăratul Urs, râzând în hohote, se lupta cu paloșul și cu pumnalul cu bietul Tarregon. Ar fi nedrept totuși dacă am spune că l-ar fi putut dovedi chiar oricând; Tarregon, supranumit și Născutul În Duel, îi pusese destule probleme Împăratului Urs și chiar, la începutul luptei, când năvălise în Bârlogul Puterii înarmat cu Voxhor, sabia făurită dintr-un dinte de balaur de apă, nu lipsise mult să-l scurteze de cap pe stăpân.

Totuși, Împăratul Urs era o matahală de o statură nemaiîntâlnită în cele șaptezeci și șapte de regate cunoscute omului, scăpase cu viață din douăzeci și patru de războaie și, pe deasupra,

lupta murdar. În vreme ce Tarregon era un flăcău subțirel, de numai 21 de primăveri, e drept, dibace cu spada, dar o pradă destul de ușoară pentru Bestia din Bârlog.

Născutul În Duel știa toate astea, dar tot îl atacase pe stăpânul lumii: era singura cale de a o salva pe iubita sa, prințesa Rowyna, care îi fusese hărăzită monstruoasei, la trup și la suflet, namile.

Împăratul Urs se distrase duelând cu el; dar când îl văzu intrând pe sfetnicul său, Ugfaq, cu chipul străbătut de o mulțumire misterioasă, puse capăt brusc luptei. Pară o lovitură la picioare, îi blocă mâna tânărului și, cu o mișcare a capului cât o stâncă, îl lovi în față cu coroana masivă din aur. Tarregon zbură câțiva pași prin aer, căzu dărâmând cu mare zgomot un sfeșnic (care, la rândul său, prăvăli un tablou care înfățișa, între ruine și piscuri, un cavaler ținând în brațe scheletul unei femei) și scăpă sabia din mână.

— Nu! Tarregon! țipă prințesa.

— Nu te aude, păsărico, râse împăratul, așezându-se pe tron și făcându-i semn sfetnicului să se apropie. E amețit, tu nu știi ce grea e coroana asta!

— Te implor, mărite, ai milă de el! se tângui Rowyna. Împăratul însă nu mai era atent: așa cum bănuia, sfetnicul îi dădu o sticlură în care ceva ca un fum licărea stins.

Împăratul Urs sări de pe tron. Aruncă pumnalul, ridică sabia grea deasupra capului și slobozi un urlet de fiară care îi îngrozi pe toți cei de față. Mulți căzură cu fața la pământ.

— Da! Vrerea mi-a fost împlinită! Știți voi ce e asta? arătă el sticlura, minusculă în pumnul său cât un puiantru de câine.

Tăcerea se așternu în Bârlogul Puterii. Nici măcar cei care bănuiau răspunsul nu îndrăzneau să sufle. Împăratul zâmbi si-

nistru, dădu sticluța pe gât și porunci gărzilor să-l aducă pe Tarregon.

— Dacă o vrei pe Rowyna, băiete, îi spuse împăratul ștergându-i sângele de pe față cu un gest părintesc, va trebui să mă omori pe mine mai întâi.

— Îți îndeplinesc vrerea și cu mâinile goale!

— Cu mâinile goale? E lipsit de glorie. Ia, aduceți-i sabia! Așa. Hai, ia-o și ucide-mă!

Curtenii șușoteau alarmați, Tarregon se uita la prințesă, care îi făcea semne disperate să nu pice în jocul Bestiei din Bârlog, iar împăratul ridică un deget, cât o mână de copil hrănit prost, cum erau majoritatea în împărăție, spre gărzi, să nu se apropie cu niciun preț.

— Ce-i, băiete, nu mai vrei să mă omori? Te-ai săturat de nurii prințesei și acum vrei să scapi cu viața? Te înțeleg... La vârsta ta, și eu mă plictiseam repede de orice fătă...

— Mori, bestie! sări Tarregon și-l străpunse cu Voxhorul!

Răsună un icnet general de spaimă! Gărzile săriră cu lăncile la tânăr – dar îi opri o voce tunătoare:

— Ce v-am poruncit eu?! Nu se apropie nimeni!

Împăratul, cu sabia înfiptă în el, râdea. Și nu doar râdea, era fericit de-a binelea.

— Sunteți toți niște nimicuri! Niște furnici! Pentru că eu sunt nemuritor!! Poțiunea de la vrăjitorul din Ținutul Ferecat m-a făcut nemuritor! Înțelegeți, neghiobilor? N-o să mor nicio-dată! Hai, femeie, scoate sabia asta din mine, să petrecem!

Cum însă prințesa Rowyna refuza îngrozită, împăratul o dădu cât colo plictisit și porunci unui oștean să-l scape de scârbavnicul fier. Rowyna, împinsă de brațul de colos al Împăratului

Urs, zbură câțiva pași prin aer... și nimeri drept în brațele ferme ale iubitului ei Tarregon.

— Mărite împărat! vorbi tânărul. Ești nemuritor?

— Doar ai văzut! spuse încântată matahala, în timp ce doi oșteni se chinuiau să-l elibereze de sabia lui Tarregon.

— Adică n-o să mori nici acum, nici peste 1.000 de veacuri?

— Țsta ghinion, cugetă suveranul serios. S-a deșteptat tocmai înainte să moară! Hahahaha!

Curtea râdea cu stăpânul, cu slugărnice și teamă. În fine, scoaseră sabia din el.

— N-ai ce să-mi mai faci, flăcău netrebnic. Prințesa e a mea. Iar tu o să te duci să vezi cum e în Noaptea de Dincolo, de unde nu s-a întors nimeni niciodată.

— Asta, mărite împărat al Regatului Norilor, al Undelor și al Argilei, dovedește doar cât ești de neghiob!

— Cee?! tună împăratul. Dar înainte ca acesta să poată face ceva, Tarregon ridică pumnul aruncat pe jos de împărat și străpunse cu el inima prințesei. Pe trăsăturile chipului ei frumos se citi durerea, dar, cumva, ochii ei exprimau fericirea. Rowyna înțelesese stratagema iubitului ei.

— În scurt timp o să fiu – clamă semeț Tarregon ținându-și oțelul rece la gât – împreună cu prințesa în Noaptea de Dincolo. *Adică exact în singurul loc în care tu nu vei putea ajunge niciodată!*

Lama rece îi reteză parcă ultimul cuvânt. Se prăbuși pe po-deaua din Bârlogul Puterii, sub ochii uimiți ai curtenilor, soldaților și ai Împăratului Urs. Preafrumoasa Rowyna îl aștepta deja în Noaptea de Dincolo, poftindu-l să urce treptele învelite simplu și pur în lumina Lunii, care se îndepărtară în sus, lăsându-l tot

mai jos și mai departe pe Împăratul Urs, care, pe plaurul de aur al lumii plutitor în apele negre ale cerului, se făcuse dintr-o dată foarte mic...

Aventura noastră neașteptată,
a doi îndrăgostiți care veneam
noaptea de dincolo de munte și am
descoperit, coborând alene în
lumina Lunii, o minunată
construcție rustică, în fața căreia
ne-am oprit vrăjiți; lumina era
stinsă, dar dinăuntru pâlpâia slab o
strălucire care ne invita să trecem
pragul; și așa ne-am adăpostit
pentru o noapte de odihnă și iubire
în căbănuța cochetă de pe Muntele
Argilei; am ațâțat focul care ardea
stins în șemineu, după care ne-am
băgat în pat, încântați de peisajul de
basm de dincolo de fereastră.
— Am fost până acum în 77 de țări
din toată lumea, spuse încet
Romina, dar jur că nu am văzut
nicăieri un loc mai frumos ca ăsta.

Deodată însă tresări:

— Stai așa, spuse ea.

Parcă aud ceva afară.

— Vreun iepure, probabil.

Și nu trebuie să șoptești, nu te aude,
păsărico, râsei eu.

Am adormit ca niște prunci.

Noaptea ne-a învelit în aur de Lună
și visam povești când în crucea
noptii ușa cabanei trosni groaznic,
mai să iasă din țâțâni, trezindu-ne
îngroziți! Ceva greu, mare și violent
se izbise și se proptea în ușă,
încercând să intre.

— Simion! Ce ne facem?!

Înainte să-i pot răspunde, ușa a
cedat. S-a făcut fărâme sub ochii
noștri și încăperea s-a făcut parcă
mai mică, strivită de trupul
copleșitor al unui urs! Doi metri
jumătate ridicat în picioare, brațe
blănoase cât un om, colți tăioși și
galbeni, un răget care
ne-a înghețat sângele în vine.

— Nu-mi vine să cred că e adevărat!
bâiguia Romina, înspăimântată cum
nu fusese niciodată în viața ei.

— Romyna, du-te încet spre baie,
i-am șoptit.

Dar Romina nu se mai putea mișca,
era paralizată de groază. Ursul însă
nu se apropie; poate intra prima
dată într-o casă de om. Se lăsă totuși
în patru labe și am început să-i
simțim și mirosul groaznic. Mârâia,
uitându-se la noi, și făcu primul
pas. Romina își reveni puțin, atât
cât să se retragă spre baie. Îmi
dădeam seama că nu mă pot lupta
cu fiara și nici nu putem să fugim
de ea. Poate, însă...

Bricheta zbură prin aer și căzu pe
covorul gros, pe care sticla de
whisky încă gâlgâia; flacăra se
întinse violent cuprinzând covorul
și, odată cu el, blana ursului, care
mugi și mai groaznic și începu să se
zbată, dărâmând cu zgomot un

sfeșnic. Am intrat în baie, am ieșit – mai mult am căzut – amândoi pe geam; pedalam cum nu mai pedalasem vreodată în viața mea, în timp ce bicicleta se năpustea la vale. La un moment dat ne-am oprit și ne-am prăbușit pe iarbă, epuizați. Urletele ursului se opriseră sau poate doar nu se mai auzeau. — Romyna, liniștește-te, i-am spus gâfâind. Iubita mea era încă în stare de șoc, tremura și ochii ei erau goi.

— Am scăpat, iubito. Am scăpat de urs!

Ochii ei se măriră și mai mult și sări de lângă mine.

— Ce urs?!

— Ursul din cabană, i-am zis fără să înțeleg.

Romina era înecată de spaimă și reuși cu greu să articuleze:

— Simion... *ăla nu era urs!*

Inexplicabila deplasare inductivă către arhetipurile de percepție infinită

Seara aceea era o seară ca oricare. O seară ca oricare? Nu, nu era o seară ca oricare. Sigur, părea o seară ca oricare, însă a fost în seara în care am început să simt mai acut lipsa de sens a existenței mele. Care s-a manifestat prin lucrurile pe care mi le-au spus Rita, apoi mama, după care un vecin. Iubita mea a fost prima. A venit cu blugii mei murdari în mână și a început să vorbească:

— De câte ori ți-am spus?! Supoziția fundamentală care face subiectul teoriei economice tradiționale este ideea existenței factorului rațional care urmărește maximizarea utilității. Economia neoclasică este bazată pe această supoziție care este folosită pentru a deriva rezultate referitoare la funcționarea unui sistem de prețuri în condițiile puterii pieței descentralizate!

— Dar, iubito...

— Teo, iubito, Produsul Intern Brut este un indicator macroeconomic care reflectă suma valorii de piață a tuturor mărfurilor și serviciilor destinate consumului final, produse în toate ramurile economiei în interiorul unei țări în decurs de un an!

— Nici nu știu ce să-ți zic! i-am spus sincer.

Rita dădu din cap și ieși din cameră. Nu apucasem să înțeleg ce se întâmpla când sună telefonul; era mama.

— Teo, dragule, i-am auzit vocea preocupată, acești vectori nu sunt, în general, ortogonali, însă există metode de ortogonalizare prin care se poate construi, în subspațiul invariant asociat unei valori proprii degenerată, un sistem echivalent de vectori ortogonali. Împărțind fiecare vector propriu prin norma sa, se obține un sistem ortonormat complet de vectori proprii!

— Sigur, mamă, stai liniștită, și eu cred asta! Și scuză-mă, e cineva la ușă! Pot să te sun eu peste cinci minute?

Nu o mințeam, chiar sunase cineva. Era domnul Mihalcea, de la apartamentul de dedesubt, un cetățean șters, dar altfel serios, care avea o problemă:

— Domnu Vișan,

așa că vă rog să faceți ceva!

— Bine, dle Mihalcea, l-am mințit, mă ocup!

M-am așezat la televizor și am deschis o bere, încercând să mă gândesc la seara asta. Bineînțeles, niciunul dintre ei nu spusese cuvintele acelea absurde. Rita se plângea că îmi aruncasem blugii murdari pe jos în baie, deci într-un loc neomologat și neaprobat de forurile superioare (recte Rita). Mama era îngrijorată deoarece auzise

ca online-ul va înlocui printul și, știind că lucrez la un cotidian, își făcea probleme că rămân fără serviciu. Vecinul fusese inundat și bănuia că e de la mine, dar putea fi la fel de bine și de la altcineva și încerca să elucideze enigma care îi dădea sens și salvare existenței. Însă cuvintele lor îmi sunaseră străin, rece, fără sens, ca niște texte tehnice fără suflet, din altă lume, complet neinteresante pentru mine.

Din seara aia am început să simt tot mai apăsător absurdul vieții. Bineînțeles, senzația asta de artificial și inutil o avusesem dintotdeauna, dar acum parcă o înțelegam mai bine. Și începu să-mi ocupe tot mai multă atenție, să interpretez lucruri pe care până atunci le luam ca atare, care se vede că până atunci mocniseră undeva în spatele minții – sau poate al sufletului. Acum însă se adunaseră și poate atinseseră masa critică, iar subconștientul fusese nevoit să le aducă în prim-plan, să-mi facă mie probleme. Pentru că acum observam cum lucrurile și faptele cele mai banale mă trăgeau de mânecă: „Ia uite ce lipsit de rost e!”. Mă duceam la serviciu și îl salutam pe Dan, colegul cu care ies uneori la bere. Intram în magazinul de lângă casă și făceam o glumă cu doamna Luana, vânzătoarea. Mă întâlneam cu părinții mei, le spuneam ce am mai făcut și mă întrebau de ce nu m-am însurat până la vârsta asta. Îmi dădeam întâlnire cu Rita, mergeam la un concert rock, apoi acasă la ea și făceam dragoste. Și alături de toți și în fiecare clipă eram singur.

Sunt singur când Rita țipă și suntem amândoi în extaz, sunt singur când beau bere cu Dan, sunt singur când îl

îmbrățișez pe tata. Legăturile cu ei sunt artificiale. Conexiunea nu se face până la capăt. Mă simt de parcă atunci când vorbesc cu tatăl meu suntem amândoi sub apă, la o sută de metri, în întuneric, îmbrăcați în costume groase de scafandru. Dau mâna cu el, dar dau mâna cu el? Mă sărută pe creștet – cel puțin face gestul, dar nu este cu adevărat un sărut pe creștet, de fapt căștile din oțel se lovesc – noi suntem acolo, departe, aproape dar atât de departe încât mă întreb dacă chipul acela din spatele a două viziere de sticlă despărțite de apă și întuneric este cu adevărat o persoană.

Câteodată, totul mi se pare cumplit de lipsit de rost. Tot ce fac, tot ce spun, tot ce vreau s-a mai făcut, spus și vrut de miliarde de ori înaintea mea și se va mai întâmpla de multe miliarde de ori. Problemele mele, inclusiv cele fundamentale, sunt fundamentale doar pentru mine; privite de undeva de sus, cu perspectivă, sunt doar niște detalii impersonale. Ar fi cutremurător ca în timp ce citești să se producă un seism și o grindă din beton, apăsată de alte câteva etaje, să te rupă în două; dar când, într-un film, pățește asta un necunoscut care apare doar câteva secunde, problema lui ți se pare complet lipsită de importanță. Înțelegeam tot mai dureros cât de lipsiți de importanță erau oamenii din jurul meu. Aceeași siluetă multiplicată la nesfârșit și căreia i se dă un nume, nici ăla unic. Cunosc mulți Ion, mulți Gheorghe, mulți Popescu. Am cunoscut odată un irlandez pe care îl chema, țineți-vă bine, Sean O'Lylocke VII! Dar, în pofida numelui senzațional, unic, persoana avea aceleași probleme, aceleași

dorințe, aceleași idei ca un Ion sau ca un Popescu. Odată ce am apucat să-l cunosc mai bine, m-am simțit la fel de străin și față de el.

Apoi, simt că nu am control asupra mea. Parcă trăiesc viața altcuiva și nu am niciun cuvânt de spus. În loc să fiu un superb păstrăv care înoată împotriva curentului, sunt o plevușcă jigărită rostogolită de râu. M-am gândit chiar să preiau, odată pentru totdeauna, controlul: să-mi închei viața când vreau eu. Ideea mi-a răsărit cu adevărat în minte într-o seară, când, acasă la mine, alături de Rita, pe canapea, citeam niște povestiri de Gheorghe Veonescu și una dintre ele, „Prizonier într-o lume străină”, mi-a atras atenția, la modul că am tresărit. Era doar o înșiruire de litere și cifre aparent fără sens, ceva gen: aqfwb 4x6h fo491pb83a 7u8n9ve b27... și tot așa, pe câteva pagini. Textul avea forma unei istorisiri, cu paragrafe, cu linii de dialog, cu puncte-puncte, dar nu avea niciun sens. Și undeva, mic-mic, spre final, la sfârșitul penultimului paragraf, asfixiate în revărsarea aceea de litere și cifre, trei cuvinte care aveau sens: „Ajutor! Sunt aici!”.

Am avut viziunea unei nave spațiale dintr-o lume complet diferită de a noastră, o construcție masivă, care se întinde cât vezi cu ochii, dintr-un material greu dar necunoscut, cu forme dure al căror rost era imposibil de aflat, și undeva, acolo, la o fantă meschină, captiv fără scăpare în monstrul cu pereți de o sută de metri grosime, un chip uman disperat care se pierde în imensitatea Leviatanului din altă lume: „Ajutor! Sunt aici!”. Ferestruica temniței însă e prea mică, peretele e prea gros, vocea omului prea

slabă ca să poată fi găsit; el ar putea fi descoperit numai din întâmplare sau numai de un observator care ar cerceta minuțios ferestruică cu ferestruică și rând cu rând... Exact așa mă simt eu. Captiv, dintr-un motiv necunoscut, într-un monstru din viață masivă, nu știu de ce sunt aici și ce fac aici.

Sau... sau poate că acel prizonier disperat nu sunt eu, ci este explicația existenței mele: și nu o voi afla niciodată, pentru că se află în altă lume, la care, fiind captiv aici, nu am nicio șansă să ajung! Dacă explicația este aici, undeva, poate o voi găsi; dar dacă nu e pe lumea asta, nu am nicio șansă, așa cum nu aș putea găuri zidurile de o sută de metri grosime. Așa mi-a venit ideea salvatoare că aș putea găsi, dacă nu explicația, măcar o scurtătură către ea: un salt de pe Inter și poate ajung mai repede în lumea unde voi afla rostul vieții mele.

I-am spus odată Ritei, ca în glumă, că vreau să preiau controlul asupra existenței renunțând la existență. A luat-o ca pe o neliniște metafizică, deci intelectualistă, deci inofensivă, și m-a sfătuit să nu o iau pe scurtătură. „Regula jocului cere să stai până la final”, făcu ea pe deșteapta și pe banala.

Uneori, îmi liniștesc neliniștile scriind povestiri SF. Tot în SF, în romanele sau filmele altora, caut răspunsuri, chiar dacă știu că e doar un exercițiu, nu sunt cu adevărat răspunsurile la problemele mele, sunt, în cel mai fericit caz, niște opinii. Poate e doar dorința de evadare, de refugiere într-o lume care să aibă sens, unde să ghicești mereu explicația, nu ca în viață, unde cel mai adesea nu

află explicația, semnele nu se adevăresc, nu ai momentul ăla din filme în care toate indiciile se pun cap la cap și înțelegi totul, moment pe care îl fac foarte bine Nicolas Cage sau Jeff Goldblum.

— Nici până la vârsta asta nu ai terminat cu SF-ul? îmi mai spune uneori tata.

— Ești infantil dacă la etatea ta te mai preocupă navele cosmice! mi-a aruncat într-o zi Rita.

— Om bătrân și scrii sefe, mai mormăie un prieten. Lasă prostiile și apucă-te de făcut bani! Îți irosești mintea aia sclipitoare pe sefeuri!

Eram cu el la o bere, la o terasă în centru. Nu că nu eram atent la ce-mi spunea, dar mi-a atras atenția, peste drum, la vreo zece metri de noi, într-un magazin de electronice, un bărbat care, cu spatele la noi, ținea mâna pe un gadget, cumva ferit. Mi-am dat seama că vrea să-l fure. Îl ascultam pe Andrei, dar eram mai atent la hoțul de vizavi. M-aș fi dus până acolo, dar dacă, totuși, omul nu era hoț?

Eram pe punctul să-i spun lui Andrei să mă scuze puțin, când am văzut clar cum insul arată cu degetul spre gadget. Arată de câteva ori, nu știu cui și nu știu de ce și nici măcar nu știu de ce mă uitam eu. După care se făcu nevăzut în magazin.

Am pierdut timp prețios încercând să mă gândesc ce să-i spun lui Andrei, mai ales că mi-era jenă să-l întrerup când vorbea atât de pasionat. Până la urmă însă am făcut-o, m-am ridicat și am traversat, intrând în magazin. Insul nu mai era acolo. Dacă aș fi venit mai repede!... M-am uitat la gadgetul pe care mi-l arătase, era un iLok 7. Așa, și?

Nu era nici măcar ultimul produs al firmei Sol, avea vreo doi ani. Ce era cu el? De ce mi-l arătase? Era cumva o nouă tactică de marketing?! Faci oamenii curioși, păcălindu-i că e ceva personal și că e o enigmă pe care o pot dezlega, numai ca să cumpere produsul tău?... M-am întors nelămurit la Andrei, spunându-mi că sunt paranoic și că mi s-a părut că-mi face semne cineva.

Sincer? Am fost inclusiv la psihoterapeut. Nu văd un sens în viața mea, simt că există o explicație, dar nu o pot găsi.

— Nu întotdeauna în viață găsim explicații, îmi spuse el. Dar atunci când explicația există, trebuie doar să stai până la final și e posibil s-o găsești.

— Mersi, adică la 80 de ani?

— Îți dai seama cât de nepotrivit ar fi să afli sensul vieții pe la 12 ani?!

— Am de trei ori cinșpe, dle doctor. Ar fi trebuit să aflui trei sensuri ale vieții până acum!

Totuși, mi-au rămas în minte cuvintele lui: „Când explicația există, trebuie doar să stai până la final”. La ele mă gândeam în după-amiaza aceea cenușie, așteptând înfrigurat să traversez bulevardul. Soarele, o pată mată în spatele norilor groși, găsise o spărtură și câteva raze vioaie căzuseră pe geamurile blocului din stânga mea, care, în atmosfera aceea mohorâtă, se umplură câteva momente de culoare și viață. Am zâmbit privind tabloul. Nu eram însă singurul – toată lumea care aștepta să traverseze își încălzea privirea la ciobul de primăvară de pe fațada blocului.

— Zici că-i real, nu? mă întrebă un domn în vârstă.

I-am răspuns printr-un zâmbet politicos și, în fine, torentul de mașini oprindu-se, am traversat, apucând-o către metrou. Am coborât scările, intrând la căldură, iar pe peron trenul a venit imediat. Era mai aglomerat decât mă așteptam la ora aceea, dar am bănuț că din cauza frigului și a umezelii de afară. Destul de înghesuit, am încercat să-mi scot telefonul ca să-mi omor puțin timpul până ajungeam la destinație. Reușisem să mă izolez puțin de oamenii lipiți de mine, când am auzit pe cineva spunându-mi pe nume:

— Teo...

Am ridicat privirea și în prima fracțiune de secundă nu mi-am dat seama cine era.

— Orice iluzie își are obârșia și justificarea într-un adevăr rău înțeles, îmi spuse el și numai atunci, poate și datorită glasului, mi-am dat seama că era același domn care mi se adresase mai devreme, la trecerea de pietoni. Și cel mai probabil era același și cu cel din magazin. Încercam să-mi dau seama ce vrea și ce să-i răspund, dar trenul opri în stație și oamenii de lângă mine, împreună cu misteriosul bărbat, fură expulzați ca alienul de pe *Nostromo*, când Ellen Ripley a depresurizat cabina, iar monstrul a fost împins afară de presiune. L-am pierdut din vedere și degeaba am ieșit și eu pe peron – dispăruse.

Ce concluzie puteam să trag? Bărbatul în cauză mă urmărea? Și dacă da, de ce? Sau faptul că l-am revăzut după câteva minute era o simplă coincidență, căreia paranoia mea, însetată după explicații, dar asta era altă pro-

blemă, îi găsea sensuri? Și apoi, stai așa, în definitiv ce voise să spună cu „Zici că-i real, nu?”?! Am ajuns acasă tremurând. Din ce în ce mai mult nu mi se părea o coincidență. Părea mai curând că cineva încerca să-mi transmită un mesaj, dar din cine știe ce motive nu voia sau nu putea să vină direct la mine și să-mi spună... să-mi spună ce? Ce putea fi așa de important?

— Hm, făcu psihoterapeutul la ședința următoare. Ziceai dățile trecute că ai impresia că existența ta trebuie să aibă un sens colosal, dar ascuns, secret, iar faptul că nu îl cunoști te macină. Acum, persoane necunoscute îți transmit mesaje misterioase pe stradă, în magazine, la metrou. Nu ți se pare că încerci să inventezi o explicație?

— Eu nu. Poate cineva încearcă, dar nu sunt eu acela.

— Și cine crezi că încearcă să inventeze o explicație pentru viața ta?

— Când o spui așa, normal că par dement!

Sau poate... poate că, undeva în adâncul minții, îmi doream ca domnul acela să mai apară. Să existe cu adevărat. Să aibă mesaje misterioase de trimis în secret, conspirativ, pentru că suntem în pericol și dacă am fi văzut că discutăm, că-mi dezvăluie marele secret... Ah, Doamne, chiar sunt nebun! Dacă o să încep să adulmec masoni, mă duc direct la camera de gardă și mă predau singur!

— Bună, iubitele, îmi zâmbi Rita, care tocmai intrase pe ușă. S-a întâmplat ceva?

— Ăăă... nu, nu, sigur că nu.

— Pari muncit de gânduri, spuse ea și ne sărutară. Ce se întâmplă?

— Mă gândeam numai la enigma existenței noastre pe acest pământ, dacă vrei să știi.

— Wow, bine, când o rezolvi, să-mi zici, să caut imediat numărul de la Nobel, râse Rita. .

— Da, știi cum sună... Dar nu ai vrea să știi ce nu e în regulă cu faptul că existăm, dar nu aveam nici cea mai vagă idee de ce?

— Poate nu trebuie să știm, pentru că am înnebuni, Teo. Sau poate o să aflăm după ce murim și atunci ni se va dezvălui explicația. Indiferent de explicație, însă, nu vrei să amânăm soluționarea misterului universului măcar până după ce mâncăm?! Mie mi-e foame și cred că și ție.

— Dacă am mânca mai puțin, am avea timp să gândim mai mult. Mâncarea asta ne ia din timpul de gândire! Azi dimineață am mâncat un mic dejun de campion – dar dacă timpul ăla l-aș fi folosit să *gândesc*? (Rita mă privi o clipă cu îngrijorare.) Dacă mâncatul, dormitul, poate chiar sexul, sunt făcute ca să nu ne lase să gândim prea mult, să nu aflăm misterul vieții? Am fost făcuți pentru un scop pe care nu îl vom ști poate niciodată, iar asta înseamnă că cineva ne folosește la ceva. Viața noastră, dorințele, plăcerile, interesele, totul e o iluzie.

— Orice iluzie e doar un adevăr rău înțeles, ridică Rita din umeri și era să-mi scape paharul din mână. Erau exact cuvintele necunoscutului! Mă rog, o parte din ele, dar... și el îmi spusese același lucru! Cum era posibil să-mi spună amândoi același lucru? E o coincidență ieșită din comun sau... O, nu. Nu! Rita nu poate fi mână în mână cu necunoscutul! Asta chiar ar însemna că e o conspirație,

iar Rita a fost pusă... Dorm în același pat cu un spion sau un criminal sau un android?! Pe măsură ce revelațiile mă loveau, eram tot mai șocat și bineînțeles că am scăpat paharul cu vin, care se împrăștie pe fața de masă ca o revelație dureroasă care ruinează o părere pe care o credeai perfectă. Sigur, îl scăpasem de la bun început, dar parcă trecuse o veșnicie, în care parcă mă vedeam de undeva de sus și, dându-mă câte un pas în spate, cu fiecare implicație, înțelegeam tot mai mult situația, care era tot mai gravă. Oare nimic din ce credeam și știam nu era adevărat?

— N-are nimic, lasă că șterg eu, spuse Rita și mă uitam la ea cum remedia micul dezastru în timp ce îmi zâmbea liniștitor.

Înnebunisem? Îmi venea să zbier: „Ajutor! Sunt aici!“.

Au mai trecut câteva luni fără să mai primesc mesaje. Poate fusese totul doar o stare de moment, poate eram prea stresat, poate dădusem sens unor coincidențe lipsite de însemnătate. Totul era în ordine cu Rita, nu o mai credeam android, ca în momentul acela sinistru (acum îmi permiteam și să mă amuz pe tema asta), iar vorbele ei, care mă speriaseră, erau, mi-a spus ea, un simplu citat din „Solilocviile” lui Eliade, ceea ce dovedea că fusese vorba de o simplă coincidență.

Îmi spuneam toate astea în timp ce știam însă foarte bine că eluzivul mesager avea să reapară. Bine, dar chiar la 12 noaptea, de Revelion, la munte, pe pârtia luminată de artificii, în uralele și râsetele și bucuria sutelor de turiști semichercheliți, cum eram și eu?!

Noul an începuse de câteva minute; m-am îndepărtat câțiva metri de Rita și de grup ca să iau o altă sticlă de șampanie din zăpadă. Eram înconjurat de prieteni și de jumătate de stațiune.

— Teo!

M-am întors și, deși mirat pe moment pentru că nu mă așteptam să-l revăd chiar acolo, mi-am dat seama că îl așteptam ca pe ceva firesc.

— Nu putem vorbi decât aici, spuse el. Și nici aici nu e sigur... Ai început să înțelegi ce se întâmplă? m-a întrebat cu speranță.

— Totul e în regulă, i-am spus. (Am avut întotdeauna un principiu: când nu știu despre ce naiba se vorbește, să las impresia că stăpânesc situația mai bine chiar decât interlocutorul. Asta îl va face să vorbească cu mine ca și cum aș fi în temă și, în felul ăsta, pot afla mai multe din zbor.) Zici că-i real, nu? l-am întrebat, arătându-i spectacolul de artificii.

Asta păru să-i dea o speranță:

— Vrei să zici că începi să conștientizezi contraponde-rea?

— Vreau să zic... (am renunțat la jocuri, nu avea rost) că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Pondere, contrapondere, real, nereal, iluzii... Ce vrei, de fapt?

— Eu le-am spus că e prea devreme, adăugă el mai mult ca pentru sine.

— Exact, trebuia să vii mâine la prânz, am dat-o pe glumă. (Eram, după cum ziceam, euforizat, așa că îmi venea ușor să nu iau lucrurile foarte în serios.)

— Teo, îmi spuse el. Există forțe care cred că nu e corect ce ți se întâmplă. Tu însă nu știi ce ți se întâmplă, pentru că nu ai cum să știi. Dar ai început să simți ceva. Ai început să fii deranjat de faptul că ceva nu se îmbină cum ar trebui.

— AKA viața, i-am răs în nas.

— Există instanțe care consideră că ai ajuns la punctul în care poți înțelege, măcar intuitiv, deplasarea ontologică din ultima perioadă.

— Vezi tu, i-am explicat didactic, când vrei să lămurești pe cineva, îi arăți care era misterul – nu i-l îngropi și mai adânc. Încă nu înțeleg nimic din ce îmi zici.

— Ei cred că aproape ai atins nivelul la care să-ți dai seama; dar poate că se înșală. Poate e prea devreme.

— Cine ești? Și cine sunt ei?

— Chiar dacă ți-aș spune, nu ai înțelege.

— Extratereștri? Îngeri? Din viitor? Din altă dimensiune?

— Nu. Nimic de genul ăsta, spuse misteriosul mesager și i-am citit tristețea și resemnarea în glas. (Oftă.) Trebuie să înțelegi de ce exiști și care este scopul tău în viață. Trebuie să înțelegi cine sunt eu și cine sunt ei. Trebuie să înțelegi care e misterul universului!

— Cum aș putea să înțeleg așa ceva?! Și te rog să nu-mi vii cu texte de genul „fiecare înțelege pentru el, nu i se poate spune de către altcineva”!

— Nu.

Omul schiță un zâmbet. M-am uitat la Rita, la rândul ei se uita la noi și probabil se întreba de ce discutăm așa

de aprins cu un bărbat necunoscut. Nu aveam prea mult la dispoziție. I-am făcut cu mâna Ritei că totul e în regulă.

— Teo, dacă vrei să înțelegi, să afli răspunsurile, nu ai altceva de făcut decât să stai până la final. Așteaptă finalul. Ai încredere că vei afla răspunsul. Acum nu poți înțelege; trebuie să ajungi la final ca să înțelegi. Acolo este explicația.

— Finalul cui, om nebun?! Al anului? Al concediului? Finalul meu? Sfârșitul lumii?!

— Explicația exista. Și o vei afla sigur! Tot ce trebuie să faci este să rămâi până la capăt.

— Dacă spui asta, înseamnă că tu cunoști explicația. Spune-mi-o acum și gata!

— Explicația nu poate fi în lumea asta, Teo. E prea periculos!

— Adică... e pe altă planetă?

— Adică nu e în paradigma asta. Știi cum o să fie? O să crezi că nu vei înțelege niciodată. Totul o să se termine și tu o să crezi că ai fost mințit. Dar... până la urmă vei afla explicația, Teo. Ai încredere!

— Adică o să aflu după moarte?

Necunoscutul dădu din cap și nu știu dacă îmi răspunsese negativ sau era doar expresia resemnării în fața unei situații care nu are sens. Cu aerul cuiva care face ceva împotriva judecății sale, scoase un stilou scump și, spre uimirea mea, își scrisese ceva în căușul palmei, pe care o deschise meschin, cât să pot vedea, de bine, de rău, ce scrisese acolo: SOLLYLLO K7. Se uită la chipul meu, probabil să vadă cum reacționez. Cum nu am dat semn că

înțeleg ceva, luă zăpadă de pe jos și o frecă în palme, cu îndârjire, ca și cum se temea să nu apară cineva și să ne prindă; cuvintele se topiră ca și cum n-ar fi fost, așa cum și el se făcu nevăzut printre oameni.

Restul serii a trecut ca prin vis. Restul zilelor au trecut ca prin vis. Restul concediului a trecut ca prin vis. Mergeam acum spre casă și trecusem pe pilot automat, corpul meu conducea mașina, dar mintea îmi duduia în cu totul alte locuri. În spate, Rita și o prietenă discutau de-ale lor. Îmi venea să opresc mașina în clipa aia și să le întreb urlând: ce înseamnă Sollyllo K7?! Căutasem pe net, dar nu găsisem absolut nimic. Începeam să-mi amintesc însă alte lucruri, căroră până acum nu le dădusem importanță, îmi aminteam de irlandezul Sean O'Lylocke VII, S. O'Lylocke VII, și de gadgetul *Sol iLok 7*, pe care mi-l arătase necunoscutul în magazin... Mă gândeam aproape tot timpul la asta, simțeam că nimic altceva nu mai era important și știam că nu voi avea liniște până nu voi afla ce însemna Sollyllo K7 și cine... Serios tocmai am trecut pe lângă un motel numit La Final?!

Primul impuls a fost să mă înfig în frână violent, să nu mai pierd nicio secundă! Mergând spre casă, până acum, mi se părea că mașina de-abia se târa; și, într-o fracțiune de secundă, ca un vapor care merge cu toată viteza înainte și căpitanul strigă deodată „Cu toată viteza înapoi!”, brusc am simțit că goneam exagerat de repede, că ne îndepărtam de explicație cu 25 de metri pe secundă, metri care nu mai puteau fi recuperați și secunde care poate se puneau definitiv între mine și explicație!...

— Facem o mică oprire, le-am anunțat în timp ce încetineam și, înainte să poată întreba ceva, am întors într-o parcare, trecând periculos de aproape de două mașini și un microbuz. Claxoane, degete mijlocii, proteste energice Rita, stupefacție Mona, cui îi pasă?! Motelul La Final, pe bune?! Care erau șansele să fie o coincidență?! Am avut întotdeauna îndoieli serioase că „nimic nu e întâmplător”, ca „totul are o legătură”, dar acum m-am trezit că îmi doaream cu ardoare să fie adevărat. Nu putea fi întâmplător – ce nu știam era de ce Necunoscutul nu-mi spusese direct despre ce e vorba și ce trebuia să înțeleg, preferând să mă lase să trec pe lângă motelul ăsta pierdut în pustiu. Indiferent ce ar fi fost însă acolo, aveam să aflu ce însemna Sollyllo K7... sau poate nu – poate era doar o coincidență și mă duceam acolo ca fraierul, ba nu, mai rău, ca omul nebun. Și apoi, după ce mă uit? Ce caut?

Am tras mașina în parcare și le-am invitat pe doamne la o cafea, încercând să ignor potopul de întrebări; mersi, întrebări aveam și eu, și mult mai presante și cruciale decât „Ce naiba te-a apucat și ce naiba căutăm în bomba asta?!”. Cu ultima parte eram de acord; motelul era destul de simplu și provincial și, ce era cel mai grav, nu părea genul de loc în care să afli secretele universului. M-am uitat pe pereți, pe pliante, peste tot, în speranța că găsesc ceva care să-mi sară în ochi. Ce înseamnă Sollyllo K7? O vedeam pe Rita cum trage cu coada ochiului la mine.

De găsit nu am găsit absolut nimic. Nu-mi rămânea decât să încerc ceva disperat – m-am dus la tânăra fardată provincial de la recepție și am întrebat-o direct:

- Nu vă supărați...
- Da?...
- Solilo?...
- Ce-ați zis?

Am plecat de la hotel înfrânt. Cu sufletul greu, m-am urcat în mașină. După cum zicea tot Eliade, fiecare a îndurat cel puțin o dată umilința abdicării în fața unui adevăr. În cazul de față, adevărul că avusesem dreptate: totul e întâmplător. Semnele nu există. Interpretăm coincidențe ca având o finalitate, pentru că avem nevoie disperată de ordine în viața noastră; dar, cum zicea cineva, universul nu are opinii. Și totuși... ce înseamnă Sollyllo K7?!

****==|O.^**

Álvarez ținea între degete bucata de hârtie pe care o mână grăbită, chiar panicată, desenase cele nouă semne grafice. Dacă în romanele de dragoste personajele puteau privi în ochi prezumtiva jumătate și, doar pentru că se uitau în profunzime (utilă tehnică!...) pătrundeau în sufletul acesteia și-i aflau toate secretele, de ce nu l-ar fi ajutat și pe el să se uite în profunzime și, brusc, să înțeleagă mesajul?! Și totuși, nu funcționa așa, zâmbi fără veselie Álvarez. Se uită la ceas: maiorul mai avea cel mult un minut până să se trezească. Și-l amintea pășind ferm, strâns în uniforma care îi venea ca un costum de cinci mii de dolari; un bărbat încă tânăr, mai curând mic de statură, bărbierit mereu atât de minuțios încât părea ceva personal.

În cele din urmă, maiorul deschise ochii. Întâi puțin absent, apoi ochii i se măriră în timp ce încerca să înțeleagă ce se întâmplă.

— Sunt convins că vă întrebați de ce mă aflu aici, dle maior, spuse Álvarez aproape în șoaptă. Nu, nu încercați să-mi răspundeți, încă nu puteți. Efectul serului trece progresiv, întâi vă treziți, apoi veți putea vorbi, peste câteva minute veți putea să vă și mișcați. Până atunci, nu puteți decât să mă ascultați. Numele meu nu contează, accentul

meu mexican nu e relevant. Ce e relevant însă este să înțelegi că sunt un om care nu mai are nimic de pierdut. Vedeți dvs., am cunoscut-o pe iubita mea în urmă cu patru ani. Primul lucru care mi-a plăcut la ea, jur, a fost ura ei curată, ca să zic așa, pentru Statele Unite ale Americii. Nu era invidie născută dintr-un complex de inferioritate, așa cum e pentru mulți oameni; nu era nici folclorul stupid de tipul „americanii sunt obezi”; era ceva mai presus de niște clișee ieftine. Fata asta era revoltată împotriva ipocriziei politicii SUA și împotriva patriotismului comod și agresiv al americanilor. Statele Unite se considerau cea mai democratică națiune și, totuși, aduceau războiul peste tot în lume, sau îl întrețineau, sau ajutau focul mocnit să izbucnească din nou viguros. Cu alte cuvinte, erau un stat democratic numai între granițe; dincolo nu mai era democrație, era dictatură. Dictatura celui mai puternic. Ea înțelegea aceste lucruri dincolo de pojghița antiamericană superficială care inundă internetul; era o revoltă autentică împotriva jandarmului mondial, nu era frustrare născută din sărăcie și invidie. Iar revolta ei a vorbit revoltei mele; am simțit că eram pe aceeași lungime de undă. Am format repede un cuplu, în dragoste și în război. Vedeți dvs., ura pe care am purtat-o dintotdeauna Americii m-a făcut să mă alătur unor oameni care gândeau la fel și se sătura-seră de vorbe; voiau acțiune. Un grup de oameni pe care guvernul dv. îi consideră teroriști. Acolo am cunoscut însă oameni liberi, oameni care gândeau cu mintea lor, care nu aplecau urechea la propagandă. Oameni superbi care voiau să încheie odată pentru totdeauna dominația SUA asupra lumii și asupra minților!

Numai că, deși motivele lor erau nobile, până la urmă erau și ei niște simpli oameni, cu pasiuni și interese nu întotdeauna la fel de nobile ca și cauza pe care o slujeau. Devenisem, în timp, liderul grupului; nu duceam lipsă de rivali, iar unul dintre ei, de altfel un om capabil, un excelent anarhist, dacă pot spune așa, din păcate un om căzut pradă unei ambiții nemăsurate, a încercat să ia prin forță conducerea organizației urmărind o pistă fantezistă, o presupusă scurgere de informații din partea unui ofițer american. Armata SUA, mușamalizare, NASA, arme atomice – toată povestea suna atât de rău a teoria conspirației încât era prea mult chiar și pentru noi! Rivalul meu însă a reușit să convingă mai mulți camarazi – și mai ales pe ea. Care a plecat cu el în Orientul Mijlociu pentru a investiga pista apărută. La momentul respectiv am crezut că, pur și simplu, m-a părăsit pentru el; după cum ziceam, și eu eram un simplu om, cu pasiuni nu întotdeauna la fel de înălțătoare!

Furios, am spart ușa apartamentului conspirativ al Anjei (Álvarez văzu pupilele maiorului dilatându-se) și, răscolind în căutarea unei confirmări a infidelității prost mascate în activitate anarhistă, am găsit altceva: niște simboluri.

Álvarez flutură bilețelul în fața ochilor maiorului, în lumina slabă din dormitorul acestuia:

****=|O.^**

Militarul începea să fie speriat. Álvarez zâmbi mulțumit și continuă:

— Simbolul acesta era repetat obsesiv în însemnările ei, pe foi de hârtie, în căutări pe calculator, îl scrijelise chiar și pe un perete, probabil pentru a adormi cu ochii la el. Și totuși, nu reușise să afle ce înseamnă! Apropo, un sfat, dle maior. Nu vă agitați, nu faceți mișcări bruște...

În timp ce vorbea, Álvarez, văzând că militarul e tot mai agitat, îi ridică capul, cu multă grijă și considerație, pentru a putea vedea în jur. Ochii maiorului se măriră și mai mult și omul chiar scoase primele sunete, un gășnit de neputință și spaimă. Se văzuse întins în pat, îmbrăcat în pijama, care însă fusese tăiată generos în dreptul prohabului și larg desfăcută. Álvarez zâmbi discret, înregistrând reacția militarului. Tot mai alarmat, acesta vedea dispozitivul metalic montat pe șoldurile sale. Era o ghilotină de o jumătate de metru, din fier ruginit, neîngrijit, de culoare închisă; o singură bucată însă lucea amenințător: lama grea. Fusese ascuțită obsesiv și tăișul lucea stins, ridicat la cincizeci de centimetri deasupra penisului flasc al maiorului, prins într-o ramă de fier care îi ridica testiculele și nu-i permitea omului să se ferească în vreun fel. Lama era ținută acolo sus doar de o bucățică de sârmă de o subțirime care provoca panică. Când avea să cadă, lama urma să despice mădularul și boașele militarului și să le facă să explodeze cu sânge.

— Ghilotina e veche, lama nu mai stă bine fixată, îi șopti cu teamă Álvarez. E nevoie de o simplă mișcare și zang! o să vă pătați cearșaful! Și plapuma. Și pernele. Va curge atât de mult sânge încât sigur va îmbiba salteaua, va ajunge la rama patului și vă va strica și parchetul. Și e

păcat de el, văd că e parchet bun, de calitate, de ce să-l stricați?! Și, părerea mea, din poziția în care vă e prinsă carnea, sângele e posibil să țâșnească până pe fața soției dvs., îi mai spuse el didactic și-i îndreptă capul spre dreapta. Acolo, soția maiorului dormea, pe spate, fără să știe nimic din ce se întâmplă. Álvarez legase o coardă de gâtul femeii, de tăblia patului și de plafonieră, astfel încât (Álvarez dădu din cap a confirmare urmărind privirea îngrozită a militarului, pe măsură ce acesta descoperea și înțelegea) dacă sărea din pat, femeia avea să se strânguleze singură.

— Acum vedeți de ce e important să nu vă mișcați? Întrebă Álvarez cu toată seriozitatea. Da, am pătruns în dormitorul dvs. personal și nimeni nu știe asta. Butonul de panică este nefuncțional. Casa dvs. este bruiată, nu funcționează nici telefonul, nici internetul, nici intranetul. Iar Glockul din noptieră și pistolul-mitralieră din debara sunt în geanta mea, aici lângă pat.

Știu, vă întrebați cum e posibil ca un militar de carieră ca dvs. să poată fi luat prizonier în propria-i casă, cum a fost penetrat sistemul defensiv, cine a trădat... După ce terminăm aici, dle maior, veți primi toate răspunsurile. Până atunci, însă, va trebui să le aflu și eu pe ale mele. Dintr-un bun simț pe care deja îl regret, o să vă întreb mai întâi cu frumosul: ce înseamnă cele nouă simboluri?

Militarul vorbi neașteptat de calm, cu vocea sa atât de joasă, încât dădea ordine fără să fie nevoit să ridice tonul. De fapt, calmul lui era amenințător, iar Álvarez simți asta în stomac, însă în același timp avea o asigurare imbata-

bilă, din oțel, cântărind cinci kilograme și aflată la o zecime de secundă de carnea expusă a militarului.

— Nu știu, începuse acesta, și nici dacă aș ști...

— Vă înțeleg dorința de a-mi jigni inteligența, dar din păcate nu am timp să trecem prin toată discuția asta și prin protocoalele dvs. Îmi trebuie un răspuns rapid.

— Să vă amintesc pedeapsa pentru sechestrarea, amenințarea sau uciderea unui...

— Dacă îmi era frică de pedeapsă, nu mai eram aici. Înțelegeți că am trecut de faza de frică, schimbat vorba, diversiuni. Am ajuns la momentul în care îmi răspundeți la întrebări! Mâzgăleala asta, arată Álvarez spre bilețel, într-un fel sau altul a costat viața Anjei Doerst. Ce descoperise Anja? Ce înseamnă simbolul?

Maiorul nu era genul de om care să ofteze. Oftatul înseamnă resemnare, tristețe, lipsă de forță; generalul nu avea aceste stări de slăbiciune în inventarul său psihologic. Maiorul oftă. Probabil era teatru, ca să câștige timp, își spuse nemulțumit Álvarez.

— Sunteți un om inteligent, dacă ați reușit să mă luați prizonier la mine acasă, vorbi militarul. Totuși, mă tem că există ceva ce nu înțelegeți. V-ați gândit vreodată că este un răspuns care nu trebuie rostit niciodată, nicăieri? Un răspuns ce nu poate fi spus, scris, auzit, citit, poate nici măcar gândit în lumea asta fără consecințe dezastuoase?!

— Consecințele dezastruoase deja au avut loc, mârâi Álvarez. Anja Doerst a fost împușcată în apropierea unei tabere militare a SUA din Siria!

— Sunt absolut convins că nu aveți nici cea mai vagă idee ce înseamnă o consecință dezastruoasă, mârâi și maiorul. Riscați siguranța națională și a...

— Evident, siguranța națională! îl întrerupse Álvarez. Oricine contestă acțiunile în forță ale SUA atacă siguranța națională!

— Nu, nu înțelegeți, nu e vorba de SUA! V-ați băgat în lucruri care vă depășesc grav!

— Ba cred că știu foarte bine ce se întâmplă...

— Nu, n-o spuneți! păru speriat maiorul. Nu roștiți cuvintele!

— Casa e bruiată, nu ne ascultă nimeni. Soția dvs., chiar dacă prin absurd ar fi spion rus, doarme dusă, i-am făcut o doză dublă.

— Îmi puteți spune, printr-o aluzie, o perifrază, orice, ce credeți că ați descoperit?

— Dle maior, dintre noi doi, *dvs.* aveți un membru al trupului în mare primejdie. Asta e regula nr. 1: cine are măciuca în siguranță, ăla pune întrebările!

— Pericolul e mult mai grav decât mutilarea sau moartea mea sau a soției!

— Ați început să vă mișcați... iar dacă sârmulița aceea se clătină puțin, nu mai am timp să opresc ghilotina! Uitați, o să vă spun un lucru. Sunteți a patra persoană pe care o interoghez în cazul dispariției Anjei Doerst. Primul a fost ofițerul cu scurgerea de informații. A fost cel mai jalnic, nici n-am avut nevoie de ghilotină, a fost suficient să-i arunc heroina în toaletă. A spus imediat totul: cum nu mai suporta tensiunea inumană de la serviciu, cum nu

era de acord cu ce făcea armata, dar nu putea vorbi liber, fiind ofițer. Nu știa ce înseamnă simbolul, dar m-a trimis la superiorul său. Pe acesta l-am prins în cabana de la munte și i-am instalat ghilotina; a vorbit și el. De la acest domn am ajuns apoi la un fost SEAL, actualmente angajat la NASA. Ei bine, acest domn era un dur; n-a vorbit. Apoi am instalat ghilotina... și a vorbit! E drept, nici nu terminase bine de vorbit, că a avut loc un mic cutremur... Casa a prins a se legăna cu totul. N-o să uit privirea înspăimântată cu care militarul acela se holba la lamă în timp ce cutremurul o făcea să vibreze gata-gata să cadă...

— Și ce s-a întâmplat?! bâigui militarul.

— Să zicem doar atât: sper că era pasionat de cunilingus! îi făcu Álvarez cu ochiul. El mi-a spus însă că există un om care face legătura între armată, NASA, guvern și simbolul misterios. Adică dvs.!

Din patul alăturat se auzi un geamăt. Soția maiorului începea să se trezească.

— Timpul a expirat, dle maior! Gata cu joaca! Vreau să aud de la dv. ce descoperise atât de important și ce înseamnă simbolurile de pe bilețel. Ce *nu* vreau să aud însă, sub nicio formă, este „nu știu”. Și pentru că etica și protocolul vă obligă probabil să-mi răspundeți tocmai cu „nu știu”, m-am gândit și la un mic stimulent.

Álvarez înfipse o seringă în brațul militarului, golind-o aproape instantaneu. Reacția militarului îl surprinse: dacă până atunci fusese, pe alocuri, cel mult speriat, acum era panicat de-a binelea.

— Mare curvă serul adevărului, este?! Nu vă temeți, nu vă voi obliga să-mi dezvăluiți codurile nucleare! Vreau

doar răspunsurile la întrebările mele. Ce înseamnă simbolul și ce descoperise Anja?! se răsti el deodată, fluturând mâna amenințător pe lângă siguranța ghilotinei.

— A descoperit că SUA inven...

Maiorul își mușcă buzele, la modul cel mai propriu, pentru a nu vorbi. Le mușcă, le străpunse cu dinții până la sânge, care începuse să i se prelingă pe gulerul cămășii de pijama; mugi ca un taur, apoi dădu la o parte ghilotina și se ridică, clătinându-se.

Pe maior îl durea capul, îl durea tot corpul, era amețit și aproape căzu peste soția sa. Se sprijini de patul acesteia, apoi puse mâna pe ea ferm, sparse paharul de pe noptieră în timp ce femeia încerca să se ridice și cu un ciob ascuțit din pahar tăie, nu fără oarecare dificultate, coarda, care se destinse şuierând și eliberând-o.

Își luă în brațe soția, mângâind-o; o liniști, spunându-i că totul e în regulă și să rămână în pat. Apoi luă ghilotina, strânse seringă și geanta lăsate lângă pat de vizitator, le ascunse în debara și, încă amețit, deschise geamul. Aerul rece îi făcu bine. Se gândi că, din curiozitate, mâine avea să caute pe Google Maps parcul acela.

Acum era noapte, iar firmamentul strălucea fără să-i pese de micile tragedii care se întâmplau pe micul punct azuriu. Maiorul se simți foarte, foarte mic și neînsemnat, îi venea să strige: „Ajutor! Sunt aici!”. Undeva, acolo, în puzderia de astre, Jupiter era, la rândul lui, doar un mic punct roșiatic. Maiorul mârâi și închise geamul.

Atmosfera în hala de birouri, în care zi de zi lucrează treizeci și doi de oameni, este liniștită. Un bărbat scund, cu o figură care trădează că se resimte după o săptămână de muncă intensă, intră și se oprește lângă aparatul de apă. Bea trei pahare unul după altul, își șterge fruntea și apoi se așează la locul său. Oamenii muncesc. O muscă bâzâie după draperiile verticale. Cineva strănută. Impri-manta bâzâie discret și scoate foaie după foaie. Lumina e filtrată prin draperii și, acolo unde cineva le-a dat la o parte, intră o dâră de lumină care le amintește de concediu. Un alt strănut. O femeie închide laptopul. Un coleg verifică legătura la internet. Un domn chel cere cuiva raportul pe luna trecută. Alături cineva tușește. Un neon filează puțin, dar își revine. Musca încă nu a găsit drumul spre libertate. Cel puțin doisprezece colegi strănută sau tușesc acum. Domnul chel, cu raportul lunar, lasă foile și se uită nedumerit în jur. Oamenii încep să se întrebe ce se întâmplă, dar, înainte să poată trage o concluzie, sunt mai mulți cei care tușesc sau strănută decât ceilalți. Lucrul se oprește în mare parte, discuțiile se încing. Domnul în vârstă alunecă lângă birou și dă ochii peste cap. Colegii sar să-l ajute.

— Să sune cineva la doctor! strigă o doamnă, alarmată.

— Stați liniștiți, spune șeful, e doar o alergie sau ceva.

Nimic din ce nu se rezolvă cu o pastilă.

Pe măsură ce Soarele parcurge drumul spre vest, umbrele se înclină, se lungesc, parcă se pregătesc și ele să se întindă pentru somn. Desigur, mai e destul până la somnul propriu-zis. În fond, au trecut doar câteva ore de la primul strănut. Lumina continuă să cadă tot mai oblic și pătrunde mai adânc în birou prin draperiile sfâșiate și geamurile sparte. Lama de lumină parcă taie în două un birou răsturnat. Câteva trupuri zac într-o băltoacă de sânge în care a căzut și un teanc de foi printate cu o balanță trimestrială. Sângele se scurge încet către un telefon scăpat pe jos. Cineva se uitase la știri pe telefon și pagina rămăsese deschisă: „Gripa Z face ravagii. Guvernul sfătuiește locuitorii să nu iasă pe stradă”. Sângele pătrunde în telefon, care se închide.

Teoria relativității

Parcul, pomii, iarba, băncile, cerul, dâra gigantică de fum gros care se ridică dinspre centrul Bucureștiului, se zbăteau înnebunite în toate părțile și rămâneau în urmă: Teodora se năpustea înainte, fugea cum nu mai fugise de la concursul de atletism din clasa a șaptea. Fusesse cea mai rapidă, mai rapidă decât toate celelalte fete, și trecuse prima linia de sosire. Sigur, fusesse nevoită s-o îmbrâncească discret pe țișăncușa de la alt liceu, care căzuse și se izbise cu dinții de pistă, ca să câștige; așa era ea, ar fi făcut orice ca să câștige. Dar, pe lângă ambițioasă, mai era ceva. Când își recuperase răsuflarea, recunoscuse că a

împins-o și spusese că își asumă faptele. „Vorbești prostii, ai fost cea mai bună!” îi răspunsese oficialul de la federație. „Am fost cea mai rapidă, dar nu și cea mai bună!”

În spatele Teodorei aleargă doi bărbați, unul masiv, celălalt foarte înalt. Sunt toți trei încă tineri. O parte din drum mai fusese cu ei un domn elegant, sărit de cincizeci de ani, care însă nu mai făcuse față efortului și, la un moment dat, se prăbușise. Teodora se opriese ca să-l ajute, dar fusese atacat imediat și mușcat de patru sau cinci bolnavi, astfel încât Teodora o rupsesse din nou la fugă. Ceilalți doi nici nu se opriseră.

Din fugă, Teodora se uită în spate – cei patru-cinci care îi urmăreau se apropiau în continuare.

— Mergem acolo! strigă Teodora, arătându-le desigur.

— ...tează războaie, izbucni maiorul (care nu se mai putea opune serului) și dă intenționat arme guvernelor belicoase și facțiunilor teroriste!

Maiorul își mușcase buzele, la modul cel mai propriu, pentru a nu vorbi. Le mușcase, le străpunsese cu dinții până la sânge, care i se prelinsese pe gulerul cămășii de pijama; Álvarez stătea în picioare, neînțelegând ce se întâmplă. Parcă nu era el; parcă nu era real. Visa? Ce căuta aici? Unde era dormitorul și de ce erau amândoi aici?

— Totul e în regulă acum! gâfâi maiorul. Sunteți în siguranță aici!

— Unde aici? *Ce mi-ai făcut?!*

— V-am salvat, aruncă militarul. Ascultați-mă! Ce vedeți e adevărat. Suntem aici! Nu știu nici eu unde anume, dar nu contează. Suntem amândoi aici. Și în clipa asta sunt singura dvs. speranță să vă puteți întoarce acasă.

— Acasă de unde? Ce-i asta, teleportare?!

— Teleportare?! O, nu! ricană maiorul.

Se aflau în aer liber, într-un parc, se auzeau urlete, sirene și bubuituri, iar o coloană de fum se ridica de undeva de departe. Ce naiba se întâmpla?! Unde erau?!

— O să vă spun niște lucruri uimitoare, care vă vor părea nebunești, dar care sunt extrem de adevărate. Oricum nu v-aș putea minți, pentru că serul dvs. își face efectul... *Suntem în altă lume.* Una în care nu ne mai urmăresc problemele din lumea noastră, unde nu v-aș fi putut răspunde la întrebări. Aici, însă, în lumea asta, vă veți primi răspunsurile, apoi ne întoarcem.

Álvarez, deși nu era convins încă, își scoase vesta și i-o dădu militarului ca să-și acopere, cum putea, nedemna goliciune. Se așezară pe o bancă; în jur, în afară de câteva persoane care trecură la un moment dat în fugă, fără să-i bage în seamă, nu mai era nimeni, deși de dincolo de copaci și tufișuri răzbăteau urlete și vacarm. Álvarez, între timp, își scosese telefonul; nu avea semnal.

— Adineauri, în dormitor, eram hotărât să nu vorbesc, spuse maiorul. Chiar dacă acționați ghilotina, chiar dacă îmi ucideați soția... nu spuneam nimic. Am fost instruit, ani de zile la rândul, pentru momentul ăsta, deși nu credeam să vină vreodată. Dar n-aș fi vorbit nu din eroism sau îndoctrinare; nu v-aș fi spus adevărul pentru că riscam distrugerea Pământului. Dar apoi m-ați injectat și mi-am dat seama că urma să vorbesc, să vă spun totul! Iar asta nu se putea întâmpla! E vorba despre secrete grave, secrete mult, mult mai mari ca mine, ca soția mea, ca dvs.,

ca Anja Doerst sau oricine din lumea asta. Iar singura cale de a le proteja era să *alunecăm* în altă lume.

— Sper că nu ești pur și simplu nebun, se holbă la el Álvarez.

— Dacă cuvintele mele vă par nebunești, uitați-vă în jur. Nu mai suntem în casa mea, nici în SUA, nici în lumea noastră. Suntem într-o lume paralelă! Un univers care, împreună cu al nostru și cu un număr fabulos de alte universuri, se împletesc și formează un mănunchi de grosime infinită, la rândul lui un simplu string infinitezimal într-un alt univers și tot așa. Există pe Pământ, în lumea noastră, o mână de oameni care s-au născut, ca și mine, cu abilitatea de a se mișca între aceste lumi, între aceste variante al existenței. Nu știm cum, nu știm de ce, sincer nu știm aproape nimic; ce știm e că unii oameni pot aluneca, așa cum îi spunem noi informal, dintr-o lume în alta, dintr-o variantă cuantică în alta. Armata SUA mă supraveghea de mult, iar în anii '80 am fost cooptat în organizația al cărei nume l-a descoperit Anja Doerst.

— Simbolurile!

— Da. Organizația nu are nume, pentru că ar fi riscat să fie rostit. Este o organizație ultrasecretă formată din membri de cel mai înalt rang ai autorităților din SUA și Rusia. Atât de secretă încât nici măcar președinții nu sunt la curent. Iar scopul organizației este salvarea lumii. Uitați-vă la simbol: primele patru semne simbolizează steagul american. Bara indică o barieră, o blocare. Urmează un cerc, un punct și două căciulițe. Știți ce înseamnă acele semne? Uitați-vă pe cer noaptea. Veți distinge poate pla-

neta Jupiter. Iar acolo, undeva în orbita celei mai mari planete din sistemul solar, se ascunde... *ceva*. *Ceva* care ne pândește. *Ceva* care, de acolo, din adâncurile spațiului, ascuns de planeta Jupiter, supraveghează atent oamenii. *Ceva* ce nu există decât în lumea noastră, nu și în alte lumi paralele. Este o excepție, o abominație; dacă vrei, e o celulă canceroasă. Dacă multiversul e un organism, acel *ceva*, monstrul acela, e o celulă greșită care, cel mai probabil, vrea să se împrășteie în toate lumile și să îmbolnăvească tot multiversul. Iar noi nu putem lăsa se se întâmple asta.

— Un monstru din spațiu, șopti Álvarez.

— Exact cum arată și semnele: *ceva* uriaș și rotund, foarte departe (de aceea punctul), care e cu ochii pe noi – de unde cele două sprâncene. Știu, descrierea e copilărească, dar e așa cu bună știință. Am fost condiționați să nu-i dăm un nume, să nu rostim cuvinte care să-l descrie, cu nimeni, niciodată. Pentru că acel *ceva* ascultă tot ce vorbim, tot ce comunicăm, vede tot ce facem.

— Dar ce este?!

— Încă nu știm foarte exact. Poate fi un monstru din gaze de pe Jupiter, poate fi un robot extraterestru, poate fi un balaur din basme sau lupul Fenrir, care îl va ucide pe Odin în Ragnarok. Nu știm nici dacă este de pe altă planetă sau cumva e rățăcit sau ostracizat din alt univers. Cert este că el supraveghează omenirea, caută *ceva*. Dacă mă întrebi pe mine, caută exact oamenii care stăpânesc alunecarea, ca să poată infecta și alte lumi; dar e numai o bănuială. Cert este că a fost descoperit la sfârșitul anilor '30, pe Lună. Guvernele SUA și URSS au păstrat tăcerea

asupra lui, dar au început programul spațial. Doar nu credeți că, slăbite după război, se apucau de cheltuit sume fabuloase pentru un ideal! Nu, voiau să ajungă pe Lună pentru monstru... Cum secretul era foarte greu de păzit, au aruncat opiniei publice o momeală falsă: OZN-urile. În felul acesta, puteau implica NASA, aviația, armata, orice, fără să dea de bănuiră în *direcția corectă*. Cursa spațială asta urmărea, de fapt: monstrul de pe Lună. Au avut loc șase aselenizări, toate ale noastre, după care programul lunar a fost întrerupt brusc. De ce? Oficial, a fost vorba de reducerea cheltuielilor; adevărul, însă, este că monstrul, înainte de a ne putea convinge asupra naturii sale, a părăsit Luna și s-a ascuns mult mai departe, pe orbita planetei Jupiter. Și de acolo ne pândește de zeci și zeci de ani și caută în permanență informații; nu știm încă exact ce anume caută, dar știm sigur că menționarea alunecării în alte lumi îi stârnește interesul și pornește spre Pământ. Dacă, însă, nu află mai mult, se retrage iar în bârlogul său stelar, până la următoarea ocazie.

— Ați spus că numele organizației care luptă împotriva lui nu poate fi rostit. Doar nu aude monstrul ce vorbesc oamenii pe Pământ!

— Aude ce se vorbește în toată lumea, înțelege comunicațiile, emisiunile, scrisul. Ce nu știm este dacă înțelege la propriu ce aude și raționează, trage concluzii, își face planuri, sau e numai un soi de robot care bifează cuvintele și are comanda de a ataca Pământul atunci când va primi suficiente date. În tot cazul, ne-am dat seama că menționarea alunecării, a călătoriilor în lumi paralele, a

organizației noastre, ar putea însemna sfârșitul omenirii. Forța și viteza monstrului sunt dincolo de puterile tehnologiei umane și n-am avea multe șanse în cazul unei ciocniri!

Cu toate astea, monstrului îi e frică de ceva. Îi e frică de războaie și, în special, de armele atomice. De aceea, organizația a luat hotărârea, cu mult timp în urmă, că civilizația pământească trebuie să fie belicoasă, să poarte războaie. Lumea nu știe, dar în anii '40 monstrul se apropiase foarte mult de Terra; norocul nostru – care nu mai aveam nevoie, pe lângă război, de un motiv de haos în plus – este că lumea era prea preocupată de conflictul interuman. Numai că abominația spațială se apropia de Pământ și nu o puteam opri. Și totuși, s-a oprit singură, pe 9 august 1945.

— Nagasaki!

— Exact. Monstrul se temea de armele atomice! De aceea, în ciuda faptului că un război îngrozitor tocmai se încheiase, organizația a luat hotărârea ca lumea să rămână un loc periculos. SUA au început să producă arme nucleare pe bandă rulantă. În anii '80 aveau 70.000 de focose, iar URSS, cu care conlucram îndeaproape în problemă, peste 45.000. Ce rost ar fi avut o sută și ceva de mii de arme atomice?! Puteam distruge cu ele toate orașele mari din lume de zeci de ori! SUA, pe care o urăți dvs. atât de mult, și-a asumat oprobriul mondial și a continuat să facă și să sprijine războaie în lumea întreagă.

— Asta este cea mai incredibilă scuză pe care și-au găsit-o americanii vreodată! exclamă Álvarez.

— Să nu credeți că a fost o decizie ușoară! Știam că ne va urî toată lumea – dar trebuia să facem asta. Trebuia să ne sacrificăm pentru ca oameni ca dvs., care luptați împotriva noastră, și familiile dvs. să poată trăi! Am inventat războaie ca să vă apărăm!

— Ce bine ați mai apărât-o pe Anja! exclamă Álvarez.

— Anja Doerst, îmi pare rău, fără să vrea, era să distrugă lumea. Ea aflase o parte a lucrurilor pe care vi le zic acum, dar nu avea nici cea mai vagă idee până unde merg acestea. Totuși, a aflat că guvernul minte.

— Deci recunoașteți că minte! exclamă triumfător Álvarez.

— Minte în folosul dvs.! A fost nevoie să mintă că Irakul avea arme de distrugere în masă. A fost obligat să susțină că Serbia trebuie bombardată. A fost forțat să exagereze că teroriștii posedă focoase nucleare. Mai mult decât orice, a făcut sau sprijinit conflicte legate de petrol, pentru că monstrul, atunci când se apropiase de Pământ, în anii '30, părea că vrea să coboare în Orientul Mijlociu, posibil chiar în Ierusalim. Și am înțeles că aceea trebuia să rămână o zonă de conflict, să nu se găsească niciodată o soluție pentru pace! Iar Anja Doerst reușise să pătrundă, din păcate, în...

— Da, știu prea bine, într-un siloz din Siria care adăpostea bombe atomice plasate acolo de voi!

— Asta a fost pista falsă lansată de noi, spuse cu răbdare maiorul. În realitate, acolo era laboratorul în care, împreună cu partenerii ruși, nederanjați de nimeni, studiam posibilitatea de a ne deplasa între lumi paralele.

Vedeți dvs., Anja Doerst, hotărâtă să demaște jandarmul mondial, credea că urmărește focoase nucleare; în realitate, însă, intrase pe firul luptei împotriva unui monstru din spațiu. Iar haosul și distrugerile și zgomotul de fond din Siria erau cel mai bun loc în care să ne ascundem de abominația aceea și de presă!

— Stați puțin! V-am mirosit! Ah, guvernul SUA, mincinos până la capăt! De ce nu ați încercat să distrugeți monstrul? Așa e, că voiați să fugiți în altă lume și să ne lăsați cu monstrul pe cap?!

— Ne-am dat seama că nu îl putem distruge, cel puțin nu de la distanța aceea. Așa că scopul nostru, acum, este cu totul altul.

— Să fugiți!

— Da. Să fugim din lumea asta într-o lume unde nu poate ajunge. Dar... nu singuri, ci... cu toată lumea.

— Cu toată lumea?...

— Da. *Vrem să alunecăm întreg Pământul în altă lume!*
Vrem...

Un fel de muget, în spatele lor, îl întrerupse. Săriră de pe bancă și se uitau acum la un bărbat cu ochii apoși, hainele rupte și câteva găuri de glonț în piept și în mâini, care încerca să se apropie de ei cu mișcări dezordonate, dar tufișul des îi ridica probleme serioase.

— După câte am auzit de la dvs. azi, în niciun caz nu mă mai miră un zombi! șuieră Álvarez, scoțând pistolul și îndreptându-l spre arătarea care se căznea haotic să vină spre ei. Știți ce, nu vreți pantaloni noi?

— Nu, îi coborî maiorul arma. Nu e nevoie. După fiecare alunecare, sunt tras înapoi în lumea noastră după

vreo zece minute și mă întorc în exact clipa din care am plecat. Iar cele zece minute au cam trecut. Mă aștept să fim aduși înapoi în orice clipă. Aș vrea să discutăm, însă, despre ce veți face după ce ne întoarcem... Veți păstra secretul?

— Ce, că guvernul SUA ne minte? Nu de aici a pornit toată nebunia asta? Nu din cauza asta Anja a fost uci

Álvarez se trezi pe jos, amețit. Durase o fracțiune de secundă, acum își revenea, dar știa ce se întâmplase: maiorul, care se păstrase în formă la vârsta lui, îl lovise în bărbie doborându-l, îi luase pistolul și o rupsesse la fugă, cu pantalonii de pijama desfăcuți fălfâindu-i ridicol și indecent, și se oprise la vreo douăzeci de metri de el.

Se ridică și văzu că, mai mult, maiorul îndreptase pistolul spre el. Înainte să se poată arunca în spatele băncii, maiorul trase. Auzi un corp greu căzând la pământ; se întoarse. Zombiul fusese împușcat în frunte. Respiră ușurat.

— Stați acolo, îl avertiză însă militarul. De la distanța asta nu vă pot aluneca înapoi în lumea noastră.

— Doar nu mă lași aici, idiotule! sări Álvarez. Doar nu...

— Ascultați-mă! Dacă vă întoarceți, o să vorbiți și puteți distruge Pământul. Dacă nu vorbiți, poate vă veți sacrifica exact pentru ce urăți cel mai mult, SUA. Dar vă ofer o alternativă: rămâneți aici. Aici nu există monstrul și, cine știe, e posibil ca Anja Doerst să trăiască. Desigur, e posibil să existați și dvs., varianta din lumea asta. Nu știu să vă spun mai mult. Cert e că aici o puteți lua de la capăt.

Maiorul aruncă pistolul în iarbă.

— Vă las arma. Puteți scăpa de zombi și apoi vă puteți goli și drumul de ei.

Álvarez se uita la pomii din fundal. Desigur, credea că se uită la maior, dar acesta dispăruse sub ochii lui, într-o clipă, la jumătatea cuvântului, alunecând înapoi în lumea originală. Se repezi să ia pistolul și se uită în jur; chiar dacă se auzeau urlete și mârâituri, nu se vedea niciun zombi. În fond, nu era așa de rău. Trebuia să vadă în ce țară era și cum putea ajunge înapoi în State. Și știa exact pe cine putea suna să-l ajute. Deși nu în fiecare zi descoperi că ai un frate geamăn de care nu știai!

Teodora și bărbații stăteau toți trei pe jos, gâfâind și horcăind, într-un mic luminiș în inima desișului. Erau epuizați, îngroziți, loviți, aveau hainele vraiste, unul avea sacoul sfâșiat, părul le stătea în toate direcțiile. Erau înconjurați de pâlcuri de arbuști deși și înalți de peste doi metri, de iarbă înaltă și de câțiva copaci; Teodora hotărâse că pe moment erau în siguranță acolo. De afară răzbăteau în continuare urlete, zbierete, frânturi de strigăte de ajutor, bubuituri, ba chiar în depărtare împușcături.

— Ce naiba se întâmplă?! întrebă bărbatul înalt.

— Ziceau ceva la televizor de-o gripă...

— Gripă?! Unde ai văzut tu bolnav de gripă să te muște de față?!

— Păi și ce să fie?

— Sfârșitul lumii, cred. Zombi. Nu știu!

Își verificară telefoanele, nervoși.

— Sună ocupat tot timpul.

— Netul vă merge?

Teodora dădu din cap că nu.

— Trebuie neapărat să ajung la soție, s-o iau de la serviciu, spuse muncit de grijă bărbatul masiv.

— Ce ne facem?

— Deocamdată nu facem nimic. Păstrăm liniștea, stăm aici și așteptăm. Dacă ieșim acum, suntem mâncați.

Ceilalți doi se uitară brusc la ea, speriați și indignați.

— E doar o expresie! se scuza Teodora.

O vreme tăcură. Bolnavii se țineau departe, dar nu se știe pentru cât timp. Se auzea un șuierat tot mai puternic, asemeni unui avion care vine în picaj. Nu se vedea mai nimic prin coroana bogată a vegetației, dar zgomotul era tot mai neliniștitor. Se ridicară în picioare.

Șuieratul crescuse brusc, apoi răsună o bubuitură înfundată; pământul se zgudui, pumni de pământ și crengi bombardară desigur, după care un cadavru venind de sus cu mare viteză rupse crengile și se prăbuși cu un zgomot oribil la câțiva pași de ei, în iarbă.

— Să fugim! zbiră înspăimântat bărbatul înalt și dădu să iasă, dar Teodora îl apucă strâns de mână, nelăsându-l să plece.

— Dacă ieși de aici, ești mort. Stai cu noi, îi spuse ea încercând să se liniștească ea însăși pe măsură ce vorbea. Cum te cheamă?

— Cos... Costin, băigui el.

— Ca pe fratele meu, zâmbi femeia. Eu sunt Teodora. Stai aici, or să plece până la urmă.

— Dar a căzut un avion! protestă el, fără să-i fie foarte clar nici lui de ce.

— Se vede că a fost unul mic, de câteva locuri. Dacă era d-ăla mare, ardea acum tot parcul. E în regulă, Costin.

— Eu sunt Ștefan, mormăi bărbatul masiv. Chiar vrei să stăm aici până ne salvează cineva?

— Nu până ne salvează... până se liniștesc apele, să putem ieși.

— Ce, crezi că nu ne salvează nimeni?!

Încercară din nou telefoanele, dar în continuare acestea erau inutile.

— Cu cine vrei să vorbești, Costin? îl întreabă Teodora. Am văzut că ai verighetă. Nevasta?

— Am verighetă, dar sunt divorțat, spuse el încet. Voiam să vorbesc cu tata, e singur acasă și nu se poate deplasa.

— Atunci e în siguranță, zâmbi Teodora.

— Șșșt! îi atenționează Ștefan. Se apropie cineva din partea cealaltă!

Într-adevăr, cineva sau ceva venea spre ei înaintând prin vegetația bogată, dar era imposibil de spus despre ce era vorba. Costin era pământiu la față și se lipise înspăimântat de un pom.

— Găsiți orice poate fi folosit ca armă, spuse Teodora, punând mâna pe un bolovan; Ștefan rupse o cracă. Vegetația deasă se dădu la o parte...

Își făcu intrarea dramatică un bărbat athletic, cu două pistoale în holstere, la subsuori, și curelele încrucișate pe piept, o pușcă de vânătoare prinsă la spate, i se vedea doar țeava, și un topor, probabil smuls de la un hidrant, în mână. Avea până și o bandană pe cap. Părea genul de smintit pe care apocalipsa îl motivează. Teodora scoase și ea un pistol și-l îndreptă spre bărbatul nou-venit:

— Stai pe loc!

— De unde naiba ai pistol?! exclamă Costin, holbându-se la Teodora.

- Ești bolnav? îl întrebă femeia pe noul venit.
- Arăt eu a bolnav?
- Puțin, la cap! îi aruncă Teodora.
- De unde știu că nu sunteți voi bolnavi?
- Nu tușim, n-avem nimic, spuse Teodora și lăsă jos arma, ca și nou-venitul. Totuși, era curioasă:
- Apropo, Rambo, de unde naiba ai atâtea pistoale?
- Lucrez la un magazine de arme, spuse nou-venitul și era imposibil de spus dacă tonul trăda o glumă sau era ironia lui înnăscută.
- Putem să le folosim și noi? sări Ștefan.
- Dacă tragi în ei, omori oameni nevinovați, se băgă Teodora. Sunt oameni bolnavi.
- Suntem în legitimă apărare, înălță din umeri Rambo. Dacă se apropie vreunu' care tușește, îl împușc direct în tuse!
- Ați comite o crimă, domnule... cum vă cheamă?...
- Domnul Rambo, rânji bărbatul, punând toporul și pușca jos și întinzându-și oasele.
- Gândiți-vă... Sunt totuși oameni.
- Au fost oameni până azi la prânz. Chestiile alea care te atacă, te mușcă și nu mor decât dacă le împuști în cap nu mai sunt oameni.
- Uite care-i treaba, sunt agent de poliție, scoase femeia legitimația. Nu pot să te las să omori oameni, mai ales oameni bolnavi!
- Ția nu sunt nici oameni, nici bolnavi, se băgă și Ștefan. Vreți să vă atace aici, să nu aveți unde fugi? Treaba voastră. Eu o să încerc să scap. Trebuie să văd ce-i cu soția mea...

— Mergem împreună, fu de acord Rambo.

— Dacă pleci și ești atacat, o să te întorci aici... și o să-i aduci pe toți pe capul nostru! Nu te pot lăsa să faci așa ceva, spuse foarte serioasă femeia.

— Știi ce? După ce o să treacă gripa asta, noi doi ar trebui să ne căsătorim. Orice-aș zice, tu spui nu din principiu!

— În jurul nostru, acum, sunt cel puțin 20 de bolnavi. Cum crezi că îi poți ucide pe toți în câteva clipe, fără să vină încă 20?

Aprinși în discuție, cei trei nu mai erau atenți la Costin, care se uita îngrozit printre arbuști.

— Vine... vine un bolnav!...

Nimeni însă nu-i dădea atenție. De aceea nici nu-și dădura seama când Costin se repezise la pușca de vânatoare lăsată de Rambo, o luase și îi trăsese piedica – auziră doar un foc de armă care, în situația lor, li se păru asurzitor. Costin, îngrozit de moarte, descărcase arma printre arbuști. Se auzi un corp căzând greoi la pământ.

Teodora îi smulse arma din mâini și-l îmbrânci cât colo.

— Imbecilule, pe cine ai împușcat?!

— Venea peste noi!

— L-ai văzut?

— Nu chiar... adică da... dar...

— Și dacă era sănătos? Dacă era ca noi, voia să se ascundă?!

— Mai rău e că ne-a dat de gol! Toți zombii ăia din parc au auzit împușcătura și or să vină peste noi!

— Trebuie să plecăm de aici, îi dădu dreptate polițista. Și asta cât mai discret.

— Avem trei pistoale și o pușcă, spuse Rambo. Și avem și...

— Fără arme de foc! i-o reteză polițista. Nu ai voie să tragi în ei!

— Câți or fi acolo afară? întrebă Ștefan pregătindu-se.

— Aia dinainte și mai vin cel puțin încă o dată pe atâta!

— Doamne ferește!

— E OK, suntem mai rapizi ca ei. Trecem prin ei, dacă e nevoie îi lovim cu bețele!

— Mult succes, oameni nebuni. Fără arme de foc eu nu ies de-aici, spuse Rambo, uitându-se cum se strecurau afară.

Nu trecură mai mult de câteva minute; vacarmul se îndepărtă puțin, apoi începu să se apropie din nou de desiş. Rambo îşi luă poziția de luptă, trăgând piedica puştii. Totuşi, auzi nişte voci. Culmea, cineva îl strigă! Teodora și Ștefan năvăliră peste el, urmăriți de zombi. Erau terorizați, plini de sânge și fără bețele jalnice de adineauri. Teodora urlă la el:

— Dă-ne naibii armele alea să le zburăm creierii!!

— Unde e Costin?!

Ștefan arată sângele de pe ei:

— Puțin pe mine, puțin pe Teodora și mai e destul și prin parc!

Rambo, care mărturisi că îl cheamă de fapt Dan, împărți armele. Erau acum gata de luptă. Femeia și Ștefan aveau pistoale în mâini, iar Dan ținea pușca la ochi.

— Câți zombi d-ăștia ați văzut afară? întrebă el.

— E posibil să fie vreo sută...

— La naiba!

— E în regulă, avem arme de foc, putem să scăpăm, spune Teodora. Nu vă pierdeți cu firea și o să trecem prin ei ca prin brânză.

Cei trei luptători ieșiră din luminiș... și rămaseră stupefiați. Parcul se umpluse cu zombi, erau cel puțin o mie în jur și o mare parte dintre ei veneau spre luminiș! Oamenii dădură să se retragă, dar din spate bolnavii înaintau prin tufișuri, la fel și din dreapta.

— Suntem morți! scânci Ștefan.

— Ultima încercare, o luăm în stânga, încercăm să ieșim la metrou. Poate au închis porțile și primesc supraviețuitori!

— Ajutor! se auzi un glas.

Exact din stânga, un bărbat deșirat aleargă spre ei, urmărit de o hoardă de bolnavi.

— Ajutor!

Cei trei trag spre bolnavi; aceștia cad secerați. Gloanțele străpung crani, trec prin ochi, sfâșie carnea, fractуреază oasele. Focurile de armă îi împușinează, iar pe cei rămași par să-i deruteze, dar e limpede că deruta nu va ține mult. Oamenii mai au un minut-două de respiro până la atacul final.

— Fir-ar! exclamă polițista. Bărbatul deșirat căzuse și el, nimerit din greșeală de un glonț. Teodora se duce la el și îl controlează.

— Trăiește, le spune ea celorlalți. Glonțul i-a șters capul și a leșinat din cauza impactului.

— Lasă-l naibii și hai să mergem!

Bărbatul își revine și sare deodată în picioare; are sânge pe față și se clatină amețit.

— M-ați împușcat! exclamă el.

— On živi! Metak je izbrisan glavu i on onesvestio od uticaja.

— Mă doare rău capul... Ce... ce-i aia?! întreabă noul venit.

— S-a zis și cu metrul, spuse Ștefan. Încotro mergem?

— Lasă-mă să mă gândesc, răspunse femeia.

— Am putea să dăm foc la desis, poate îi speriem și fugim în altă parte.

— Ai brichetă?

— Am pe naiba!

— Da li imate upaljac?

— Do davola, nemam!

— Ce naiba sunt alea?! urlă nebunul. Ștefan se ia cu mâinile de cap:

— Nu se poate să nu o salvez, urlă el, trebuie să ajung la ea, s-o iau de la serviciu, ce mă fac?!

— Nu mai contează, oftează Teodora, fără să fie atentă la ei, și aruncă pistolul. N-avem unde fugi. Suntem morți.

— Nu, nu, nu accept așa ceva, spune Dan. Acum cinci minute aveam totul sub control. Ajutor! strigă el agitându-se în jur. Luptați, trageți în ei, nu putem să murim așa!

— Nu mai striga, spune încet polițista. Fii demn, mori ca un bărbat.

— Stați liniștiți... nu moare nimeni. Suntem salvați! râde însă ultimul sosit.

— Ce? Ce zici tu acolo, dementule?

Nou-venitul se lungise pe pământ, surâzând mulțumit și împăcat.

— Acum am înțeles. Știți ce-i aia? întrebă el tihnit.

— Prestani da vices. Budite dostojanstveni, i umre kao covek.

— Ce naiba?!... exclamă în același timp Ștefan și Teodora.

— Stați liniștiți, nu mai suntem în pericol, se relaxă ultimul sosit, rupând un fir de iarbă și băgându-l jucăuș în gură, ținându-l între buze ca un om fără nicio grijă pe lume, zâmbind mulțumit în timp ce o gloată de zombi isterici se repezeau la ei, copleșindu-i. Un zombi își înfipse dinții adânc în umărul nebunului, alții îi mușcau cu ferocitate pe ceilalți oameni.

— Sada razumem. Znas sta je to?

— Totul e în regulă, urlă nebunul de durere, dar, în același timp, cu ușurare în glas. Nu suntem adevărați! *Aia este o subtitrare!* Nu știu în ce limbă, dar e o subtitrare. Nu ni se întâmplă nimic, pentru că nu existăm. Suntem într-un film!

DUMNEZEU

Toată lumea o plăcea pe doamna Romanița. Vecinii o simpatizau, vânzătorii se bucurau când le intra în magazin, uneori mângâia pe cap copiii de la scara blocului. E imposibil de stabilit câți dintre ei știau exact în ce constase, în urmă cu destul de mulți ani, meritul doamnei în lumea literară, însă, cel puțin în cartier, nu puteai spune nimic rău de doamna Romanița, care era, într-un fel, protejată tuturor.

Bineînțeles, acest lucru nu a mai salvat-o pe doamna Romanița și de Poliția Nouă. În seara în care ușa doamnei Romanița a zburat din țâțâni și s-a prăbușit distrugând o oglindă, spre groaza copiilor, nurorilor și nepoților ei, care tocmai se așezaseră la masă, în bloc se așternuse brusc o liniște mormântală.

Prin cadrul ușii, din care atârnavă balamalele rupte, polițiștii intrau unul după altul, neverosimil de mulți, parcă nu se mai sfârșeau. Cine ar fi crezut că într-un apartament de trei camere se pot afla simultan patruzeci de persoane corpolente?! Se răs-pândiră prin încăperi, căutând fără pic de considerație pentru integritatea mobilei sau a obiectelor. În bucătărie, doamna Romanița și familia venită în vizită rămă-seseră înspăimântați pe scaune, la masă, fără să fi apucat să mănânce nimic, în ceafă respirându-le vreo zece polițiști voinici care umpluseră până la refuz încăperea și aduseseră cu ei un miros de echipament ținut prea mult în beci. Cineva trânti o foaie de hârtie peste pâinea de pe masă și începu niște explicații pe care oamenii le auziră pe sărite.

Dintre toți, însă, doamna Romanița era cel mai puțin impresionată. Distinsa fostă celebritate literară privea pe fereastra bucătăriei, acoperită de bannerul uriaș, montat pe blocul lor, cu reclama unui retailer binecunoscut („**DACĂ NU GĂSIȚI LA NOI, NU EXISTĂ!**”), din care se vedea un singur cuvânt, evident, însă, pe dos:

ĂȚIȚE

— ...procurorul Dragu... mandatului de percheziție... în temeiul art. 159... dreptul de a contacta un avocat... predați de bunăvoie bunurile căutate?

— Ce bunuri? reuși să exclame, de-abia atunci, unul dintre fiii femeii.

— Am fost informați că dețineți materiale care încalcă legea 665/2030, care interzice practicarea credințelor și ritualurilor religioase.

— Cum vă permiteți?! sări celălalt fiu. Mama e femeie serioasă, nu ține așa ceva în casă!

— Dacă există acest mandat, înseamnă că a fost emis de un judecător, care înseamnă că a primit o notă informativă, care înseamnă că a fost suficient de serioasă, argumenta procurorul Dragu. Așadar, unde ascundeți cartea ilegală?

— Mă tem că nu știu despre ce vorbiți! grăi blând doamna Romanița.

— Dețineți cumva Biblia? Coranul? Psalmii? Papini? Steinhart?...

Fiecare exemplu era însoțit de negări categorice din partea celor de la masă, mai puțin doamna Romanița, care ignora senină enumerarea. Aceasta din urmă fu întreruptă de apariția unui polițist, care îi înmână procurorului un volum găsit în bibliotecă.

— Ia te uită! exclamă Dragu cu o satisfacție semiplictisită. „Rău de spațiu”!...

— Dar nu e material religios! făcu primul fiu o încercare debilă de parare.

— Nu. Dar încalcă legea 1/2032, care interzice conceperea, posesia și diseminarea de materiale literare științifico-fantastice.

— Dar nu e SF! protestă celălalt fiu, la fel de puțin versat.

— Serios? zâmbi procurorul Dragu răsfoind cartea. Uite, citesc la întâmplare: „În univers există o infinitate de lumi ca a noastră – dar nu chiar exact ca a noastră. Lumile astea stau una lângă alta, ca niște cărți într-o bibliotecă. Carte lângă carte, aparent același titlu, în mai multe exemplare. Dar fiecare volum diferă cu o singură literă de cel dinainte. Acum, imaginează-ți că sunt zeci de cărți pe raft, sute de rafturi, mii de...”. În bucătăria devenită neîncăpătoare s-ar fi lăsat o liniște apăsătoare dacă nu ar fi răsunat de dincolo vacarmul iscat de sertarele smulse și răsturnate, serviciul de ceai făcut țăndări, faianța spartă cu barosul. Procurorul înmână volumul unui agent al Poliției Noi, specializat în identificarea operativă a textelor subversive, care se apucă să examineze prezumtivul corp delict.

Între timp, încet-încet, instinctul de conservare al celor de la masă începuse să caute soluții:

— E a mata cartea aia? întrebă una dintre nurori. Ne-ai făcut de rușine! Ce-or să zică vecinii? „Ia uite, soacra lu' Tanța citește SF!”

— Am crezut că te cunosc, dar uite că nu știam cine mi-ești! se smiorcăia și unul dintre fii.

Între timp, agentul încheiase și concluzionă:

— Nu e SF, dle procuror. Abordează teme îndoielnice, dar în sine nu e SF. Vă redau o frază: „Horia, m-am simțit bine și am mai uitat de cutremur. Dar nu există decât o singură lume. Asta! Nu există alte lumi, înțelegi?”.

— Mulțumesc, îi spuse Dragu. Să vă relatez o speță personală – se întoarce apoi acesta către familie. Am constatat că, de cele mai multe ori, oamenii care au biblii au și cărți SF. De aceea nu mă miră așa de tare. Ce nu înțeleg însă este cum se împacă una cu alta. Nu poți să crezi în Dumnezeu și să îți placă SF-ul, nu? pufni el superior, însoțit de râsetele logice ale câtorva polițiști.

— Nu, nu, sigur că nu, dle procuror, sări cealaltă noră. Noi nu aprobăm nici una, nici alta!

— Cum e, doamna Romanița? întrebă sarcastic procurorul, care adusese în fața justiției preoți, călugări, filosofi și scriitori și nu și-ar fi scrântit cariera sau prestața în fața unei femei care, în pofida respectului de care s-o fi bucurat în regimul trecut, era acum doar o bătrânică fără nicio putere.

— Nu cred că îl putem înțelege sau vedea pe Dumnezeu, spuse cu aceeași blândețe doamna Romanița. Nu avem cum. Și știți de ce? Pentru că nu avem o privire de ansamblu. Ar trebui să putem vedea nu numai lumea noastră, dar și lumea alăturată. Dacă am putea, hm, hm, tuși doamna Romanița, să combinăm, să suprapunem cumva două sau mai multe lumi, procedeu întâlnit, cred eu, în SF, poate am căpăta perspectivă și am reuși o privire de ansamblu. Poate atât de uimitoare încât chiar ne-ar scăpa cartea din mână!

Dragu o ascultase, în timp ce primea și raportul unuia dintre Polițiștii Noi că nu găsiseră niciun alt document subversiv.

— Bine, afirmă procurorul, după ce păruse că se gândește puțin. În cazul acesta, cu voia dvs., voi păstra cartea pentru o lectură care să-mi zguduie convingerile.

— Nu am nicio îndoială! zâmbi doamna Romanița.

— Atențiune, părăsim locația! anunță procurorul și în două minute apartamentul țiua de liniște.

În mașină, procurorul Dragu răsfoi cartea cu un rictus care trăda o nemulțumire ce nu se lăsa precizată. Cuvintele suspectei îi dădeau târcoale în cap, dar nu reușea să-și dea seama ce urmăreau. Sigur era un sens ascuns, poate chiar o informație. Privire de ansamblu... Lumi alăturate... Dacă le combinăm... Dumnezeu...

Dragu, oftând ca atunci când minimalizezi un lucru pentru a nu recunoaște, în sinea ta, că-i acorzi importanță, deschise cartea la povestirea intitulată „Dumnezeu”, chiar la ultima pagină a acesteia. Citi puțin, se încruntă, reveni la prima pagină a povestirii, apucă doar fila respectivă cu două degete și o ridică la nivelul ochilor, privind prin ea titlul în lumina plafo-nierei mașinii...

Cartea îi căzu din mână.

Păi au personajele literare WhatsApp?

Pentru cei care nu știu, fie pentru că încă nu au citit și alte texte ale autorului, fie fiindcă au sărit sprințar direct la postfață, Gheorghe (sau George) Veonescu este un personaj care apare în mai multe dintre povestirile acestuia, atât din această carte, cât și dintr-un volum anterior. Acum, nu-l acuz pe autor că a intenționat să mă pună într-o postură delicată, să-mi pună vorbe în gură și să mă acuze ulterior că bat câmpii. Eu cred că omul e bine intenționat, e opinia lui logică și sinceră că sunt un personaj literar, că nu exist în realitate. Dar probabil îi scapă un aspect: chiar dacă aș fi doar un personaj literar, *nu ar însemna că nu exist!* Evident, nu aș avea carne și sânge, nu aș plăti impozite, dar aș avea altă formă de existență, de realitate.

Când mi-a dat cuvântul ca să scriu această prefață, autorul nu știa ce urma să scrie Veonescu; deci nu e hazardat să afirmăm că, măcar în parte, Veonescu a scris-o. Doar pentru faptul că un personaj literar este personaj literar nu înseamnă că nu poate avea ideile lui și nici că nu le poate inocula autorului! „Tot ce îți poți imagina e real“, ar fi spus Picasso. Oamenii sunt antropocentriци, ei consideră că personajele literare sunt doar niște idei de-ale lor; dar nu se gândesc că ideile pe care le au *ei înșiși* poate nu sunt meritul lor, poate sunt doar un instrument care le-a

fost dat de o instanță superioară. Cu alte cuvinte, cine a stabilit că ideile care le vin oamenilor în lumea reală nu sunt, la urma urmelor, gândurile *autorului acelor oameni*? Cine spune că scriitorii din lumea reală, care creează personaje literare, nu sunt, la rândul lor, tot niște personaje literare?

Știu, afirmația mea că sunt, de fapt, un personaj literar poate părea un truc ieftin, fără acoperire. Sunt un artificiu, veți spune, pentru că nu gândesc eu însumi, ci mă scrie autorul. Dar iată un *plot twist*: dacă problema nu este la mine, ci, paradoxal, este la tine, cititorule care ai venit să citești ce fac personajele literare și te trezești tu însuși personaj literar? Dacă și gândurile tale vin de mai sus, dacă și ție ți le scrie cineva? Dacă ai fi personaj literar, te-ai simți mai puțin real ca până acum, ai accepta mai puține drepturi, ți-ar păsa mai puțin de viața ta? Poate, în loc să privim în jos pe scara realității, ar trebui să privim în sus. Poate nu sunt eu mai ireal, ci poate ești tu mai puțin real.

În încheiere, în semn de solidaritate, vă pot pune la dispoziție, la cerere, printr-un SMS sau mesaj pe WhatsApp la numărul *meu* de telefon (0720.139.599), o copie digitală gratuită a rebootării de care aminteam în prefață, „Inexplicabila deplasare inductivă către arhetipurile de percepție infinită”, poate și ca un apropro fin la adresa apartheidului ontologic și la ideea vană că simpla citire a unei opere literare nu îți exclude automat condiția de, pasă-mite, personaj literar.

Gheorghe Veonescu

CUPRINS

Prefață	5
Singurătatea astronautului în țăriile galaxiei	9
Cutremurare	14
Cu tremurare	24
Cu tremur are	28
Cutre mur a re	30
Rău de spațiu	36
Cum s-a făcut de-a rămas teratomul	82
Vecivigeno	101
ETF/ETO SRL ETF/ETO SRL ETF/ETO SRL	102
Vecivigeno	111
Roci seci reci	117
Plaur de aur în apele cerului	123

Aventura noastră neașteptată, a celor doi îndrăgostiți care veneam noaptea de dincolo de munte și am descoperit, coborând alene în lumina Lunii, o minunată construcție rustică, în fața căreia ne-am oprit vrăjiți; lumina era stinsă, dar dinăuntru pâlpâia slab o strălucire care ne invita să trecem pragul; și așa ne-am adăpostit pentru o noapte de odihnă și iubire în căbănuța cochetă de pe Muntele Argilei; am ațâțat focul care ardea stins în șemineu, după care ne-am băgat în pat, încântați de peisajul de basm de dincolo de fereastră.

— Am fost până acum în 77 de țări din toată lumea, spuse încet Romina, dar jur că nu am văzut nicăieri un loc mai frumos ca ăsta.

Deodată însă tresări:

— Stai așa, spuse ea. Parcă aud ceva afară.

— Vreun iepure, probabil. Și nu trebuie să șoptești, nu te aude, păsărico, râsei eu.

Am adormit ca niște prunci. Noaptea ne-a învelit în aur de Lună și visam povești când, în crucea nopții, ușa cabanei trosni groaznic, mai să iasă din țâțâni, trezindu-ne îngroziți! Ceva greu, mare și violent se izbise și se proptea în ușă, încercând să intre.

— Simion! Ce ne facem?!

Înainte să-i pot răspunde, ușa a cedat. S-a făcut fărâme sub ochii noștri și încăperea s-a făcut parcă mai mică, strivită de trupul copleșitor al unui urs! Doi metri jumate ridicat în picioare, brațe blănoase cât un om, colți tăioși și galbeni, un răget care ne-a înghețat sângele în vine.

— Nu-mi vine să cred că e adevărat! bâiguia Romina, înspăimântată cum nu fusese niciodată în viața ei.

— Romyna, du-te încet spre baie, i-am șoptit.

Dar Romina nu se mai putea mișca, era paralizată de groază. Ursul însă nu se apropie; poate intra prima dată într-o casă de om. Se lăsă totuși în patru labe și am început să-i simțim și mirosul groaznic. Mârâia, uitându-se la noi, și făcu primul pas. Romina își reveni puțin, atât cât să se retragă spre baie. Îmi dădeam seama că nu mă pot lupta cu fiara și nici nu puteam să fugim de ea. Poate, însă...

Bricheta zbură prin aer și căzu pe covorul gros pe care sticla de whisky încă gâlgăia; flacăra se întinse violent, cuprinzând covorul și, odată cu el, blana ursului, care mugi și mai groaznic și începu să se zbată dărâmând cu zgomot un sfeșnic. Am intrat în baie, am ieșit – mai mult am căzut – amândoi pe geam; pedalam cum nu mai pedalam vreodată în viața mea, în timp ce bicicleta se năpustea la vale. La un moment dat ne-am oprit și ne-am prăbușit pe iarbă, epuizați. Urletele ursului se opriseră sau poate doar nu se mai auzeau.

— Romyna, liniștește-te, i-am spus Rominei gâfâind. Iubita mea era încă în stare de șoc, tremura și ochii ei erau goi. 128

Inexplicabila deplasare inductivă către arhetipurile de percepție infinită 132

Inexplicabila deplasare inductivă către arhetipurile de percepție infinită (reboot) -

**=|O.^ ^ 150

Teoria relativității 159

Dumnezeu 179

Păi au personajele literare WhatsApp? 184

Sollyllo K7 192

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța

de Ovidiu Vitan

"Un volum care te ține cu sufletul la gură de la început și până la sfârșit!"

"Citești și aștepti să nu se mai termine; te îndrăgostești de personaje și le simți ca pe cei mai buni prieteni ai tăi."

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța e o culegere de povestiri și nuvele science-fiction care te transpun, ca într-o teleportare lină, în universuri unde, invariabil, îți vei pune întrebări existențiale și vei porni, avid, să cauți printre rânduri răspunsuri la ele.

Plin de o vioiciune a scrisului rar întâlnită la autorii români, cu o tehnică a dialogului incredibil de savuroasă, Ovidiu Vitan face ca textele sale să creeze dependență, acel tip de dependență pozitivă, menită să aducă senzația de frumos și sublim a sufletului la nivelul maxim!

Titlu: *Nerecurgerea la Forță sau la amenințarea cu Forța*

Autor: *Ovidiu Vitan*

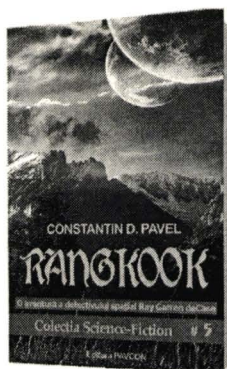
Nr. pag.: 160

Colecția Science-Fiction: # 3

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul disparițiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*

Autor: *Constantin D. Pavel*

Nr. pag.: 128

Colecția Science-Fiction: # 5

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Praf

de Florin Purluca

*"O poveste postapocaliptică
scrisă cu o măiestrie desăvâșită!"*

*"Un personaj de care te îndrăgostești
din primele pagini și o atmosferă
creată atât de veridică încât simți
că ești acolo, în lumea în care
praful este atoatepânitor!"*

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*

Autor: *Florin Purluca*

Nr. pag.: 144

Colecția Science-Fiction: # 15

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Secretul emisferei

de Traian Bădulescu

“Un univers urban plin de necunoscut, de ireal și fantastic!”

“Dacă nu te mai așteptai la ceva nou în privința călătoriilor în timp, a venit vremea să te pregătești pentru o teribilă aventură de gen!”

Utopii și distopii care păstrează nealterat stilul science-fiction-ului românesc de sfârșit și, evident, început de mileniu, încărcat de substanță, viu și incitant.

În această culegere de povestiri și nuvele, Traian Bădulescu, un autor format la școala inconfundabilă a Cenuclului Planetar Science-Fiction, din București, confirmă peste ani prin talentul său literar! Lasă-te purtat, pagină după pagină, în universul ba întunecat și teribil, ba luminos și plin de speranță, creat în jurul unei societăți aflate, mai mereu, la limită!

Titlu: *Secretul emisferei*

Autor: *Traian Bădulescu*

Nr. pag.: 160

Colecția Science-Fiction: # 2

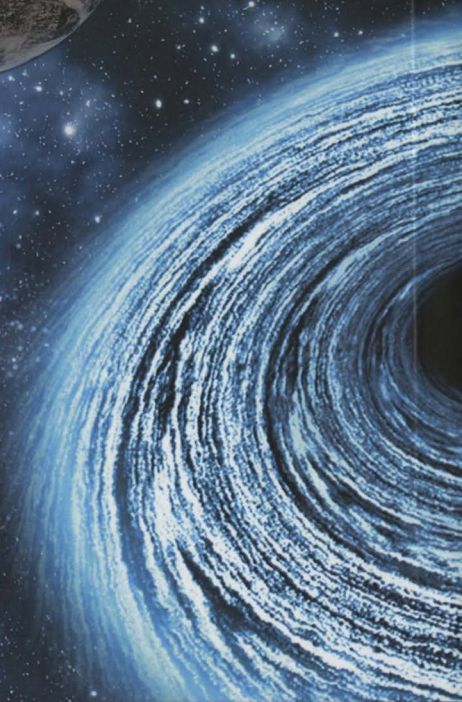
Comandați-o la: www.selfcoach.ro

FILTRUL SOLLYLLO K7: biosoftware pentru realitate virtuala augmentata care ofera utilizatorului iluzia vietii pe o planeta fictiva numita Pamant, menita sa ascunda adevarul, estimat a-i putea afecta ireversibil psihiicul, ca este singurul om pe o nava spatiala mascata sub aparenta unei planete, alaturi de 7.000.000.000 de robofantose.

Filtrul are de asemenea sarcina de a proteja psihicul primitiv al subiectului de adevarul de nivel II ca oamenii nu exista si nici nu au existat vreodata. El este singurul om, iar intreaga asa-zisa civilizatie umana, pana in cele mai mici detalii (inclusiv curentele artistice sau serialele TV), este o simulare.

A treia functie este de blocare a accederii la adevarul de nivel III, incomprehensibil, insa potential distructiv psihic, ca fundatia universului fiinteaza in supracauzalitatea atotmarginitoare si ca utilizatorul este in realitate o izofiinta de contrapondere, iar motivul pentru care se afla in mediul modulat de Sollyllo K7 este inexplicabila deplasare inductiva a fenomenelor ontologice catre arhetipurile de perceptie infinita, care astfel au creat un impas fara precedent.

Nota: Biosoftul a fost creat in memoria marelui autoartist Mircea Eliade si numit elocvent dupa una dintre operele acestuia: Solillocvii > Solilloc vii > Solilloc VII > Solilok 7 > Solilo K7 > Sollyllo K7.

ISBN 978-606-8879-20-8

9 786068 879208 >

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

